Народна армія
ЄДИНА КРАЇНА!
ЦЕНТРАЛЬНИЙ ДРУКОВАНИЙ ОРГАН МІНІСТЕРСТВА ОБОРОНИ УКРАЇНИ
5–8 ТРАВНЯ 2014 РОКУ №17 (5250)

ДО 69-Ї РІЧНИЦІ ПЕРЕМОГИ

«ПЕРЕМОГА І ПАМ'ЯТЬ — ЗАПОРУКА ЄДНАННЯ!»

Фото Вадима КОВАЛЬОВА

У межах святкування 69-ї річниці Перемоги у Меморіальному комплексі «Національний музей історії Великої Вітчизняної війни 1941–1945 років» відбулися урочисті заходи «Перемога і пам'ять — запорука єднання!»

Вшанувати пам'ять полеглих побратимів прийшли ветерани Великої Вітчизняної війни з різних регіонів України, представники уряду та громадськості.

— Велика Вітчизняна війна стала жорстким випробуванням для народу. Вона принесла розруху і горе, але Україна вистояла. Після переможного травня 1945-го свято Перемоги об'єднує нас. Ми пам'ятаємо про подвиг та віддану працю нашого народу в роки Другої світової війни. У цей день ми вшановуємо переможців, тих, хто власним життям стримував зовнішнього агресора, тих, хто визволяв Україну від фашизму. Українці завжди були на передовій, на найважчих ділянках битви з ворогом. Вони зі зброєю в руках захищали нашу Батьківщину, самовіддано працювали в тилу для забезпечення фронту. Пам'ять про ті часи назавжди залишиться з нами як високий зразок мужності сили духу та самопожертви, — зазначив перший віце-прем'єр-міністр України Віталій Ярема, виступаючи перед присутніми.

Інф. «НА»

НЕОГОЛОШЕНА ВІЙНА

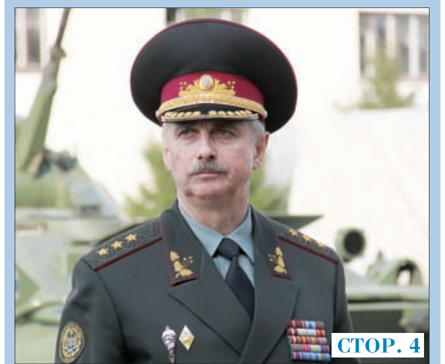
«МИРНИЙ ПРОТЕСТ», АБО ПЗРК ЯК АРГУМЕНТ ДЛЯ РЕФЕРЕНДУМУ

Противник досить активно використовує у своїй підривній діяльності так звані нелінійні військові методи, або як їх ще називають асиметричні форми ведення війни, намагаючись перетворити заданий район у «території без влади та порядку». Стає очевидною головна ціль диверсантів — встановити у регіоні безлад та хаос. Причому чим більші вони, тим краще.

СТОР. 5

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

Народна армія
5–8 травня 2014 року

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

«ПРО ЧАСТКОВУ МОБІЛІЗАЦІЮ»

У зв'язку з різким ускладненням внутрішньополітичної обстановки у південних і східних регіонах держави внаслідок подальшого втручання Російської Федерації у внутрішні справи України, зростанням соціальної напруги в державі, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України відповідно до пунктів 1, 17, 20 частини першої статті 106, статті 112 Конституції України постановляю:

1. Оголосити та провести часткову мобілізацію (далі — мобілізація).

2. Мобілізацію провести на території Вінницької, Волинської, Дніпропетровської, Донецької, Житомирської, Закарпатської, Запорізької, Івано-Франківської, Київської, Кіровоградської, Луганської, Львівської, Миколаївської, Одеської, Полтавської, Рівненської, Сумської, Тернопільської, Харківської, Херсонської, Хмельницької, Черкаської, Чернівецької, Чернігівської областей, міста Києва.

3. Мобілізація проводиться протягом 45 діб із дня набрання чинності цього Указу.

4. Призов військовозобов'язаних, у тому числі резервістів, та поставку транспортних засобів для забезпечення потреб Збройних Сил України, Національної гвардії України, Служби безпеки України, інших військових формувань України здійснити в обсягах, визначених мобілізаційними планами з урахуванням резерву.

5. Місцевим органам виконавчої влади за участю органів місцевого самоврядування та із залученням підприємств, установ та організацій усіх форм власності організувати та забезпечити в установленому порядку:

своєчасне оповіщення і прибуття громадян, які призиваються на військову службу, прибуття техніки на збірні пункти та у військові частини;

виділення тимчасово будівель, споруд, земельних ділянок, транспортних та інших матеріально-технічних засобів, надання послуг Збройним Силам України, Національній гвардії України, іншим військовим формуванням України відповідно до мобілізаційних планів.

6. Кабінету Міністрів України забезпечити фінансування та вжити в межах повноважень інших заходів, пов'язаних з оголошенням та проведенням часткової мобілізації.

7. Цей Указ набирає чинності після його затвердження Верховною Радою України.

Виконувач обов'язків Президента України, Голова Верховної Ради України Олександр ТУРЧИНОВ

(Верховна Рада України ухвалила Закон «Про затвердження Указу Президента України «Про часткову мобілізацію». — ред.)

ПРИЗНАЧЕННЯ

ГЕНЕРАЛ-ЛЕЙТЕНАНТ АНАТОЛІЙ ПУШНЯКОВ — КОМАНДУВАЧ СУХОПУТНИХ ВІЙСЬК ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

Указом в.о. Президента України № 457/2014 від 6 травня 2014 року генерал-лейтенанта Анатолія Пушнякова призначено командувачем Сухопутних військ Збройних Сил України. «Відповідно до пункту 17 частини першої статті 106 та статті 112 Конституції України постановляю: призначити генерал-лейтенанта Пушнякова Анатолія Савватійовича командувачем Сухопутних військ Збройних Сил України», — йдеться у документі, підписаному виконувачем обов'язків Президента України, Головою Верховної Ради України Олександром Турчиновим.

ПАРЛАМЕНТСЬКЕ РІШЕННЯ

УЧАСНИКИ АНТИТЕРОРИСТИЧНОЇ ОПЕРАЦІЇ ПРИРІВНЯНІ ДО УЧАСНИКІВ БОЙОВИХ ДІЙ

Під час закритого засідання парламенту було ухвалено закон № 4815 щодо внесення змін до Закону «Про статус ветеранів війни і гарантії їхнього соціального захисту» (щодо учасників бойових дій, які брали участь в антитерористичній операції). За відповідне рішення проголосував 251 народний депутат.

Прийняттям цього документа Верховна Рада України поширила на учасників антитерористичної операції статус учасників бойових дій.

«Частину першу статті 6 Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їхнього соціального захисту" доповнити пунктом 19 такого змісту:

«19) військовослужбовці Збройних Сил України, Національної гвардії України, Служби безпеки України, Служби зовнішньої розвідки України, Державної прикордонної служби України, особи рядового, начальницького складу і військовослужбовці Міністерства внутрішніх справ України, інших утворених відповідно до законів України військових формувань, які захищали незалежність, суверенітет та територіальну цілісність України, а також брали участь в антитерористичній операції.

Перелік осіб, що є учасниками бойових дій та брали участь в антитерористичній операції, визначається Кабінетом Міністрів України», — йдеться у документі.

Інф. «НА»

НА ЧАСІ

СИСТЕМУ ТИЛОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВДОСКОНАЛЯТЬ

За результатами робочих поїздок виконувача обов'язків Міністра оборони України генерал-полковника Михайла Коваля по військових гарнізонах Збройних Сил України, а також за підсумками численних перевірок та розгляду звернень військовослужбовців, волонтерів і громадських організацій, виявлені суттєві недоліки в системі забезпечення харчуванням, речовим майном та лазне-пральним обслуговуванням особового складу військових частин і підрозділів Збройних Сил України.

Найближчим часом у Збройних Силах України буде вжито комплекс рішучих заходів щодо усунення цих недоліків. Особливу увагу буде приділено військовим частинам і підрозділам, які виконують завдання за призначенням на Сході України, а також підрозділам, що задіяні в антитерористичній операції під керівництвом АТЦ. Про це повідомляє Управління преси та інформації МО України.

Враховуючи перебування у польових таборах та на бойових позиціях у визначених районах великої кількості військовослужбовців, тилове забезпечення було і залишається одним із найбільш важливих видів забезпечення Збройних Сил України.

ФІНДОПОМОГА

СВІТ ПІДТРИМУЄ УКРАЇНУ

Перший транш від Міжнародного валютного фонду Україна отримає вже на початку травня, заявила офіційний представник держдепартаменту США Марі Харф.

— МВФ прийняв рішення про виділення Україні кредиту в 17 мільярдів доларів, — сказала вона на брифінгу 1 травня, повідомив офіційний сайт держдепартаменту США.

Того дня рада керівників Міжнародного валютного фонду схвалила дворічну програму stand-by для України обсягом у 17,01 мільярда доларів. Перший транш становитиме 3,19 мільярда доларів.

Як повідомила прес-служба Кабміну з посиланням на прем'єр-міністра Арсенія Яценюка, в травні Україна отримає від міжнародних кредиторів близько п'яти мільярдів доларів.

Про готовність Євросоюзу надати Україні економічну допомогу говорив і Херман ван Ромпей.

— Ми готові підтримати Україну, — заявив глава Європейської Ради.

Генсек Ради Європи Турбйорн Ягланд також підтвердив, що ЄС готовий надати Україні фінансову допомогу.

Радою директорів МВФ було розглянуто пакет допомоги Україні в межах нової програми співпраці. Попередня домовленість про кредити на 14–18 мільярдів доларів була досягнута ще на02_прикінці березня.

(На момент верстки номеру Україна отримала перший транш від МВФ в розмірі близько $3,19 млрд).

Інф. «НА»

БУДЬТЕ ПИЛЬНИМИ

Є ФАКТИ ОТРУЄННЯ ПРОДУКТАМИ ХАРЧУВАННЯ

У зв'язку з появою відомостей про факт отруєння мешканців Донеччини продуктами харчування та напоями російського виробництва, які роздаються на території області прибічниками терористів у якості «гуманітарної допомоги», МО України застерігає особовий склад дислокованих на Сході країни частин і підрозділів ЗС України від подібних випадків.

Продовольство, яке передається громадянам для військовослужбовців в якості гуманітарної допомоги, повинно проходити обов'язковий санітарно-медичний контроль, прийматися лише від перевірених організацій та осіб. Про це інформує Управління преси та інформації МО України.

Спроби отруєння місцевого населення продуктами харчування є одним із видів підривної діяльності, яку впроваджують на території України агенти диверсійно-розвідувальних груп Російської Федерації.

УСЕ ДЛЯ ВІЙСЬКА

ДОПОМОГА З ДЕРЖРЕЗЕРВУ

Верховна Рада України погодила рішення Кабінету Міністрів України про відпуск Міністерству оборони України матеріальних цінностей з незнижуваного запасу державного резерву. За відповідне рішення проголосував 251 народний депутат.

«Відповідно до пункту 6 статті 12 Закону України «Про державний матеріальний резерв» погодитися з рішенням Кабінету Міністрів України про відпуск Міністерству оборони України 41,1 тисячі тонн пального дизельного, 20,2 тисячі тонн бензину та 1 млн 904 тис. 760 фізичних банок консервів м'ясних із незнижуваного запасу державного резерву для задоволення потреб Збройних Сил України», — йдеться у постанові.

Інф. «НА»

«ГАРЯЧИЙ» РЕГІОН

НА ДОНЕЧЧИНІ ВИЗВОЛЕНО ТРЬОХ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ

6 травня близько 16.00 до розташування Добропольського об'єднаного районного військового комісаріату ввірвалися майже 10 бойовиків із вогнепальною зброєю. Особи в масках захопили трьох неозброєних військовослужбовців, зокрема двох старших офіцерів Збройних Сил України.

Нападники назвалися вояками армії так званої «Донецької народної республіки». Згодом вони перевезли заручників до будівлі Донецької обласної державної адміністрації, яку утримують сепаратисти.

У результаті тривалих перемовин за участю начальника Донецького військового гарнізону полковника Сергія Камеша вночі наступного дня трьох військовослужбовців вдалося звільнити з полону. Про це повідомляє Управління преси та інформації МО України.

«ГАРЯЧА» ЛІНІЯ

Щосереди з 16.00 до 17.00 редакція газети «Народна армія» проводить пряму телефонну лінію з читачами.

На запитання наших читачів відповідатиме представник Відділу по роботі з громадянами та доступу до публічної інформації Міністерства оборони України.

Чекаємо ваших звернень із наболілих проблем за телефоном: 0(44) 489 50 06. Обов'язково телефонуйте, якщо у вас вимагають хабар за сприяння у розв'язанні житлових та інших соціальних питань, службових та кадрових проблем тощо.

Читачі, які з певних причин не матимуть можливості зателефонувати до редакції, можуть завчасно надіслати свої запитання електронною поштою: n_army@army.kiev.ua

ПОДЯКА ВІД ГЛАВИ УРЯДУ

«ВЕЛИКА ШАНА ЗА ВАШУ ДОБЛЕСТЬ, ЗВИТЯГУ І ВОЛЮ»

Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк побував у таборі антитерористичної операції в районі міста Слов'янськ. Він ознайомився з умовами проживання особового складу, передав українським захисникам перші чотири із 42 БТР-4Е, придбані за спеціальною програмою уряду для спецпідрозділу «Омега» Національної гвардії України, та зустрівся з силовиками, які проводять антитерористичну операцію.

Прем'єр-міністр України щиро подякував особовому складу АТО та вручив бійцям, які беруть участь в антитерористичній операції, нагородну вогнепальну зброю, заохочувальні відзнаки Міністерства оборони України «За воїнську доблесть», годинники від імені Прем'єр-міністра України, почесні грамоти Кабінету Міністрів України. Групі військовослужбовців антитерористичної операції присвоєні позачергово військові звання, повідомляє Управління преси та інформації МО України.

— Від імені уряду України хочу вам сказати велике дякую і низько вклонитись за те, що ви під кулями захищаєте країну. Вам велика шана за вашу доблесть, звитягу і волю. Українські бійці показали — навіть якщо в Росії більша армія, більше військових споряджень і сил, у нас є набагато сильніше — наша воля і дух, — сказав Арсеній Яценюк.

Глава уряду зазначив, що попри складні умови в країні Кабінет Міністрів знаходить можливість підтримати армію фінансово, матеріально і технічно:

— Ми боремось за країну і її майбутнє. Дякую особовому складу Збройних Сил України, Національної гвардії, МВС, СБУ за боротьбу, за доблесть, за силу. Перемога буде за нами. Слава Україні!

СОЦІАЛЬНИЙ ЗАХИСТ

САМ НА САМ ІЗ ПРОБЛЕМАМИ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІ НЕ ЗАЛИШАТЬСЯ

Під час робочої поїздки заступника Міністра оборони України Петра Мехеда у Новоград-Волинський та Бердичівський гарнізони особлива увага приділялася соціальним питанням, які виникають у військовослужбовців, призваних до лав Збройних Сил під час часткової мобілізації. Природно, що призваних на військову службу передусім цікавлять питання щодо забезпечення родин, невиплачених кредитів, найближчу ротацію тощо.

— За громадянами, які призвані під час мобілізації на військову службу, гарантовано зберігається місце роботи, посада, середній заробіток на підприємстві, в установі або організації незалежно від підпорядкування та форм власності. Одночасно вони отримують грошове забезпечення як військовослужбовці відповідно до обійманих посад, — зазначив заступник Міністра оборони України.

Петро Мехед повідомив, що ведеться робота з удосконалення законодавчої бази з оборонно-мобілізаційних питань для вирішення цілого спектру соціальних проблем, які виникають, наголосивши, що Міністерство оборони України готове сприяти в окремих складних випадках військовослужбовцям у врегулюванні ситуацій, зокрема пов'язаних з сімейними обставинами або станом здоров'я.

Заступник Міністра оборони України також акцентував увагу командирів на важливості тісної співпраці з місцевою спілкою солдатських матерів та іншими громадськими об'єднаннями задля ефективного та оперативного вирішення актуальних та болючих проблем.

До речі, 6 травня Верховна Рада України прийняла за основу проект закону «Про внесення змін до деяких законів України щодо удосконалення оборонно-мобілізаційних питань під час проведення мобілізації».

Законопроектом передбачається покращити систему проведення мобілізації, підвищення обороноздатності Збройних Сил України, інших військових формувань.

Законотворцями, зокрема, пропонується:

створити умови для здійснення комплектування ЗС України, інших військових формувань особовим складом та технікою під час мобілізації;

забезпечити переважне право військовослужбовців, які були призвані під час мобілізації, на залишення на військовій службі;

захистити громадян України, які призвані під час мобілізації, від штрафних санкцій за фінансовими зобов'язаннями;

забезпечити права військовозобов'язаних-студентів, які були призвані під час мобілізації, на продовження навчання після демобілізації;

підвищити мотивацію щодо проходження служби у військовому резерві громадянами України в мирний час та на особливий період;

підвищити відповідальність громадян України за порушення законодавства про оборону, мобілізаційну підготовку та мобілізацію тощо.

Руслан СЕМЕНЮК, «Народна армія»

ВІД СЕРЦЯ ДО СЕРЦЯ

ДОПОМОГА ВІЙСЬКУ — ВСЕНАРОДНА ІНІЦІАТИВА

У ці складні для держави часи дедалі щиріше від наших співгромадян звучить слово "патріотизм". Воно вже перестало бути лише формальним висловленням своєї приналежності до українського суспільства і щодня набуває більшого значення.

Нині мільйони українців доводять конкретними справами свою любов до Батьківщини, відданість Українському народові. Хтось у складі військових частин Збройних Сил та Нацгвардії гідно захищає свій народ та рідну землю. Хтось поповнив лави бійців місцевої самооборони та вдень і вночі патрулює села та міста, захищаючи їх від зазіхань терористів. Хтось допомагає матеріально.

Ось яке звернення надійшло до нас з селища міського типу Слов'яносербського району Луганської області від пенсіонерки Токаревої М.М., яка забажала перерахувати власні гроші на допомогу Українському війську:

«Я люблю і любила завжди армію, книги в мене загалом військові, син збирав мемуари. Він також мав відношення до армії: служив у хімчастині, був у Чорнобилі дозиметристом. Дуже важко, досі не можу звикнути що його вже немає. Мені вже пішов 9-й десяток. У нас на селі немає жодної військової газети, які у нас пенсії ви знаєте… Я дуже хочу допомогти армії, нашим солдатикам, які зараз захищають нас, мирних громадян, і тому прошу надіслати мені адресу, куди я б могла перераховувати щомісяця гроші на підтримку армії. Багато не можу, але хоч скільки…»

Управління преси та інформації Міністерства оборони України та редакція газети «Народна армія» від імені всіх військовослужбовців висловлюють вдячність пані Токаревій, а в її особі — мільйонам небайдужих українців за турботу про наших військових.

В знак великої вдячності та поваги ми даруємо Токаревій М.М. передплату на газету «Народна армія».

Інф. «НА»

ВІЙСЬКОВО-МОРСЬКІ СИЛИ ЗС УКРАЇНИ

НАШІ КОРАБЛІ: КУРС НА ОДЕСУ

Складні та напружені перемовини між українською та російською сторонами щодо передислокації кораблів Військово-Морських Сил ЗС України з Криму до Одеси тривають. Наразі відповідно до досягнутих домовленостей переміщено 23 одиниці кораблів та суден забезпечення, зокрема два бойові.

Загін кораблів національних Військово-Морських Сил у складі навчальних катерів «Нова Каховка», «Чигирин» та «Сміла», пасажирського катера «Іллічівськ», гідрографічного катера «МГК-1857», протипожежного катера «Борщів», рейдових водолазних катерів «Ромни» і «Токмак», здійснивши перехід морем, перемістився зі Стрілецької бухти Севастополя до Практичної гавані Одеси.

Першими згідно з графіком розблокування і виведення із Криму кораблів, катерів і суден були виведені з кримських портів танкер «Судак», кілекторне судно «Шостка», корабель управління «Донбас», ракетний катер «Прилуки», танкер «Фастов» і судно розмагнічування «Балта».

Згодом ще шість українських кораблів під українськими прапорами вийшли з Південної військово-морської бази на озері Донузлав до нового місця дислокації. А саме середній десантний корабель «Кіровоград», протичовновий корвет «Вінниця», протипожежний катер «Євпаторія», буксир «Ковель», танкер «Горлівка» та буксирний катер «Новоозерне».

Передача кораблів та суден триває. У севастопольських бухтах чекають на переміщення корвети «Тернопіль», «Луцьк», «Хмельницький» та «Придніпров'я», морський тральщик «Чернігів», танкер «Бахмач», буксир «Кременець», медичне судно «Сокаль». Там же перебуває корабель управління «Славутич», екіпаж якого тривалий час тримав облогу окупантів та був захоплений штурмом. Остаточно не вирішене питання щодо часу переміщення українського підводного човна «Запоріжжя».

Окрім того, на озері Донузлав очікують на повернення великий десантний корабель «Костянтин Ольшанський», морський тральщик «Черкаси», протидиверсійний катер «Феодосія», а також артилерійські катери «Херсон» та «Добропілля».

Враховуючи всі ризики та проблеми, з якими стикаються наші військові моряки, до складу перегінних команд залучаються найбільш підготовлені та досвідчені фахівці, спроможні впевнено та професійно діяти у складних та нестандартних ситуаціях, забезпечуючи живучість кораблів.

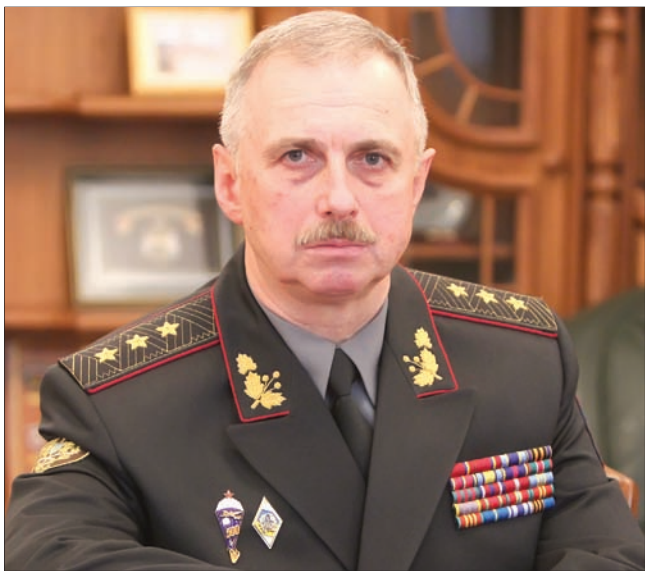
Кораблі, що передаються українській стороні, перебувають у різному технічному стані. Виконувач обов'язків начальника штабу ВМС ЗС України капітан 1 рангу Олексій Неїжпапа наголошує, що в штабі командування ВМС ЗС України створено комісію з обстеження військової техніки, яка повернута Російською Федерацією.

За його словами, кораблі, які повертаються до складу ВМС ЗС України, укомплектовуються особовим складом і поповнюються всіма видами запасів. У подальшому для відновлення боєздатності кораблів національного флоту будуть задіяні можливості Миколаївського суднобудівного заводу.

Владислав СЕЛЕЗНЬОВ, «Народна армія»

Народна армія
5–8 травня 2014 року

З ПЕРШИХ УСТ

В.О. МІНІСТРА ОБОРОНИ УКРАЇНИ ГЕНЕРАЛ-ПОЛКОВНИК МИХАЙЛО КОВАЛЬ: «ВІЙСЬКО ГОТОВЕ ДО ВІДБИТТЯ ЙМОВІРНОЇ АГРЕСІЇ»

З дня призначення на посаду Міністра оборони України генерал-полковника Михайла Коваля минуло більше місяця. Він очолив оборонне відомство, без перебільшення, у найскладніший для незалежності України період. Наша країна зараз фактично перебуває у стані неоголошеної війни з сусідом. І найбільшу надію на захист цілісності держави український народ покладає саме на військо. Яке, до речі, за попередні роки реформування, як тепер багатьом стало зрозуміло, зовсім не стало сильнішим…

В.о. Міністра оборони України Михайло Коваль в інтерв'ю газеті «Народна армія» та іншим провідним вітчизняним ЗМІ запевнив, що Збройні Сили повністю готові до відбиття ймовірної агресії. Він переконаний, що український народ може пишатися своїми захисниками.

— Фактично нині йдеться про неоголошену війну, що ведеться нашим сусідом. Збройні Сили України здійснили часткову мобілізацію, розгорнули оборонні угруповання на східних і південно-східних кордонах нашої держави і підготували всі сили і засоби для відбиття ймовірної агресії.

Ми підготували війська до найгіршого варіанта — до потужної агресії. Коли ми підготуємо до цього людей, ми зможемо відреагувати на будь-який виклик.

Якщо армія Російської Федерації почне перетинати державний кордон, її вояки не повинні мати ілюзій, що їх тут зустрічатимуть «із хлібом-сіллю». Ми їх зустрінемо так, як належить протидіяти збройним силам агресора.

— Як ви оцінюєте взаємодію силових структур у межах АТО?

— Як дуже високу. Всі питання опрацьовуємо спільно у спеціальному штабі (АТЦ), де кожна структура отримує конкретні завдання. Наприклад, підрозділи Збройних Сил виконують завдання з оточення районів, у яких проводиться активна фаза АТО. Решту завдань виконують бійці спецпідрозділів СБУ і Нацгвардії. Завдання, повторюю, чіткі. Операції добре сплановані. Реакція на загрози миттєва.

Фактично вперше в сучасній історії АТО проводиться на дуже густозаселеній місцевості. Там багато цивільного населення. І ми маємо десятки прикладів того, що сепаратисти прикриваються живим щитом — нашими громадянами. І військовослужбовці Збройних Сил, і бійці спецпідрозділів СБУ та Нацгвардії чітко усвідомлюють, що, окрім завдання зі знищення екстремістів, ми ще відповідаємо за наших громадян, за їхнє життя і житло. Це дуже непроста ситуація, і якщо б ви поставили себе на місце командирів, то зрозуміли б, яка відповідальність лежить на їхніх плечах.

Тут треба сказати і про дуже широке інформаційне поле. Інколи подається непідтверджена інформація, реальний розвиток подій спотворюється. У журналістів є певні політичні уподобання, а деякі виконують політичні замовлення. Одну і ту ж людину з певних політичних позицій можна зробити або героєм, або злочинцем.

Ми беремо до уваги всі факти, аналізуємо, робимо висновки, прогнози, бо в деяких аспектах ми є піонерами. Інше дивує, коли наші люди, синами чи батьками яких є військовослужбовці Збройних Сил України, забороняють війську діяти на своїй території. І в мене виникає запитання: невже вони готові зустрічати російські війська «хлібом-сіллю»? Все наше суспільство має зробити висновки з цієї ситуації. Було багато помилок, які вклали козирі в руки цих сепаратистів. Але я повторюю — ми робимо висновки. І я маю додати, що коли б ці підрозділи з таким духом і настроєм були у Криму, то, можливо, там нині не було б російських солдатів. Там наші хлопці діяли, як у вакуумі. Зараз треба відверто сказати, що конкретних завдань вони не отримали. У них виникло враження, що Батьківщина їх зрадила. Нині у військовослужбовців зовсім інший настрій, вони — солдати своєї держави і готові її захищати.

— Помітно, що агресор дещо змінив тактику порівняно з кримським варіантом. А як нам належить діяти?

— Перший бій, у який вступила одна з аеромобільних рот ВДВ, був абсолютно не схожий на дії військ РФ на теренах Криму. Наприклад, на представників антитерористичної операції, які перебувають на своїй території як громадяни України, напали з використанням усіх вогневих засобів, що були на озброєнні терористів, а насправді — групи спецпризначення ЗС РФ. Ви приїжджаєте на автомобілі, тільки відкриваєте дверцята, а на вас біжать люди і вчиняють стрілянину. Це страшний момент навіть для підготовленого бійця. Я дав команду: у разі небезпеки для життя мирних мешканців чи наших військовослужбовців використовувати всі сили і засоби, які є в нашому арсеналі.

Зараз вже розвивається донецький, луганський сценарій. І ми перебудовуємо свою роботу на ходу. Ми оцінюємо всі загрози, і наші військові діють адекватно їм. Підірвали наш вертоліт, і тепер ми проводимо зачистки навколо летовища, вживаємо заходів, аби техніка не стояла на відкритій місцевості, а під прикриттям у капонірах.

Я вкотре віддаю належне нашим військовослужбовцям. Наказом Міністра оборони нагороджено чимало з них. Приміром, пілотів, які обстрілювали атакований Краматорський аеродром не ракетами, а точечно, гарматою, розсіяли терористів. Я задоволений, що мій колега з МВС подякував за дії підрозділів аеромобільної бригади, які чітко виконують завдання і виявляють героїзм. Я дякую нашим солдатам, що вони не бояться йти під кулі заради збереження життів цивільних громадян. Так, нещодавно наш солдат сміливо виніс із небезпечного місця жінку, яка заціпеніла, коли кругом неї стріляли… Є багато інших прикладів, коли ми можемо пишатися нашими військовослужбовцями.

— У Російській Федерації і не тільки активно обговорюється те, як українські війська зустрічатимуть «миротворчі сили» (МС) Росії або СНД?

— Я вам кажу твердо і сказав це всім підлеглим, що коли вони перетнуть наш кордон, це вважатиметься військовою агресією. Байдуже, будуть на них літери МС чи ні. ООН миротворчий мандат росіянам не видавала. Ці російські «миротворчі ігри» вже набридли.

— В Інтернеті було відео, де група резервістів обурювалася нібито неналежними умовами утримання і намагалась вчинити масовий протест. Розкажіть, будь ласка, що насправді відбувалось у тій частині?

— Треба сказати, що спецслужби Росії спрямовують свої зусилля і на деморалізацію окремих військових частин, зокрема тих, які укомплектовані значною кількістю мобілізованих. Той негативний випадок, який ви згадали, мав місце, але я як людина, яка пройшла всі командирські посади, чітко знаю вимоги статуту. Командир має застосовувати всі законні заходи, зокрема і зброю, якщо дії його підлеглих спрямовані на зраду Батьківщини або дестабілізацію обстановки, або підривають обороноздатність. Я подякував командиру частини за принциповість, сміливість, за те, що він зміг у межах законодавства навести порядок.

Основна частина резервістів не піддалася на провокацію, яку спробували вчинити кілька осіб. Правову оцінку діям окремих військовослужбовців нині дають працівники прокуратури, ВСП.

Переважна більшість наших резервістів — це свідомі люди, які щиро люблять свою державу. Я повторюю, що наші жінки і ми як військові керівники пишаємося тим, що такі люди поповнили військо. Але, на жаль, є і 1%, про який щойно йшлося. Ці люди не є патріотами, вони одурманені й не розуміють, що їм у такий непростий час довірено долю держави.

До речі, я хочу подякувати українцям, чоловікам віком від 55 до 70 років, а інколи — і старшим. У нас десятки тисяч звернень від цієї категорії людей, які пройшли, зокрема, через війну в Афганістані, готові взяти в руки зброю і вийти на захист нашої держави. Коли я зустрічався з американським сенатором, він запитав, чи готова до цього наша молодь. Я відповів, що ми не ведемо зараз розмову про юних хлопців, які не готові як солдати. Наш основний резерв — це зрілі чоловіки. Так, можливо, вони не так швидко бігають на полі бою, але їхня мудрість, вміння вести бойові дії дозволять виконати завдання в повному обсязі. У нас такий резерв чималий.

— Як наше військо змінилось за останній місяць? Чи готові ми відповісти виниклим викликам? На яке підсилення Збройні Сили можуть розраховувати найближчим часом?

— Я відповідаю за Збройні Сили з 25 березня цього року. Відповідаю перед державою, перед солдатами, офіцерами, перед своєю совістю. Наше військо вже зробило велику справу, і я впевнений, що історія це оцінить. Адже розрахунок тих, хто проводив анексію Криму, а пізніше виводив війська на наші східні кордони, був на те, що Збройні Сили України деморалізовані та будуть мертво стояти у своїх військових містечках. Але цього не сталося. Керівництво Збройних Сил спочатку відправило на кордон передові частини, а згодом, оновивши за допомогою Верховної Ради правову базу, змогли провести часткову мобілізацію, злагодження і вивести в райони призначення значні сили. На даний момент наше військо готове до відбиття агресії. Я скажу відверто, що кожна година, кожен день сприяють нам. Ми стаємо сильнішими, ми бачимо, де в нас слабкі місця, і усуваємо їх.

Я дуже високо оцінюю те, що зроблено Збройними Силами останнім часом. У неймовірно непростих умовах виконано ті завдання, які на нас покладалися.

Якщо говорити про тилове забезпечення, то тут чимало проблем. Вони накопичувалися роками, чому значною мірою сприяла корупція. Я за свої слова відповідаю. Ми зараз це все оцінили. Є люди, які заслуговують на державні нагороди, а є такі, котрі повинні відповісти перед судом, бо довели свої підприємства до банкрутства, а напрям, за який вони відповідальні, до повного руйнування.

Протягом багатьох попередніх років військо недоотримувало найнеобхідніше. Люди буквально грудьми захищали визначені позиції. Ми зробили висновки. Вже закуповуються і зокрема нова амуніція, засоби захисту. Нові однострої пройшли апробацію і допуски. Військо незабаром помітно якісно оновиться, і не лише в тиловому забезпеченні.

— Як ви оцінюєте ефективність роботи приватних підприємств у нинішніх умовах щодо забезпечення війська продовольством?

— Ми повернемось до старого надійного методу продовольчого забезпечення. Повернемось до інституту начальників продовольчої служби частин та з'єднань. Відновимо запаси продовольства в частинах. Проведемо відповідну роботу щодо підготовки кухарів, які мають добре знати особливості приготування їжі як у стаціонарних, так і в польових умовах і варитимуть солдатську кашу під контролем командирів. У мене є сумніви, що тієї сосиски, яка навіть не пахне м'ясом, достатньо солдату, котрий піддається значним навантаженням у полях. Хоча є порядні підприємці, які дійсно дбають, щоб солдат був ситий. Нам треба навести порядок і на солдатській кухні. Солдат має отримувати все належне йому за продовольчою нормою — як за продуктами, так і за калорійністю. Я досі пам'ятаю, як ми харчувалися під час навчання у військовому училищі. Та система організації харчування давно пройшла перевірку на надійність.

— У ЗМІ з'явилися досить суперечливі дані про використання грошей, зібраних нашими громадянами для потреб Українського війська. Як ви можете оцінити, наскільки прозоро і ефективно ці кошти будуть використовуватися?

— Я запевняю, що всі «народні гроші», які військове відомство отримало як пожертву від громадян, будуть витрачені прозоро та ефективно для фізичного захисту українських солдатів. Адже ці кошти особливі — їх люди від себе забрали і передали на свою армію. Передусім ці гроші підуть на закупівлю кевларових шоломів, сучасних бронежилетів та на спальні мішки. Військовослужбовець, який одягне кевларовий шолом і сучасний бронежилет, а ввечері ляже у спальний мішок, розумітиме, що все це йому дав український народ. Щоб солдат знав — народ про нього дбає постійно. Повний звіт щодо витрат коштів, які надійшли на потреби Збройних Сил України, буде опубліковано на офіційному веб-порталі Міністерства оборони України.

Інтерв'ю вів
Роман ДРАПАК,
Вадим КОВАЛЬОВ (фото),
«Народна армія»

НЕОГОЛОШЕНА ВІЙНА

«МИРНИЙ ПРОТЕСТ»,
АБО ПЗРК ЯК АРГУМЕНТ ДЛЯ РЕФЕРЕНДУМУ

В окремих районах південно-східного регіону України триває активна фаза антитерористичної операції (АТО), участь в якій беруть разом з іншими силовими відомствами нашої держави й Збройні Сили України.

За словами спікера Верховної Ради України, виконувача обов'язків Президента України Олександра Турчинова, антитерористична операція, яка розпочалась на півночі Донецької області ще 15 квітня, проводиться поетапно, відповідально та зважено. Однією з головних цілей АТО є не тільки звільнення від терористів, бандитів та сепаратистів захоплених ними об'єктів та встановлення в цьому регіоні сталого конституційного порядку, а й максимальне збереження життя, здоров'я та майна місцевих мешканців, які опинились під загрозою внаслідок терористичних атак сепаратистів. Це, звичайно, певним чином ускладнює та уповільнює хід та динаміку проведення АТО.

Протитанкова ракета для народного ополчення

Отже, станом на 5 травня угрупованню військ та сил українських силових відомств, залучених до участі в АТО, вдалося відновити контроль над низкою районів, об'єктів та населених пунктів, до того захоплених озброєними сепаратистами, відвертими кримінальними угрупованнями та диверсантами з РФ.

Усе єзуїтське «словоблудство» МЗС РФ не може приховати того очевидного факту, що нинішня російська влада веде проти нас неоголошену війну. Причому робить це далеко не «по-джентльменськи», із застосуванням відвертих терористичних та бандитських методів. Усі ці «мирні демонстранти» та так зване «народне ополчення Донбасу», які збивають бойові вертольоти та стріляють з-за спин підкуплених «мирних громадян» з автоматичної зброї, успішно використовують сучасне важке озброєння (наприклад ПТКР), у своїх діях керуються, направляються, а головне — всіляко підтримуються відповідними ДЕРЖАВНИМИ органами сусідньої країни.

Фатальна дуель «Ромашки»

Як відомо о 4.30 ранку 2 травня в районі населених пунктів Донецької області — Слов'янська, Краматорська та частково Костянтинівки було поновлено активну фазу АТО. Українські підрозділи приступили до щільного блокування визначених районів, захоплених сепаратистами, та знищення озброєних терористів.

Протягом 2–3 травня частини та підрозділи силових відомств України, задіяні у АТО, здійснивши марші, вийшли на визначені рубежі, розгорнули бойові порядки і очистили від сил сепаратистів під'їзні шляхи та околиці цих міст, а також частково провели рейдові дії на окремі об'єкти цих населених пунктів. У результаті під контроль українських військ перейшли телевізійні вежі у Слов'янську та Краматорську, залізничний вузол у Слов'янську, деякі житлові квартали у східній частині міста, а також повністю всі панівні висоти навколо нього.

У Краматорську українські війська за схожим сценарієм звузили район активних дій сепаратистів до центральних кварталів міста, вибиваючи їх з укріплених позицій на його околицях.

У ході боїв сепаратистам за допомогою ПЗРК вдалося збити два українські бойові вертольоти Мі-24 в районі Слов'янська та пошкодити транспортний Мі-8. Утім українські урядові війська зуміли вибити сепаратистів із позицій навколо міста і заблокувати їх у центральній його частині. При проведенні блокувальних дій підступно, з-за спин мирних людей, терористами було вбито двох українських десантників. Також у снайперській «дуелі» був знищений відомий бандитський снайпер-стрілець із позивним «Ромашка», який наважився вступити у двобій із одним із снайперів підрозділу «Альфа».

«Кільце» стискається...

Участь в операції взяли частини і підрозділи Сухопутних військ, високомобільних десантних військ, армійської авіації Збройних Сил України, Національної гвардії МВС, а також підрозділи спеціального призначення СБУ та МВС (Управління «А» АТЦ СБУ та підрозділи спеціального призначення МВС «Омега», «Ягуар» відповідно). Прагнучи уникнути жертв серед мирного населення в районі проведення АТО, українські війська не використовують у місцях масової житлової забудови важку бронетехніку та потужні засоби вогневого ураження, переважно застосовуючи озброєння підрозділів спеціального призначення.

Протягом 3 травня був відбитий та розмінований автомобільний міст у Слов'янську, а також деблокована колона 95-ї окремої аеромобільної бригади, поновлено віщання українських телеканалів у Краматорську та Слов'янську шляхом відбиття у терористів місцевих телевеж. Цього ж дня підрозділи Національної гвардії відбили в сепаратистів будівлю міського управління СБУ. На кінець 3 травня загалом знищено 9 блокпостів сепаратистів.

Протягом 4–5 травня у результаті активних дій сил АТО становище бандитів суттєво погіршилось. Так, зранку 5 травня українські війська в районі Слов'янська відбили атаку угруповання сепаратистів загальною чисельністю до декількох сотень осіб, які намагалися вирватись з оточення. Бандформування через значні втрати були вимушені відступити.

За словами Міністра внутрішніх справ Арсена Авакова, сепаратисти тільки вбитими того дня втратили більше 30 бойовиків, зокрема найманців із числа мешканців Чечні, диверсантів з розвідувальних підрозділів ГРУ ГШ ЗС РФ, а також місцевих колаборантів (наприклад, майже повністю був знищений «спецпідрозділ «Беркут», який раніше перейшов на бік сепаратистів. Його втрати за даними самих сепаратистів сягнули 80% від первинної чисельності). На жаль, у ході відбиття нападу агресорів загинули 4 українські військовослужбовці та працівники спеціальних служб.

Окрім цього, армійська авіація ЗС України, завдавши ракетного удару, знищила імпровізований «бронепотяг» терористів, на якому вони намагалися прорватися з району оточення. Того ж дня були звільнені 5 військовослужбовців, підступно захоплені шляхом отруєння в районі Маріуполя, і затримані три озброєні сепаратисти.

Роль та місце клофеліна у справі федералізації

Достатньо неординарними епізодами проведення АТО стало декілька моментів.

Так, зранку 2 травня бойовики за допомогою ПЗРК збили два бойові вертольоти Мі-24 армійської авіації ЗС України. Треба мати на увазі, що ефективне використання даного типу озброєння можливе лише спеціально підготовленими військовиками. Навряд чи серед місцевих «мирних протестувальників» знайдеться бодай один такий вправний. Тим більше, що спосіб, у який був здійснений пуск ЗКР (здвоєний або «дуплетом») свідчить про високий рівень підготовки цього стрільця-зенітника. Недаремно в АТЦ при СБУ з цього приводу заявили, що «…в районі АТО проти українських військ діють висококваліфіковані іноземні військові фахівці, озброєні та споряджені військовим чином за високими нормами, а не мирні громадяни із мисливською зброєю…» Адже тактика дій, методи та способи протидії українським військовим, які застосовують так звані сепаратисти, свідчить, що ми маємо справу зовсім не з «народним ополченням», як про це трублять у всіх російських ЗМІ, а з добре навченими і підготовленими професіоналами таємної війни та спеціальних операцій. Достатньо згадати обставини знищення першого вертольота в цій операції за допомогою пуску ПТКР.

Прикметно, що ці «фахівці» зовсім не цураються достатньо підступних методів ведення збройного протиборства. Наприклад, у ході АТО українські військові неодноразово відзначали випадки обладнання сепаратистами вогневих позицій у багатоквартирних житлових будинках, поряд із медичними закладами та дитячими садочками, або відкриття вогню з-за спин «мирних громадян», яких сепаратисти за гроші залучали до блокування шляхів, якими пересувались підрозділи ЗС України. Саме так були вбиті два військовослужбовця 95-ї аеромобільної бригади ЗС України в районі селища Андріївка (1 км від Слов'янська), коли колону її бойової техніки оточили так звані «місцеві мирні мешканці», намагаючись заблокувати пересування десантників.

Більше того, озброєні терористи у своїх цілях використовують навіть такі підступні методи, як отруєння. Так, 5 травня, на одному з блокпостів ЗС України під Маріуполем, скориставшись тим, що чимало місцевих мешканців підтримують військовиків, постачаючи їм продовольство, сепаратисти підмішали в продукти харчування снодійну отруту. Внаслідок цього п'ятеро військовослужбовців, які несли там службу, знепритомніли і були викрадені разом із бойовою зброєю. Лише через те, що двом іншим військовикам вистачило сил повідомити про це командування та викликати підтримку, вдалося по гарячих слідах звільнити військовиків.

Як бачимо, противник досить активно використовує у своїй підривній діяльності так звані нелінійні військові методи або, як їх ще називають, асиметричні форми ведення війни, намагаючись перетворити ці регіони на «території без влади та порядку». Стає очевидною головна мета диверсантів — вчинити там безлад та хаос. І чим вони будуть сильніші, тим краще для агресора.

Костянтин МАШОВЕЦЬ,
«Народна армія»

Народна армія
5–8 травня 2014 року

«ГАРЯЧИЙ» РЕГІОН

БЛОКПОСТ БЕЗПЕКИ

Окремі підрозділи Збройних Сил України, передислокувавшись на Сумщину, взяли під контроль дороги області у самому широкому сенсі цього слова. Силами особового складу та за підтримки місцевого населення вони організували низку блокпостів з цілодобовим чергуванням. Тут зупиняють та перевіряють усі підозрілі автомобілі. Особливу увагу приділяють вантажівкам. Одночасно військовослужбовці ведуть облік транспортних засобів, які проходять повз блокпост. Це не лише полегшує виявлення підозрілих автівок, а й допомагає правоохоронцям у боротьбі зі злодіями.

Ці та інші прийоми організації роботи блокпостів українські військовослужбовці запозичили з досвіду своєї миротворчої діяльності. Як розповів командир військової частини, ті, хто проходив службу за кордоном, поширюють свій досвід серед колег.

Інф. «НА»

НЕБО НА ЗАМКУ

У АВІАТОРІВ «БЕТОНКА» НЕ ОСТИГАЄ

Бетон злітної смуги просто не встигає «охолонути». Власне так характеризують інтенсивність польотів цієї весни працівники аеродромних служб однієї з бригад тактичної авіації. Лише за минулий місяць військові авіатори провели майже 20 льотних змін. Льотчики піднімалися в небо як удень, так і вночі. Крім того, вони виконали низку польотів у складних метеоумовах.

Така насиченість польотами допомогла не лише поставити на крило молодих пілотів, але й значно підняти професійний рівень усіх екіпажів. За словами тимчасового виконувача обов'язків командира бригади підполковника Юрія П., найголовнішими питаннями в організації та проведенні бойової підготовки бригади тактичної авіації є забезпечення бригади пальним і запасними частинами для ремонту авіаційної техніки. Якщо перше питання більш-менш вирішено, то із запасними частинами до літаків усе набагато складніше.

Справа в тому, що всі винищувачі МіГ-29 виготовлені в Росії. Звичайно, що сусід припинив поставки комплектуючих запчастин відразу після свого вторгнення у Крим, а тих, які були в запасі, не вистачає.

Тому технікам бригади нині як ніколи складно. Адже вони не лише проводять поточні ремонти та обслуговування машин, що зараз знаходяться на бойовому чергуванні, але й повертають у небо і винищувачі, які знаходилися на довгостроковому зберіганні. Таких у бригаді чимало. Всі ці машини пройшли обліт і випробування «повітрям». У небо їх піднімали досвідчені пілоти.

У планах військовослужбовців бригади тактичної авіації і далі збільшувати інтенсивність польотів. Авіатори авторитетно заявляють, що небо держави буде надійно захищене.

Тарас ГРЕНЬ, «Народна армія»

НА ЗАХИСТІ УКРАЇНИ

«КРИЛАТА ПІХОТА» НА ВАРТІ СЛОБОЖАНЩИНИ

Військовослужбовці високомобільних десантних військ Збройних Сил України несуть бойове чергування поблизу блокпоста, що на межі Харківської та Донецької областей.

Їхнім завданням є надання допомоги іншим силовим структурам у підтриманні правопорядку на обладнаному блокпосту, а за потреби — відбиття атаки екстремістів.

— Наша техніка за останній тиждень була задіяна в кількох багатокілометрових маршах, і жодна з бронемашин не підвела. Ми готові адекватно реагувати на будь-який розвиток ситуації та незаконні дії, вчинені озброєними радикалами та диверсійно-розвідувальними групами, — зазначив один із десантників.

Дмитро ЧАЛИЙ, «Народна армія»

ЕКЗАМЕНУЄ ПОЛІГОН

З «ФАГОТОМ» ПРОТИ ТАНКА

Особливе місце серед артилеристів займає протитанкова артилерія. І це невипадково, адже воїни-протитанкісти завжди знаходяться на передньому краї оборони та є грізним заслоном для наступаючих танкових підрозділів противника.

Для підвищення своєї майстерності на одному із загальновійськових полігонів бійці протитанкових підрозділів гвардійського з'єднання здійснювали бойові пуски з протитанкового керованого ракетного комплексу (ПТРК) «Фагот».

— Практично виконувати бойові стрільби з ПТРК «Фагот» навіть за часів Радянського Союзу вважалося за неабияку вдачу, — діляться враженнями від побачених стрільб старші офіцери. — По-перше, це зумовлено високою вартістю такого пострілу, який свого часу коштував як «Жигулі»!

Проте сьогодні, коли в країні складна ситуація, на підготовці особового складу вирішили не заощаджувати. Підвищувати свій професіоналізм військовослужбовці повинні у реальних, максимально наближених до бойових умовах.

За словами керівника стрільб майора Костянтина Т., протитанкові підрозділи є резервом командирів механізованих батальйонів, свої завдання вони виконують на найбільш танконебезпечних напрямках.

— Розрахунок «Фаготу» повинен знищувати ворожий танк, самохідну установку або іншу бронетехніку, яка рухається зі швидкістю до 60 кілометрів на годину, з відстані до 4 кілометрів, — розповідає командир підрозділу підполковник Михайло Т. — В умілих руках він стає грізною зброєю, адже його можна застосовувати і для руйнування укриттів, знищення різних вогневих точок противника та навіть літаків та гвинтокрилів.

— Бойові стрільби з «Фаготу» стали вінцем підготовки нашого підрозділу, — розповідає один із сержантів протитанкового взводу. — Спочатку ми вивчали матеріальну частину комплексу, його технічні характеристики та систему наведення. Вже згодом були допущені до бойових пусків ракет.

Валентин ШЕВЧЕНКО, «Народна армія»

ПІДГОТОВКА ВІЙСЬК

«КРИМЧАНИ» ВІДНОВЛЮЮТЬ БОЄЗДАТНІСТЬ

Військовослужбовці окремої бригади берегової оборони Військово-Морських Сил Збройних Сил України виконують заходи щодо підвищення боєздатності частини. Минулого тижня на одному з військових полігонів, що на Миколаївщині, особовий склад бригади вдосконалював бойову майстерність у діях на блокпостах, діях щодо блокування незаконних озброєних формувань, а також виконував вправи стрільб зі стрілецької зброї та мінометів. Кульмінацією заходів стали тактичні навчання з бойовою стрільбою ротної тактичної групи окремої бригади берегової оборони ВМС Збройних Сил України.

Під час маневрів військовослужбовці бригади вдосконалили навички у здійсненні маршу у визначений район, розгортання в бойові порядки та знищення незаконних збройних формувань. Згодом військові моряки тренувалися у використанні штатного озброєння та бойової техніки, керуванні підрозділами в умовах обстановки, що швидко змінюється.

Одночасно бойову майстерність відшліфовували гірські піхотинці, танкісти, артилеристи та зенітники, виконуючи вправи стрільб зі штатного озброєння.

Прикметним є те, що лише на початку квітня особовий склад окремої бригади берегової оборони був передислокований з селища Перевальне, що у Криму. За короткий термін особовий склад бригади спромігся відновити боєздатність. Треба зауважити, що переважна більшість військової техніки, що нині задіяна на навчаннях, прибула з попереднього місця дислокації в окупованому Криму в непрацездатному стані та в стислі терміни була відновлена силами військовослужбовців бригади.

Ігор ПІДОПРИГОРА, майор

НА ВОГНЕВОМУ РУБЕЖІ

ЗЕНІТНИКИ ПРИСТРІЛЯЛИСЯ

На одному із загальновійськових полігонів проведено бойове злагодження підрозділів протиповітряної оборони гвардійського з'єднання Сухопутних військ Збройних Сил України. Зокрема, у вогневому містечку ППО відбулися тактико-спеціальні заняття з бойовою стрільбою зенітно-артилерійських підрозділів.

За словами офіцерів вищого штабу, штатне озброєння вогневих підрозділів, а це — зенітні установки ЗУ-23-2, лише декілька днів тому було знято з довготривалого зберігання та в короткі терміни приведено в боєздатний стан.

Після розгортання зенітних установок було проведено тренування з управління вогнем розрахунків. За сценарієм бойових стрільб воїни-зенітники виконали завдання зі знищення повітряних та наземних цілей.

— Попри те, що підрозділи здебільшого укомплектовані новобранцями, вони злагоджені та добре підготовлені, — зазначає командир вогневого підрозділу. — У нас високий бойовий дух, і ми готові до виконання завдань за призначенням.

Валентин ШЕВЧЕНКО, «Народна армія»

ВИМОГИ ЧАСУ

УЧОРА — ПІДПРИЄМЕЦЬ, СЬОГОДНІ — СОЛДАТ

Вже кілька тижнів на одному з полігонів Збройних Сил України триває підготовка підрозділів окремої механізованої бригади оперативного командування «Північ», що доукомплектована військовослужбовцями з запасу. За цей час військова частина помітно наростила свою бойову потужність.

Військовослужбовці виявили неабияку силу духу та об'єдналися навколо спільної справи — оборони України.

Професійність бригади було перевірено під час батальйонного тактичного навчання, до якого, крім воїнів-піхотинців, залучалися розвідники, артилеристи, танкісти, а також авіація.

— Найбільша увага приділялася організації взаємодії з підрозділами інших родів військ, — зазначив комбриг.

Усі завдання відпрацьовано якісно. За таким результатом — величезна праця офіцерів-командирів, які у стислі терміни зуміли перетворити вчорашніх підприємців, фермерів чи просто безробітних на вправних солдатів. Хоча серед призваних із запасу військовослужбовців переважна більшість вже проходили військову службу, але, щоб належно відновити армійські навички й упевнено тримати зброю в руках, потрібні добрі вчителі та старання солдат.

Підсумовуючи перебіг батальйонного тактичного навчання, командир окремої механізованої бригади зазначив, що впевнений у своєму особовому складі.

Олександр ГАЙН, «Народна армія»

Народна армія
5–8 травня 2014 року

ЖИТЛОВЕ ПИТАННЯ

ЗА КВАРТИРУ ЗАПЛАТИТЬ ДЕРЖАВА

НА КОМПЕНСАЦІЮ ЗА ОРЕНДУ ЖИТЛА ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦЯМИ У ДЕРЖАВНОМУ БЮДЖЕТІ НА 2014 РІК ПЕРЕДБАЧЕНІ КОШТИ У СУМІ 120 МЛН ГРН

Давня проблема безквартир'я військовослужбовців Збройних Сил України нині, з огляду на вивід військових частин ВМС на материкову частину країни, ще більше загострилась.

Тимчасово сім'ї військовослужбовців кримчан розселили на фондах окремих військових частин, санаторіях та базах відпочинку. А де далі вони мешкатимуть? Які перспективи у цих сімей жити в пристойних умовах на нових місцях служби? Одна з них — піднаймання квартири. На компенсацію за оренду житла військовослужбовцями у Державному бюджеті на 2014 рік передбачені кошти у сумі 120 млн грн.

— На новому місці служби в Миколаєві ми з дружиною і восьмимісячною дитиною зняли однокімнатну «хрущовку» без ремонту, без меблів за 1200 гривень, плюс оплачуватимемо комунальні послуги, — розповідає офіцер управління Феодосійського батальйону морської піхоти Анатолій Мозговий.

А його колега офіцер Олександр Потьомкін, як чимало інших військовослужбовців, ще не перевіз сім'ю на нове місце служби. Каже, що поки шукає дах над головою для родини — дружини, двох синів і п'ятимісячної доньки.

— Моя сім'я перебуває ще у Феодосії, допоки старший син закінчує 7-й клас. Потім сім'ю заберу і будемо піднаймати двокімнатну квартиру. З сімейного гаманця доведеться щомісяця викладати не менше 2500 гривень, — розповідає Олександр.

Відповідно до вимог Інструкції про організацію забезпечення військовослужбовців Збройних Сил України та членів їхніх сімей жилими приміщеннями (затвердженої 30.10. 2011 року наказом Міністра оборони України №737) військовослужбовці, які продовжують військову службу в Збройних Силах України за новим місцем служби, мають право звернутися до житлової комісії, рішенням якої вони будуть зараховані на квартирний облік зі збереженням попереднього часу перебування їх на квартирному обліку. Зареєструватися (прописатися) ці військовослужбовці мають право за юридичною адресою військової частини.

Порядок виплати компенсації за піднаймання житла теж регулюється цією інструкцією. Військовослужбовець має право подати рапорт на ім'я командира військової частини та, надавши необхідні документи (їхній перелік визначений постановою Кабінету Міністрів України № 450 «Про розмір і порядок виплати грошової компенсації військовослужбовцям Збройних Сил за піднайом (найом) ними жилих приміщень»), отримувати компенсацію за оренду житла. Оформлений рапорт військовослужбовець подає командиру військової частини, у якій він зарахований на грошове забезпечення.

Обов'язковою умовою для отримання грошової компенсації за піднаймання житла є перебування військовослужбовця на квартирному обліку. Відповідно він має бути і зареєстрованим за новим місцем служби.

Як бачите, на папері закон на боці сімей військовослужбовців, а в реальному житті?..

Капітан 2-го рангу Олексій Х., який нині продовжує службу у столичному гарнізоні, у паспорті має реєстрацію у м. Севастополь. Для того, щоб перереєструватися на новому місці, закон вимагає мати штамп у паспорті про зняття з попереднього місця реєстрації і відповідний талон. Звісно, що у військовослужбовців, які прибули з Криму на материкову частину України, такого штампу і талону немає. І це унеможливлює реєстрацію за новим місцем служби і не дозволяє реалізувати, зокрема, право на отримання компенсації за піднаймання житла. Додає проблем й то факт, що чимало військовослужбовців кримчан ще не призначені на посади на нових місцях служби.

Який пропонується вихід із ситуації?

— Від Міністерства оборони України направлено лист до Державної міграційної служби України з проханням невідкладно розглянути питання щодо запровадження спрощеного механізму реєстрації місця проживання військовослужбовців та членів їхніх сімей, які прибули з АР Крим, — розповів заступник Міністра оборони України Петро Мехед.

За його словами, досягнуті попередні домовленості про спрощення порядку реєстрації, згідно з якими військовослужбовці будуть зніматися з реєстрації в АР Крим безпосередньо у відділеннях Державної реєстраційної служби на материковій частині України.

Разом з цим командирам військових частин необхідно активізувати роботу з оформлення заявок на фінансові призначення для компенсаційних виплат за піднаймання житла сім'ям військовослужбовців та направити їх до Головного КЕУ ЗС України.

— Алгоритм дій щодо оформлення необхідних документів для компенсації за піднаймання житла для військовослужбовців, виведених з АР Крим, значно спрощений, — розповіла начальник Головного квартирно-експлуатаційного управління Збройних Сил України Яна Грузинська.

Під час наради за участю представників структурних підрозділів Міністерства оборони України та Генерального штабу Збройних Сил України були запропоновані шляхи виходу з ситуації, що склалася.

По-перше, враховуючи, що військовослужбовці до оформлення реєстрації у населеному пункті за місцем передислокації військової частини формально залишаються на квартирному обліку на території АР Крим, запропоновано здійснювати виплату грошової компенсації їм за нормами, які встановлені для населених пунктів АР Крим, де вони перебували на квартирному обліку.

По-друге, квартирно-експлуатаційні органи за новим місцем дислокації військової частини будуть проводити видачу довідок про перебування на квартирному обліку на підставі списку військовослужбовців, які потребували поліпшення житлових умов у АР Крим станом на 01.01.2014.

По-третє, після зарахування військовослужбовця на квартирний облік у населеному пункті за місцем призначення на посаду нарахування грошової компенсації здійснюватиметься відповідно до розміру передбаченого у цьому населеному пункті.

Підсумовуючи вище сказане, маю підкреслити, що переведення коштів на рахунки військових частин для компенсації за оренду житла буде проведено після надходження від них відповідних заявок. До речі, починаючи з березня поточного року на ці цілі вже направлено до військових частин близько 3,5 млн гривень. Нарахування військовослужбовцю компенсації за піднаймання житла відбуватиметься з дня реєстрації його рапорту у військовій частині. Серед документів, які треба подати, — зокрема є рапорт військовослужбовця на ім'я командира частини, довідка про перебування на квартирному обліку, копії паспорту та ідентифікаційного коду, витяг з Єдиного реєстру прав громадян на нерухоме майно.

Руслан СЕМЕНЮК,
«Народна армія»

ЦЕНТР ПРИЙОМУ ПЕРЕСЕЛЕНЦІВ

РОБОТА Є, А З ЖИТЛОМ СКЛАДНІШЕ

Вже трохи більше місяця у столиці України при Департаменті соціальної політики Київської міської ради працює координаційний центр з прийому переселенців з Криму. Процесом реєстрації, розселення і працевлаштування опікуються спеціалісти міського Центру зайнятості, Департаменту освіти і науки, підрозділів Пенсійного фонду України і волонтери.

За словами заступника директора Департаменту соціальної політики Київської міської ради Світлани Назаренко, тимчасова реєстрація дає громадянам право на працевлаштування, на переведення дітей до закладів освіти і на медичне обслуговування у столиці.

Працівники координаційного центру разом із представниками громадських волонтерських організацій намагаються знайти людям і житло для тимчасового проживання. Але це — проблема з проблем.

— Очевидно, що без відповідних урядових рішень важко облаштовувати побут біженців. Усе, що від нас залежить, ми робимо, — наголосила заступник керівника Департаменту соціальної політики.

Значно легше вирішити питання працевлаштування кримчан у Києві. Спеціалісти районних підрозділів міського Центру зайнятості пропонують багату базу вакансій по різних районах столиці.

У разі зміни місця проживання, звернувшись до столичного координаційного центру, можна з'ясувати також подробиці пенсійного забезпечення і порядку здійснення соціальних виплат, пов'язаних із народженням дитини.

— Для переведення пенсійної справи і постановки на облік в іншому місті громадянину потрібно взяти довідку з житлово-експлуатаційного підприємства за новим місцем проживання і представити її в районний орган Пенсійного фонду України (ПФУ) разом з іншими документами, що засвідчують особу, — розповіла головний спеціаліст управління ПФУ в Шевченківському районі м. Києва Людмила Шубіна.

Через те, що до координаційного центру з приводу нарахування і виплати пенсій звертаються і військовослужбовці, окремо зазначу, що порядок нарахування і виплати пенсій військовослужбовцям регламентує, зокрема, Закон України «Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб». У ньому, зокрема, зазначено, що пенсія військовослужбовцям виплачується за місцем проживання (воно може не співпадати з місцем реєстрації).

Олексій ХРАМОВ,
«Народна армія»

Привітання

з 69-ю річницею Перемоги у Великій Вітчизняній війні

Дорогі ветерани та учасники Великої Вітчизняної війни!

Шановні військовослужбовці!

Від усього серця вітаю вас і ваші родини із 69-ю річницею Великої Перемоги!

Це свято є символом величі духу і мужності людей, що пройшли вогненними дорогами війни.

У цей день ми вшановуємо світлу пам'ять ветеранів, які своїми подвигами на фронті й на виробництві наблизили перемогу і віддали життя на захист Вітчизни. Вшановуємо тих, хто пережив роки окупації та концтаборів, піднімав із руїн і відновлював рідний край.

Найбільш спустошлива світова війна двічі пройшла територією України. Кожній українській родині вона завдала біль втрати.

Пам'ять зобов'язує нас цінувати те, за що воїни-переможці проливали кров, за що віддавали свої життя у протистоянні з фашизмом.

Сьогодні наша країна переживає непрості часи. Загроза прийшла звідти, звідки її ніхто не чекав. Агресивні дії проти нас розв'язали представники народу, якого ми споконвіку вважали братським, разом із яким здобували Велику Перемогу, країна-гарант нашого суверенітету та недоторканності.

Внаслідок цієї агресії вже анексовано землі, де віками дружно жили і працювали українці, росіяни, кримські татари, вірмени, греки. Це велика історична несправедливість, яку нам спільними зусиллями ще належить виправити.

Сьогодні наша держава докладає всіх зусиль, щоб до мільйонів наших співвітчизників, які поклали голови у боях з ворогом у Великій Вітчизняній війні, загинули в концентраційних і трудових таборах, не додалися жертви нової війни, цього разу — вже братовбивчої. Я закликаю вас всебічно підтримати керівництво держави у цій святій справі, зробити все, щоб запобігти новому кровопролиттю.

Шановні ветерани та учасники Великої Вітчизняної війни! Із хвилюванням у серці ми схиляємося перед вашим подвигом.

Нинішні захисники Вітчизни виховуються на прикладах вашої мужності й стійкості. Створення якісно нової Української армії, здатної відповідати на сучасні виклики та загрози, захист нашої країни від загарбника є виконанням нашого основного обов'язку, даниною поваги і пошани воїнам-переможцям.

У день 69-ї річниці Великої Перемоги бажаю всім міцного здоров'я, щастя, благополуччя та злагоди!

Нехай на нашій благословенній землі завжди панують тільки мир і добро!

Слава Україні!

Виконувач обов'язків Міністра оборони України генерал-полковник М.В. КОВАЛЬ

МИ В БОРГУ ПЕРЕД ВАМИ, ВОЇНИ-ВИЗВОЛИТЕЛІ

Долі ветеранів Великої Вітчизняної унікальні й водночас дуже схожі між собою. Їхня юність була опалена найстрашнішою війною усіх часів. Їм довелося винести на своїх плечах весь тягар воєнного лихоліття. Безсонні ночі, нелюдські навантаження, смерть близьких і товаришів по зброї — це все, через що їм довелося пройти заради такої жаданої та омріяної Перемоги, яку вони наближали щодня, крок за кроком.

Представники покоління переможців — Віра ВОЛКОВА, Юрій НЕЧАЄВ, Ганна БЕБИХ

ВЕТЕРАНИ ЗНАЮТЬ СПРАВЖНЮ ЦІНУ МИРУ

Пам'ять про важкі бої, про полеглих товаришів, про смерть, яка щохвилини ходила поруч. Це все вони називають одним простим і водночас таким страшним словом — війна. Саме вона поділила життя на «до» і «після», саме війна перекреслила їхні надії та сподівання, які так притаманні в юному віці.

Не судилося збутися й життєвим планам Віри Волкової (Кочубей). 22 червня 1941 року вона з однокласниками зустріла свій перший «дорослий» світанок після шкільного випускного балу. Вже повертаючись додому, вчорашні школярі потрапили під кулеметні черги, які, «розважаючись», давали по мирному населенню фашистські льотчики, пролітаючи бомбити Київ. Трохи згодом у село прийшла окупаційна влада і почалося тотальне вербування молоді на «заробітки» до ворожого «раю». Віра Федорівна разом із однокласниками організували підпілля і ночами «від руки» писали листівки, в яких розповідали односельцям про справжнє обличчя ворога і закликали до опору окупантам. Незабаром їхня діяльність змусила фашистів вдатися до репресій. І тоді, рятуючись від неминучої смерті, Вірі Федорівні вдалося втекти в ліс, де вона й продовжила боротьбу зі зброєю в руках у складі партизанського загону, який діяв на території Полісся.

— Згадайте свій перший бій, — прошу я Віру Федорівну.

— На той час проти нашого партизанського загону ворог «кинув» підрозділи Російської визвольної армії, які квартирувалися в навколишніх селах. Сам бій згадати важко: стрільба, свист куль, крики... Але дуже добре запам'ятала обличчя полоненого «власовця», який щосили намагався довести нам, що його змусили воювати на боці ворога, — згадує Віра Федорівна.

ВОНИ НЕ РОЗУМІЮТЬ, ЧОМУ НАЩАДКИ НЕ ЦІНУЮТЬ ТЕ, ЩО БУЛО ЗАВОЙОВАНО КРОВ'Ю МІЛЬЙОНІВ ЛЮДЕЙ — МИР ТА СПОКІЙ НА РІДНІЙ ЗЕМЛІ

Так само війна перекреслила надії на мирне життя й Юрія Нечаєва. В червні 1941 року він поступив на перший курс танкового училища в Харкові. Прискорений випуск, і ось вже 18-річний командир взводу лейтенант Нечаєв приймає свій перший бій під Сталінградом.

— Загалом, те, що я залишився живим, маю дякувати в першу чергу Богу. Коли зараз згадую, скільки разів під час війни смерть ходила поруч зі мною, то мушу зізнатися, що вижив лише дивом, — говорить Юрій Михайлович.

Після Сталінградської битви лейтенант Нечаєв дійшов з боями до Берліна. Його груди, окрім десятків медалей, прикрашають три ордени Червоної Зірки та ордени Вітчизняної війни I та II ступеня. А ще на пам'ять про себе війна залишила на тілі ветерана два поранення, які з роками все сильніше нагадують про грізне минуле.

…Ганна Бебих мала дуже чудовий голос і мріяла підкорити сцену Великого театру. Але палаючий після бомбування рідний Київ, як і уся країна, потребували захисту. Переживши жахи окупації в рідному місті, Ганна Іванівна не вагаючись одягла військовий однострій. Їй довелося служити у військах протиповітряної оборони.

— Головні «козирі» ППОшників — скритність та влучність, натомість я свою війну провела під прожектором. У нічний час ми мали «підсвічувати» літаки ворога, щоб по ним влучали наші зенітки. Самі розумієте, що найпершими цілями для гітлерівської авіації були саме прожектори. Тому й перші подарунки у вигляді бомб та снарядів отримували від ворога саме ми. Але ж вціліла, усім смертям на зло вижила, — згадує вона.

Як усі, кому вдалося вийти живим з тієї страшної «м'ясорубки», ветерани неохоче розповідають про війну. Набагато приємніше їм згадувати мирне життя. Воно в них склалося по-різному. Юрій Нечаєв у юності мріяв бути геологом, проте, по закінченню війни залишився у війську, де дослужився до полковника. Натомість досить несподівано для себе геологом стала Віра Волкова, яка закінчила Київський університет імені Тараса Шевченка і з геологорозвідувальними експедиціями об'їздила весь Радянський Союз. А Ганна Бебих залишилася вірною своїй мрії і по закінченню консерваторії по класу вокалу стала оперною співачкою. Потім тривалий час працювала на республіканському радіо.

Проте кожного з цих героїчних людей, як і всіх співвітчизників, сьогодні турбують тривожні новини, які надходять з деяких регіонів України. Ветерани тієї страшної війни як ніхто знають справжню ціну мирного неба над головою і, говорячи про буремні події сьогодення, втирають непрохані сльози і не розуміють, чому їхні нащадки не цінують те, що для них було завойовано кров'ю мільйонів людей їхнього покоління — мир та спокій на рідній землі.

Андрій ЗАДУБІННИЙ, «Народна армія»

ВІЙСЬКОВО-ПАТРІОТИЧНА АКЦІЯ

«МИ — ЗА МАЙБУТНЄ УКРАЇНИ!»

За ініціативи Міністерства оборони України спільно з Всеукраїнською громадською організацією «Громадський Рух «За Майбутнє» у Меморіальному комплексі «Національний музей історії Великої Вітчизняної війни 1941–1945 років» відбувся військово-патріотичний захід — святковий парад, присвячений 69-й річниці Великої Перемоги під гаслом «Ми не забудемо ваш героїзм ніколи!»

— Наша організація спрямовує свої дії на виховання у молодого покоління духу патріотизму, почуття гордості за нашу державу, — сказав у своєму вступному слові координатор ВГО «Громадський Рух «За Майбутнє» Михайло Харечко. — Девіз організації: «Ми любимо Україну! Ми захищаємо Україну! Ми — за майбутнє України!» Зараз майбутнє України під загрозою. І в той час, коли наша держава потерпає від зазіхань російських інтервентів, молодь бажає стати на захист Вітчизни. Заради збереження та зміцнення кордонів нашої Батьківщини! Заради збереження миру та спокою в нашій державі!

Щирі слова від серця, що зачепили душі всіх присутніх, промовила ветеран Великої Вітчизняної війни Іраїда Ківіткіна. Вона закликала молодь пам'ятати тих, хто захищав нашу землю, та бути гідними своїх дідів та прадідів, закликала стати на оборону України.

Відповіддю на заклик сивочолих ветеранів був невеликий військовий парад. Свій стройовий вишкіл продемонстрували ліцеїсти Київського військового ліцею імені Івана Богуна та рота Почесної варти окремого полку Президента України. А юнаки та дівчата з ВГО «Громадський Рух «За Майбутнє» урочистою ходою пронесли 6-метровий Національний прапор України.

Інна МАЛЕВИЧ, Ірина ПРИЛІПКО, «Народна армія»

Народна армія
5–8 травня 2014 року

ВОНИ НАБЛИЖАЛИ ПЕРЕМОГУ

ГЕРОЇНІ З НЕБЕС

У війни не жіноче обличчя. Втім, як свідчить історія, у час біди та лихоліття у непохитні лави захисників Батьківщини поряд з чоловіками ставали й тендітні дівчата та жінки. Багато прикладів жіночої мужності та героїзму залишила нам Велика Вітчизняна війна, коли десятки тисяч жінок ставали пліч-о-пліч з чоловіками захищати рідну землю від гітлерівської навали.

Перед війною в аероклубах поруч з юнаками займалися сотні дівчат. За прикладом чудових льотчиць — українок Валентини Гризодубової та Поліни Осипенко й росіянки Марини Раскової — вони опановували мистецтво пілотування літаків, училися обслуговувати авіаційну техніку, готувалися до захисту Вітчизни.

2 листопада 1938 року звання Героя Радянського Союзу вперше був удостоєний жіночий екіпаж літака «Батьківщина», яким було подолано відстань від Москви до Далекого Сходу у 6 450 кілометрів за 26 годин 29 хвилин. Цей жіночий світовий рекорд дальності польоту встановили командир літака харків'янка Валентина Гризодубова, штурман москвичка Марина Раскова і запоріжанка Поліна Осипенко, що виконувала в екіпажі обов'язки другого пілота та загинула 1939 року в авіаційній катастрофі під час навчально-тренувальних зборів.

З початком війни Валентина Гризодубова командувала 101 транспортним авіаційним полком, з жовтня 1943 року — 31 гвардійським бомбардувальним авіаційним полком. За час війни полковник Гризодубова здійснила близько 200 бойових вильотів на бомбардування ворожих об'єктів, а також для підтримки зв'язку в партизанських загонах.

Під час Великої Вітчизняної війни кількість жінок, бажаючих потрапити до авіації, втричі перевищувала потребу. Створення радянських жіночих авіаполків не мало аналогів в історії авіації. У найкоротші терміни цивільних льотчиць пересадили на військові літаки, навчили мистецтву ведення повітряного бою. Багатьох дівчат вчили обслуговувати та ремонтувати бойові машини, інших готували як майбутніх штурманів — прокладати небесні маршрути, знаходити цілі та прицільно вражати їх.

Серед тих жінок, які за подвиги у Великій Вітчизняній війні отримали високе звання Героя Радянського Союзу, жінок-авіаторів було найбільше. Так, званням Героя були нагороджені 83 жінки-льотчиці. Серед них 25 льотчиць жіночого 46-го гвардійського полку, створеного у 1942 році. За регулярні нічні бомбардування частин загарбників фашисти називали їх «нічними відьмами». Вони брали участь у битвах за Кавказ, Кубань, Тамань, Крим, Білорусію та Польщу.

Варто зауважити, що і в українському війську, зокрема в авіації, служить чимало жінок, які успішно опанували споконвічно чоловічі професії. Вони пишаються своєю службою та гідно дотримуються славетних традицій своїх уславлених попередниць.

Володимир КОРНІЯКА, «Народна армія»

ВЕТЕРАН УКРАЇНИ

ФРОНТОВІ ДОРОГИ

Пережитого моїм дідусем офіцером-фронтовиком Федором Йоновичем Шевченком вистачило б не на одну долю. Він вижив під час страшного голоду 1932–1933 років, пережив окупацію, пройшов фронтовими дорогами, був поранений в бою та з рештою продовжив звільнення Батьківщини від фашистів, а після війни — нелегку офіцерську службу.

З раннього дитинства я пишався тим, що він — ветеран війни, зачаровано слухав різні армійські історії, з гордістю розглядав його бойові нагороди. Серед них ордени Червоної Зірки та Вітчизняної війни, медаль «За бойові заслуги»…

Бойове хрещення

Дід Федір походженням зі старовинної козачої родини, яка проживала в селищі Лихівка Дніпропетровської області. З початком війни він палко прагнув на фронт, але не підлягав призову через неповноліття.

Добре запам'ятались розповіді про суворі роки окупації, переслідування поліцаїв, які намагалися відправити його на роботи до Німеччини. На вугільних шахтах Рура, тоді вже змушено, у нелюдських умовах працював його старший брат Костянтин.

Після визволення Дніпропетровщини його відмобілізували до лав Червоної армії. Перед фронтом за декілька місяців опанував спеціальність артилериста в одній із навчальних частин у Сибірі. Відмінний атестат про середню освіту дозволив у короткий термін служби стати старшим сержантом — командиром протитанкової гармати.

Перше бойове хрещення для діда сталося під час наступу військ Третього Прибалтійського фронту навесні 1944 року. За наказом командування їхній окремий протитанковий артилерійський дивізіон кілька разів за день

ШАНА ВИЗВОЛИТЕЛЯМ!

ПЕРЕМОГА АРТИЛЕРИСТА КІЗЛОВА

Полковник у відставці Семен Кізлов форсував Дніпро, визволяв міста і села України, Чехословаччини, закінчив війну через тиждень після Перемоги.

…Недільний ранок 22 червня 1941 року був сонячним. Так само було й на душі Семена: за вікном квартири щебетали пташки, а вулицею кудись поспішали усміхнені люди. А ще юнак радів, що в кишені нових штанів, нещодавно куплених матір'ю, лежали квитки на футбольний матч. Лише від однієї думки, що буквально за кілька годин він вболіватиме за улюблене «Динамо», почувався найщасливішим у світі.

Підходячи до стадіону, він побачив автомобіль з величезним гучномовцем, біля якого юрмилися люди. Їхні обличчя були напружені й суворі. Вони ловили кожне слово з приймача…Не вірилось, що почалася війна…

Через тиждень міськком комсомолу оголосив загальний збір усіх комсомольців Москви. Потім з Ризького вокзалу десятикласник Семен Кізлов разом із сотнями інших юнаків і дівчат відправився копати протитанкові рови на В'яземському напрямку, звідки очікувався наступ ворога. За місяць їх відправили до Москви, бо існувала загроза прориву ворожих танків. Усі з нетерпінням чекали чергових новин з фронту. Проте обнадійливих повідомлень не було.

Їхня сім'я залишила столицю, поїхали до родичів у Комі АРСР.

Відносно спокійне життя у глибокому тилу не влаштовувало юнака. Проте на прохання відправити на фронт у військоматі порадили «трохи підрости».

Воронезький фронт

У серпні 1942 року він стає курсантом 1-го Ленінградського артилерійського училища, евакуйованого з початком війни до міста Енгельс, що на Волзі. Навчатись довелося за скороченою програмою: фронт потребував офіцерських кадрів. Закінчивши навесні 1943-го училище з відзнакою, лейтенант Кізлов у травні відбув у запасний полк офіцерського складу удосконалювати вогневу та тактичну підготовку. Згодом він таки потрапив на Воронезький фронт.

— Той, хто каже, що не знав страху на війні, каже неправду, — розповідає Семен Михайлович. — Як можна не боятись, коли навколо тебе вибухають снаряди, свистять осколки, падають, скошені ними, наші солдати? Війна — це завжди страшно!..

Згодом, командуючи артилерійською батареєю 122-мм гаубиць, Семен Кізлов визволив десятки сіл і міст України: Брусилов, Бар, Кам'янець-Подільський, Хмельницький, Болеслав, Старий Самбір, форсував чимало водних перешкод, зокрема, Південний Буг. Якось неподалік одного з подільських сіл він опинився сам на сам із ворогом.

— Юрба гітлерівців, яка виявилася в нашому тилу, побачивши мене самого біля гаубиці, сміливо вирушила до моєї позиції, — розповідає фронтовик. — Проте я не розгубився та відкрив по ворогу вогонь шрапнеллю. Не очікуючи такого «нахабства», гітлерівці розбіглися. А коли оговталися, то нарazилися на другий постріл. За цей бій мене нагородили орденом Червоної Зірки.

Лінія оборони «Аркада»

При визволенні села Велика Гребля, що на Вінниччині, старшого лейтенанта Кізлова було поранено. Не бажаючи залишати свою батарею, офіцер відмовився від тилового госпіталю та залишився в дивізійному лазареті.

У Чехословаччині ворог чинив особливо відчайдушний опір, створивши доволі міцну лінію оборони «Аркада». Полк вів затяжні бої з групою генерала Шернера, який не бажав складати зброю і чинив опір із завзяттям приреченого. Лише через тиждень після підписання акта про капітуляцію фашистської Німеччини підрозділ Семена Кізлова дізнався про закінчення війни.

Влітку 1945-го дивізію Семена Кізлова передислокували до польського міста Ломжа. Згодом її розформували, а особовий склад батареї, якою командував Семен Михайлович, перевели до 10-ї гвардійської дивізії. У грудні того ж року з'єднання перекинули до Сухумі, ще за рік — у грузинське місто Ахалкалакі.

Ніхто не забутий

Нещодавно полковник у відставці Семен Кізлов відсвяткував своє 90-річчя, після чого вийшов на заслужений відпочинок. Донедавна був помічником голови Одеської обласної організації ТСОУ.

Держава нагородила свого солдата орденами Олександра Невського, Вітчизняної війни та Червоної Зірки, медаллю «За бойові заслуги».

Кожного року 9 травня Семен Михайлович разом з тисячами одеситів приходить до Вічного вогню, щоб вклонитися тим, кого ніколи не бачив і не знав, але з ким відстояв рідну землю в часи воєнного лихоліття.

Він і досі пам'ятає обличчя бійців і командирів, з якими пройшов вогненними дорогами війни тисячі кілометрів, — командирів відділень Кравцова та Мухітяна, командира вогневого взводу молодшого лейтенанта Клепикова, командира артилерійської батареї Героя Радянського Союзу майора Барвинського.

Сергій ЗЯТЬЄВ, «Народна армія»

ДІДА ФЕДОРА

змінював позиції. Доводилося щоразу заново обкапувати гармати, проводити інженерні роботи тощо.

Після чергової передислокації стомлені артилеристи вирішили перепочити. По можливості замаскували гармати гілками від дерев. Аж раптом хтось відкрив по них вогонь… Це був німецький бронепоїзд, який за кілька хвилин міг опинитися в тилу дивізіону та розстріляти незахищену вогневу позицію артилеристів.

Розрахунок, яким командував дід Федір, під шквальним обстрілом противника одним із перших відкрив вогонь та підбив фашистський паротяг. Наступними залпами були виведені з ладу танкова башта та кулеметні амбразури. Від безвихідної ситуації німецькі «залізничники» кинули білий прапор.

Врятувати Бойовий Прапор

Якось під час маршу їхній підрозділ потрапив під вогневий удар противника, де дід отримав сильний опік спини від розпеченої ракетами та снарядами землі. Далі була стрімка атака ворога. В живих залишилося лише шість солдатів дивізіону, серед яких був дід Федір.

Уцілілі бійці змогли врятувати Бойовий Прапор дивізіону. Через деякий час їхній підрозділ отримав поповнення. Для штурму позицій на підступах до Риги окремий дивізіон був приданий для вогневої підтримки одного зі стрілецьких полків. Під час наступу на ворожі позиції його гармата знищила декілька легких дотів та кулеметних точок. Однак біля гармати розірвався снаряд… Діду Федору осколками розтрощило коліно, поранило передпліччя та кисть руки. Переборюючи біль, він зумів командувати ввіреною йому вогневою одиницею до кінця бою.

Після війни дід навчався у Кірсановському кавалерійському училищі імені Першої кінної армії, яке закінчив з відзнакою. Курсантів-відмінників удостоїли сфотографуватися на згадку з маршалом Радянського Союзу Семеном Будьонним, який на той час очолював інспекційну перевірку училища.

Далі офіцерська служба діда Федора продовжилася в Монголії, на Далекому Сході та Закарпатті, де він передавав свій фронтовий досвід необстріляним солдатам та офіцерам.

Закінчив офіцерську службу дідусь на посаді помічника командира гірсько-артилерійського полку з кінної справи у військах Прикарпатського військового округу.

Вже майже 14 років як він пішов з життя. Проте світла пам'ять про діда Федора і до сьогодні живе в серцях нашої родини, де свято шануються та підтримуються офіцерські традиції його синами та онуками.

Два сини фронтовика пішли його стопами. Мій дядько Валентин — воїн-інтернаціоналіст — був начальником штабу, першим заступником командира 398 танкового полку 128 механізованої дивізії, а батько Віктор командував авіаційною ескадрильєю у полку винищувальної авіації. До речі, сьогодні троє онуків дідуся Федора проходять службу в лавах Збройних Сил України.

Валентин ШЕВЧЕНКО,
Дніпропетровськ

ПАМ'ЯТЬ ВІЙНИ

НЕЛЕГКЕ ЩАСТЯ СЕРЖАНТА ФЕДЧУКА

Вінничанина Володимира Федчука до Червоної армії призвали влітку 1940-го. Служити випало неподалік Рави-Руської, що на Львівщині. У неділю 22 червня 1941 року командир взводу пообіцяв йому звільнення в місто, аби зустрітися з нареченою. На світанку Володимир прокинувся від якогось незрозумілого гуркоту. Вийшовши з казарми, побачив у небі кілька десятків літаків, що летіли з боку Польщі. Провівши їх поглядом, спантеличено повернувся до спального приміщення…

Заснути так і не вдалося. Незабаром неподалік почали вибухати снаряди. Ніхто не розумів, що відбувається. Зорієнтувалися лише тоді, коли побачили німецьких вояків. Оговтавшись, зайняли оборону. Зв'язку з командуванням не було, тож командир полку вирішив триматись до підходу підкріплення. Утім воно так і не прийшло, бійці змушені були залишити позиції.

— Ми відступали під обстрілами ворога, час від часу окопувались, щоб відбивати його зухвалі атаки, — розповідає сивочолий солдат. — Поспіхом поховавши вбитих, продовжували рухатись на схід. По дорозі об'єднувались з рештками інших розбитих частин, сподіваючись на контратаку Червоної армії…

При згадуванні тих років у Володимира Онуфрійовича на очі навертаються сльози. У пам'яті оживають фронтові друзі, багато з яких загинули на його очах. Згадуються дні й тижні ворожого оточення, коли дві роти, що залишилися від полку, у складі розбитих дивізій і армій Південно-Східного фронту, яким командував генерал-полковник Кирпонос, потрапили в німецьке оточення.

Там, в Шумейковому урочищі, що неподалік Лохвиці і Лубнів, Володимир Федчук вже й не сподівався, що виживе. Червоноармійці билися відчайдушно, вважаючи для себе великою ганьбою потрапити в полон. Сержанту Федчуку пощастило: він з кількома бійцями зумів вирватись з оточення. Тоді фашисти полонили тисячі червоноармійців.

Проте саме в ті трагічні дні Червона армія призупинила просування групи армій «Центр» у глибину країни, давши змогу своїм формуванням підготуватися до оборони Москви.

Перелік битв, що точилися влітку і восени 1941-го на українській землі, чималий. Наші батьки і діди прийняли на себе перші удари фашистів. Українці першими зазнали жахіть нацистської окупації, створили перші партизанські загони, які всіляко підривали могутність вермахту в тилу, відволікаючи з фронту значні його сили. Україна віддала фронту мільйони кращих синів і дочок, які не повернулись до рідних домівок.

Давньогрецький філософ Сенека стверджував, що свідчення колишніх ворогів про наші перемоги є найправдивішими. Німецький генерал-полковник Гудеріан у книзі «Записки солдата» написав: «...Похід на Схід німці програли влітку 1941-го і сталося це в Україні, де просування військ було затримано, що дало змогу Сталіну належно підготуватись до оборони Москви».

Сергій ЗЯТЬЄВ,
«Народна армія»

З ТУРБОТОЮ ПРО ВЕТЕРАНІВ

А ЧАС І ДОСІ НЕ ЗАГОЇВ РАНИ

У затишному містечку Ірпінь, що на Київщині, в екологічно чистій лісовій зоні розташований Військово-медичний центр професійної патології особового складу Збройних Сил України.

З особливою турботою тут опікуються ветеранами Великої Вітчизняної війни. Проблеми зі здоров'ям у них різні, але позитивні враження від професійної роботи тамтешніх військових лікарів, їхнього дбайливого ставлення до сивочолих пацієнтів, як виявилось, схожі.

— Наш центр — багатопрофільна лікувально-діагностична установа. Тут працює декілька поколінь лікарів, яким вдалося сформувати свої власні медичні школи. «На озброєнні» маємо сучасне діагностичне і лікувальне устаткування. За нашою роботою — здоров'я пацієнтів, боєздатність Збройних Сил України. Особливе ставлення в нас до ветеранів. Ці люди писали історію нашої країни, не шкодували власного здоров'я задля нашого майбутнього, тому сьогодні ми маємо за честь віддячити їм, — говорить начальник Військово-медичного центру професійної патології особового складу Збройних Сил України підполковник медичної служби Андрій Кіх.

Один із тих, хто перебуває нині на лікуванні, — ветеран Великої Вітчизняної війни Сергій Матасов. Звертається він по допомогу до центру не вперше. Війна залишила слід не тільки в його душі. Поранення, отримані під час запеклих боїв за Батьківщину, нині даються взнаки. Але сила духу та добра вдача допомагають йому боротися з недугою.

— Я дуже вдячний долі за те, що проживаю гарне, хоча і нелегке життя. На війні я дивом залишився живий. На фронт мене, 18-річного хлопця, направили у 1944 році. Під час бою до окопу, де був розміщений мій підрозділ, влучила міна. Трьох моїх односельчан, які знаходились за крок від мене, було вбито. Осколками мені пробило ноги та голову. Прийшов до тями лише за декілька діб у медичному ешелоні. Я все бачив, але не міг говорити і чути, — згадує Сергій Іванович. — Але одужав, бо, як сказав мені згодом лікар, «народився в сорочці». Тож сьогодні мою сорочку «латають» військові медики. Я задоволений, і хоча тут тільки дві доби, вже почуваюся значно краще. Прекрасні краєвиди, чисте повітря, комфортні умови спеціальної палати для ветеранів і професійна робота медиків всебічно сприяють найшвидшому одужанню.

А ось ветеран військової служби полковник у відставці Анатолій Оприщенко проходить курс лікування в центрі двічі на рік, тож почувається тут уже як вдома.

— У свій перший бій я пішов у березні 1944 року. Під час одного з бомбардувань отримав поранення, тривалий час лікувався у військових госпіталях. Пишаюся тим, що наш зенітний дивізіон, починаючи з кінця 1944 року, збив 12 ворожих літаків. Військову службу закінчив у званні пол-

ковника. З перших днів аварії на ЧАЕС разом із сином, підполковником Валерієм Оприщенком, брав участь у ліквідації її наслідків. На жаль, його вже немає серед нас, але пам'ять про нього живе в моєму серці, — розповідає ветеран. — Хочу подякувати лікарям за турботу і, звичайно, високий професіоналізм.

У кардіологічному відділенні мені вдалося також поспілкуватися з ветераном Великої Вітчизняної війни полковником у відставці Костянтином Хімічем.

— Я воював на Північно-кавказькому, 3-му Українському, Ленінградському та 1-му Білоруському фронтах. Перемогу зустрів у Берліні. Отримав чимало бойових поранень, але весь час смерть оминала мене. Життя не було легким, але завжди зберігав віру та надію на краще. Сподіваюся, що до Дня Перемоги військовим лікарям вдасться вкотре поставити мене на ноги. Адже до нас у центрі ставляться, як до рідних і близьких людей.

Тетяна МОРОЗ,
«Народна армія»

ГЕРОЇЧНІ СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

ВОГНЯНІ ШЛЯХИ

В історії Великої Вітчизняної війни багато яскравих сторінок — свідчень масового подвигу, мужності та героїзму захисників Батьківщини. Значну частину з них вписали в цей літопис бійці та командири чотирьох Українських фронтів. Ці стратегічні угруповання військ Червоної армії не лише очистили від окупантів рідну землю, а й відзначилися в подальших наступальних операціях, принесли свободу і народам Європи.

Від Дніпра до Влтави

З іменем Героя Радянського Союзу генерала армії Миколи Ватутіна пов'язані розвиток і зміцнення Радянської армії, героїчні сторінки 1-го Українського фронту. Війну Микола Федорович зустрів на посаді першого заступника начальника Генерального штабу. Він був одним з авторів і розробником мобілізаційного плану на випадок бойових дій, який отримав назву «МП-41». Відповідно до нього імовірним противником вважалася фашистська Німеччина.

Під керівництвом Миколи Ватутіна було проведено чимало важливих військових операцій. Так, війська Південно-Західного фронту під його командуванням відіграли вирішальну роль на другому етапі битви за Сталінград. У березні 1943 року полководця призначили командувачем Воронезького фронту. Саме в смузі його військ була знаменита Прохоровка, де 12 липня відбулася величезна танкова битва, яка ознаменувала крах усього ворожого наступу на Курській дузі.

20 жовтня 1943 року Воронезький фронт було перейменовано на 1-й Український фронт, його війська під керівництвом Миколи Ватутіна отримали завдання розгромити київське угруповання ворога і визволити столицю України. Командувач наказав завдати відволікаючий удар з Букринського плацдарму 1-го листопада, а 3-го — головний з Лютізького. Протягом трьох днів столиця України була очищена від ворога.

Сьогодні в Національному музеї-заповіднику в селі Нові Петрівці зберігаються спостережний пункт командувача військ 1-го Українського фронту генерала армії Миколи Ватутіна, бліндаж, з якого він віддав військам останні розпорядження перед наступом на Київ. Головною експозицією цього музею є діорама «Битва за Київ, Лютізький плацдарм. 1943 рік». Герої, зображені на ній, — реальні люди. Серед них старшина розвідроти Никифор Шолуденко, який на танку з групою десантників першим прорвався до центру Києва, де загинув смертю героя. Серед перших радянських бійців переправився через Дніпро і понад добу утримував невеличкий клаптик землі на зайнятому ворогом березі сержант М. Павлов. За цей подвиг йому було присвоєно звання Героя Радянського Союзу. Понад 15 контратак ворога відбив лейтенант О. Птухін. Замінивши вбитого навідника гармати, офіцер особисто знищив 6 танків ворога, понад 150 гітлерівців. Він теж удостоєний звання Героя…

Миколі Ватутіну було також доручено провести Луцько-Рівненську наступальну операцію, в результаті якої було визволено Рівненщину, а гітлерівці були позбавлені можливості перекинути сили на допомогу оточеним під Корсунем-Шевченківським військам. Микола Ватутін вирішив особисто перевірити готовність військ до операції. 29 лютого 1944 року надвечір на дорозі Рівне — Славута на околиці села Милятин він потрапив у засідку. Під час перестрілки Миколу Федоровича поранили у стегно, у тяжкому стані командувача фронту доставили до Києва, де він помер у ніч на 15 квітня 1944 року. Поховали генерала армії в Маріїнському парку столиці. Москва, віддаючи данину вдячності та пам'яті одному з найкращих полководців Червоної армії, салютувала Миколі Ватутіну залпами з двадцяти чотирьох гармат.

28 ЖОВТНЯ 1944 РОКУ ВСЯ УКРАЇНСЬКА ЗЕМЛЯ БУЛА ПОВНІСТЮ ОЧИЩЕНА ВІД ФАШИСТСЬКИХ ОКУПАНТІВ

Героїчний літопис 1-го Українського фронту продовжили його наступні командувачі — маршали Радянського Союзу Г.Жуков, І.Конєв, під керівництвом яких війська провели низку наступальних операцій з визволення України, країн Європи від фашистського рабства. Воїни фронту брали участь у битві за Берлін і у визволенні Праги.

Визволяли Україну

В історії кожної країни є визначні дати. Для України такою є 18 грудня 1942 року, коли війська 1-ї гвардійської армії ввійшли на територію України і визволили її перший населений пункт — село Півнівка Міловського району Ворошиловградської області. **Для подальшого визволення української землі 20 жовтня 1943 року війська Воронезького, Степового, Південно-Західного та Південного фронтів були перейменовані відповідно на 1-й, 2-й, 3-й та 4-й Українські фронти.** Проти них на південному крилі військ вермахту групи армій «Південь» та «А» на ділянці від Прип'яті до Криму діяли 103 ворожі дивізії. Зокрема 18 танкових і 4 механізовані, або 72 відсотка від усіх танкових сил на радянсько-гітлерівському фронті. На їхньому озброєнні було 16840 гармат та мінометів, 2200 танків та самохідних гармат, 1462 літаки. Вже перелік сил і можливостей ворога засвідчує, які випробування пройшли воїни на вогняних дорогах України.

Радянські війська чотирьох Українських фронтів на початку 1944 року мали в своєму складі 168 стрілецьких та 9 кавалерійських дивізій. Їхня чисельність становила понад 2,3 мільйона солдатів та офіцерів. Бойовий потенціал — 28850 гармат та мінометів, 2040 танків та САУ, 2370 літаків.

З кінця 1943 по березень 1944 року війська Українських фронтів провели декілька великих наступальних операцій з метою знищення ворога у східних районах Правобережної України, звільнили від нього весь правий берег Дніпра. Були створені умови для подальшого рішучого наступу. Кожен з фронтів зробив вагомий внесок у виконання цього завдання.

Приміром, 2-й Український фронт. Ним командували маршали Радянського Союзу Іван Конєв (з вересня 1943 по травень 1944 року) і Родіон Малиновський — до кінця війни. Війська фронту в ході Житомирсько-Бердичівської операції просунулися вперед на 80–200 кілометрів і майже повністю очистили від гітлерівців Житомирську, більшу частину Київської і частково Вінницьку та Рівненську області.

Зразки мужності й хоробрості продемонстрували воїни в Корсунь-Шевченківській битві. Вона тривала 25 діб. Навіть досвідчені генерали вермахту визнали, що котел, влаштований радянськими військами, став для гітлерівців «новим Сталінградом». Ворог втратив 10 дивізій та одну бригаду. Його поразка в цій битві значно послабила позиції фашистських військ і сприяла успішному проведенню Червоною армією нових наступальних операцій.

Активну участь у них брали і воїни 2-го Українського фронту. Зокрема, в Уманському-Ботошанській, Ясько-Кишинівській операціях. Їхнім результатом стало те, що 26 березня 1944 року радянські війська вийшли на державний кордон СРСР з Румунією на 85-кілометровій ділянці по річці Прут. До його охорони приступив 24-й прикордонний полк під командуванням підполковника С. Капустіна. Його підлеглі 22 червня 1941 року вступили тут у перший бій з фашистськими загарбниками. З цього приводу газета «Правда» в номері за 27 березня писала: «Ось вона перед нами довгоочікувана, тридцять три місяці тому потоптана ворогом українська земля. З нашого кордону ми бачимо зараз долини і села Румунії. Здрастуй, рубіж рідної землі!»

Батьківщина достойно оцінила подвиг воїнів 2-го Українського фронту. На їхню честь у Москві відбувся салют. Багато з них стали Героями Радянського Союзу. Зокрема, старший лейтенант Г. Голіков, лейтенант В. Косарев, сержант В. Демченко, єфрейтор М. Басков. А командир ескадрильї М. Гуляєв був нагороджений другою Зіркою Героя.

Брали участь у визволенні України й війська 3-го Українського фронту, якими командували маршали Радянського Союзу Родіон Малиновський (жовтень 1943 — травень 1944 року) і Федір Толбухін (травень 1944 — червень 1945 року). Війська фронту визволили Дніпропетровськ, Дніпродзержинськ. На їхньому бойовому рахунку — визволення від гітлерівців півдня України і значної час-

ДОВІДКА «НА»

Україна в роки Великої Вітчизняної війни направила на захист Вітчизни 4,5 мільйона своїх синів та дочок. Понад 2,5 мільйона представників українського народу було нагороджено орденами і медалями, понад дві тисячі стали Героями Радянського Союзу, з них понад 30 — двічі. Героями Радянського Союзу і одночасно повними кавалерами ордена Слави стали І. Драченко з Черкащини та П. Дубинда з Херсонщини.

У боях за визволення України була задіяна половина живої сили та техніки діючої армії. Про масовий героїзм радянських воїнів під час захисту і визволення нашої країни свідчить те, що з понад 12 тисяч Героїв Радянського Союзу близько 4 тисячам представників 40 національностей присвоїли таке звання за участь у боях на території України. Зі 120 двічі Героїв, що воювали тут, 84 відзначилися в битвах на нашій землі. Серед тричі Героїв — С. Будьонний, І. Кожедуб, О. Покришкін, серед чотири рази Героїв Радянського Союзу — Г. Жуков.

УКРАЇНСЬКИХ ФРОНТІВ

тини Молдавської РСР. А успіх в серпні 1944 року Ясько-Кишинівської операції забезпечив повне визволення Молдови. У вересні війська фронту увійшли на територію Болгарії.

Вагомий внесок у визволення України також зробили війська 4-го Українського фронту. Ним командували маршал Радянського Союзу Федір Толбухін (жовтень 1943 — травень 1944 року), генерал армії Іван Петров (серпень 1944 — травень 1945 року) і маршал Радянського Союзу Андрій Єременко (з березня 1945 року до кінця війни). Війська фронту брали участь у визволенні півдня України, Криму. Так, у квітні-травні 1944 року його воїни у взаємодії з моряками Чорноморського флоту, Азовської військової флотилії розгромили 200-тисячне угруповання ворога і визволили Крим. У вересні-жовтні вони брали участь у боях у Закарпатській Україні. 28 жовтня 1944 року вся українська земля була повністю очищена від фашистських окупантів.

Із завершенням визволення України розпочався всенародний рух зі збору коштів у фонд оборони. Ініціювали захід жителі Харцизького району Сталінської (нині Донецька) області, які зібрали два мільйони карбованців, а в Макіївці — вісім мільйонів. За кошти робітників «Азовсталі» і Маріуполя була створена танкова колона під назвою «Маріуполь мстить».

Ця ініціатива підтримки та допомоги національній армії через 70 років була відроджена на території сьогоднішньої України. Вона стала черговим підтвердженням єдності армії та народу.

ЦЯ ІНІЦІАТИВА ПІДТРИМКИ ТА ДОПОМОГИ НАЦІОНАЛЬНІЙ АРМІЇ ЧЕРЕЗ 70 РОКІВ БУЛА ВІДРОДЖЕНА НА ТЕРИТОРІЇ СЬОГОДНІШНЬОЇ УКРАЇНИ. ВОНА СТАЛА ЧЕРГОВИМ ПІДТВЕРДЖЕННЯМ ЄДНОСТІ АРМІЇ ТА НАРОДУ

Розписалися на рейхстагу, зустрілися з союзниками

Визволивши Україну, радянські війська чотирьох Українських фронтів позбавили народи Західної Європи від коричневої чуми фашизму. Червона армія протягом літньо-осінньої кампанії 1944 року розпочала визволення народів Європи. Гітлерівські загарбники були вигнані з Румунії, Болгарії, значної території Польщі, Угорщини, східних районів Чехословаччини. Перемоги Червоної армії вплинули на розвиток національно-визвольного руху в інших країнах. Окупантів позбавилися Албанія та Греція.

З Українськими фронтами пов'язане визволення багатьох народів Європи. Так, війська 2-го Українського фронту 31 серпня увійшли в столицю Румунії Бухарест. 20 жовтня воїни 3-го Українського фронту у взаємодії з частинами Народно-визвольної армії Югославії визволили її столицю Белград.

Взимку 1945 року Ставка ВГК поставила завдання розгромити угруповання ворога між Віслою та Одером, та очистити від гітлерівців Польщу і відкрити шлях на Берлін. До її виконання були залучені й війська 1-го Українського фронту, які 12 січня першими розпочали наступ. А через кілька днів війська 1-го Білоруського фронту за участю Війська Польського визволили Варшаву.

Потім на долю радянських бійців з Українських фронтів випала почесна місія увійти як визволителі до столиць інших країн. Представники 2-го Українського фронту 4 квітня визволили Братиславу. Того ж дня вони разом з бійцями 3-го Українського фронту очистили територію Угорщини від фашистських загарбників. А ще

через тиждень визволили столицю Австрії Відень.

Неабиякі мужність та героїзм радянські воїни виявили в битві за Берлін. На цьому напрямку ворог зосередив майже мільйон солдатів, понад 10 тисяч гармат та мінометів, 1500 танків та штурмових гармат, 330 літаків. 16 квітня 1945 року війська 1-го Українського і 1-го Білоруського фронтів перейшли в наступ. Вранці 1 травня над рейхстагом замайорів прапор Перемоги. А наступного дня до 15 години радянські війська завершили ліквідацію берлінського угруповання ворога. Понад 600 радянським воїнам присвоїли звання Героя Радянського Союзу. Медаллю «За взяття Берліна» нагородили понад один мільйон осіб.

Війська 1-го, 2-го і 4-го Українських фронтів брали участь в Празькій наступальній операції. В складі 4-го Українського фронту в Прагу урочисто увійшли бійці 1-го армійського чехословацького корпусу, які в складі радянського угруповання брали участь у визволенні України. А вже 11 травня наші воїни вийшли на рубіж Хемніц — Карлові Вари — Клатові, де зустрілися з передовими частинами американської армії.

Загалом радянські воїни повністю або частково визволили територію 10 європейських країн з населенням у 113 мільйонів осіб. Вагомий внесок у цю благородну справу зробили й бійці та командири чотирьох Українських фронтів.

Як склалася подальша доля цих військових угруповань? По завершенні Великої Вітчизняної війни 10 липня 1945 року на базі польового управління 1-го Українського фронту була створена Центральна група військ (нагадаємо, що в 1968 році під такою назвою була створена група радянських військ на території колишньої Чехословаччини, **— Авт.**), 2-го Українського фронту — штаб Одеського військового округу. 29 травня 1945 року польове управління 3-го Українського фронту було реорганізоване в Південну групу військ. Улітку 1945 року на базі польового управління 4-го Українського фронту розпочалося формування Прикарпатського військового округу.

Багато військовослужбовців Збройних Сил України свого часу служили у військових формуваннях, створених на базі героїчних Українських фронтів. Сьогоднішні захисники Вітчизни успадкували бойові традиції своїх попередників і множать їх готовність дати відсіч будь-якому агресору у складний для України час.

Володимир ЧІКАЛІН, «Народна армія»

НАЩАДКИ МАЮТЬ ПРО ЦЕ ПАМ'ЯТАТИ

СПРАВЖНЯ ВІРНІСТЬ

У селі Легедзине Тальнівського району Черкаської області на одній з галявин височіє не зовсім звичний монумент. Його встановлено на честь загиблих прикордонників батальйону Окремої Коломийської прикордонної комендатури прикордонного загону охорони тилу Південно-Західного фронту та їхніх службових собак.

Наприкінці липня 1941 року бійці цього прикордонного загону чисельністю близько 500 військовослужбовців зі 150 службовими собаками вступили в нерівний бій з противником.

Як свідчать архівні матеріали, наприкінці липня 1941-го Окрема Коломийська прикордонна комендатура, відступаючи з боями на схід, прикривала відхід штабних частин командування Уманського армійського угруповання — штабів 8-го стрілецького корпусу та 16-ї танкової дивізії. Трьома ротами Окремої Коломийської прикордонної застави командував майор Філіппов. Прикордонна комендатура була посилена школою службового собаківництва у складі більше двадцяти кінологів і 150 службових собак, які належали прикордонному загону Коломийської комендатури та Львівської школи службового собаківництва.

30 липня 1941 року один з полків дивізії «Лейбштандарт Адольф Гітлер» атакував село Легедзине, в якому розміщувались штаби. Атаку відбивали 500 прикордонників, але сили виявилися нерівними, закінчилися боєприпаси. Останнім резервом був кінологічний загін із службовими собаками. У критичний момент, коли фашисти пішли в чергову атаку, в рукопашний бій з гітлерівцями вступили прикордонники та їхні службові собаки.

Видовище було страшне: 150 навчених, напівголодних вівчарок проти поливаючих їх автоматним вогнем фашистів. Вівчарки хапали ворога за горло навіть у передсмертних судомах. Противник, покусаний у прямому сенсі та порубаний багнетами, відступив, але на підмогу підійшли танки. Ворожі піхотинці з рваними ранами з криками жаху заплигували на броню танків і розстрілювали прикордонних псів.

У цьому бою загинули всі 500 прикордонників, жоден з них не здався в полон. А вцілілі собаки, за словами очевидців — жителів села Легедзине, до кінця залишилися вірними своїм провідникам. Вони лягали біля своїх господарів і нікого не підпускали до них. Фашисти дострілювали кожну вівчарку. Дісталося і сільським собакам — гітлерівці розстрілювали великих собак селян, навіть тих, які були прив'язані.

Лише одна прикордонна вівчарка змогла доповзти до хати і впала біля дверей. Вірного чотирилапого друга прихистили, виходили, а з ошийника на ній селяни дізналися, що це були прикордонні пси не тільки Коломийської прикордонної комендатури, але й спеціальної школи службового собаківництва капітана М.Є. Козлова. Після того бою, коли гітлерівці забрали своїх загиблих, за спогадами жителів села, було дозволено поховати прикордонників. Всіх, кого знайшли, зібрали в центрі поля і поховали разом з вірними чотирилапими помічниками…

Дослідник того пам'ятного бою Олександр Фука розповідає, що героїзм прикордонників та їхніх помічників справив на жителів села таке враження, що, незважаючи на присутність окупаційної адміністрації та загонів поліцаїв, сільські хлопчаки з гордістю носили зелені кашкети загиблих. Ховаючи прикордонників, місцеві жителі потайки від гітлерівців видирали з червоноармійських книжок і офіцерських посвідчень фотографії загиблих, щоб потім відправити їх для впізнання (зберігати такі документи було смертельно небезпечно, тому встановити прізвища героїв не вдалося).

У 1955 році останки прикордонників та їхніх собак були перепоховані у братській могилі біля сільської школи. А на околиці села біля траси Золотоноша — Умань, де відбувся цей бій, 9 травня 2003 року було відкрито пам'ятник героям-прикордонникам та їхнім службовим собакам. Його встановлено на кошти учасників Великої Вітчизняної війни.

НІ КРОКУ НАЗАД

ДВАДЦЯТЬ П'ЯТЬ ГЕРОЇВ

Наступ радянських військ на початку 1943 року після Сталінградської битви ознаменував початок вигнання гітлерівців з Лівобережної України. Німецьке командування, щоб врятувати становище, почало перекидати на схід великі сили, якими 19 лютого 1943 року з району Краснограда й Красноармійська завдало по радянських військах сильні танкові удари. У ході запеклих оборонних боїв радянські воїни виявляли небачені приклади мужності й хоробрості. Безсмертним подвигом уславили себе 25 бійців 1-го взводу 78-го гвардійського полку 25-ї гвардійської стрілецької дивізії Південно-Західного фронту, якими командував лейтенант П.М. Широнін.

Починаючи з 3 березня 1943 року, взвод гвардійців 5 днів тримав оборону залізничного переїзду біля станції Безпалівка на південь від Таранівки (Харківська область). Маючи лише кулемети, гранати і тільки одну протитанкову гармату, бійці відбили численні атаки фашистської піхоти з танками, бронемашинами, самохідними гарматами, знищили за радянськими даними 13 ворожих танків і бронемашин, дві самохідні гармати, 6 бронетранспортерів, понад 100 гітлерівських солдатів. Із 25 воїнів лише п'ятеро, серед них і командир взводу Широнін, залишилися живими. Усім 25 захисникам переїзду було присвоєно звання Героїв Радянського Союзу.

Підготував ***Максим ХОРОШУНОВ, «Народна армія»***

ЗАБУТТЮ НЕ ПІДЛЯГАЄ

НЕПІДКОРЕНИЙ МОНІТОР

На морських навігаційних картах є позначки, якими рясніють практично всі моря і океани. Ними позначено затоплені судна. Неможливо підрахувати, скільки їх лежить під товщею води з поламаними щоглами і пробитими бортами. Багато з цих суден — бойові кораблі, загиблі в бою з ворогом.

Назви багатьох із них відомі історії, та чимало покояться безвісними. У моряків більшості країн є хороша традиція — коли бойовий корабель проходить над місцем загибелі іншого судна, він зобов'язаний виявити до нього шану — уповільнити хід і приспустити військово-морський прапор. Мало кому відомо, що в Україні є місце, проходячи поблизу якого (коли є така можливість), віддавали б честь усі кораблі ВМФ Республіки Польща, адже там затонув перший бойовий корабель, побудований в Польщі. Однак такої можливості в них немає, бо місце це знаходиться на Чернігівщині, за тисячі кілометрів від найближчого моря. Це не знаменитий жарт про "підводний човен у степах України", а справжня частина нашої історії.

Цей загадковий корабель належав до класу річкових моніторів, тобто найбільш потужних в артилерійському відношенні кораблів річкових військових флотилій. У разі війни монітори могли виконувати оперативно-тактичні завдання зі знищення берегових об'єктів, кораблів і живої сили противника як самостійно, так і за підтримки сухопутних військ. Вони мали осадку близько півметра. Тож навіть у тих місцях, де річку бродом могла перейти корова, могло пройти й судно з потужною артилерією.

На початку 1920-х років польські збройні сили потребували таких кораблів для дій на мілководній річці Прип'ять та її притоках. У 1926 році на верфі Л. Зеленовского був спущений на воду монітор, що отримав назву «Краків». Це був перший в історії країни бойовий корабель, спроектований і цілком побудований у незалежній Польщі. Озброєння його спочатку складалося з двох 75-мм гармат, однієї 100-мм гаубиці і трьох 7,92-мм кулеметів. Військово-морський прапор був урочисто піднятий на кораблі 31 жовтня 1926-го року. Тринадцять років монітор «Краків» служив своїй країні у складі Польської річкової флотилії. Після введення на територію Польщі радянських військ через небезпеку його захоплення 21 вересня 1939 року «Краків» був затоплений у притоці річки Піна. Але на цьому його історія не закінчилася.

Невеличкий 36-метровий корабель був досить швидко піднятий радянським ЕПРОНом, відремонтований і переозброєний. Вже 24 жовтня 1939 року він увійшов до складу Пінської (в подальшому — Дніпровської) військової флотилії під новою назвою — монітор «Смоленськ».

22 червня 1941 року «Смоленськ» одним з перших кораблів вийшов до кордону для захисту рубежів нашої Батьківщини. Під командуванням старшого лейтенанта Пецуха в липні 1941 року невеличке судно досягло бойових успіхів, підтримуючи вогнем війська 21-ї армії. На рахунку монітора знищені

НЕВІДОМЕ ПРО ВІДОМЕ

НА ВІЙНУ — НА ВЛАСНОМУ ТАНКУ

Марія Василівна Октябрьська — Герой Радянського Союзу, механік-водій танка, гвардії сержант, єдина жінка-Герой Радянського Союзу, яка воювала у бронетанкових частинах.

Найцікавіше те, що танк Т-34 «Бойова подруга» був побудований на її власні заощадження (50 тисяч рублів!).

Марія Василівна вирішує продати всі свої речі, і на ці гроші побудувати танк. Але цих грошей не вистачило, тоді вона зайнялася вишиванням і заробила необхідну суму. Два місяці, день за днем тривала наполеглива і кропітка робота. Нарешті гроші були зібрані й здані в держбанк. Марія Василівна направила в Кремль телеграму такого змісту:

«Москва, Кремль, Йосифу Віссаріоновичу Сталіну. Дорогий Йосифе Віссаріоновичу! У боях за Батьківщину загинув мій чоловік — полковий комісар Октябрьський Ілля Федотович. За його смерть, за смерть радянських людей, закатованих фашистськими варварами хочу помститися гітлерівським собакам, для чого внесла в держбанк на побудову танка всі свої особисті заощадження — 50 тисяч рублів. Танк прошу назвати «Бойова подруга» і направити мене на фронт як водія цього танка. Маю спеціальність шофера, відмінно володію кулеметом, є Ворошиловським стрільцем. Марія Октябрьська».

Незабаром прийшла відповідь:

«Дякую вам, Маріє Василівно, за вашу турботу про бронетанкові сили Червоної армії. Ваше бажання буде виконано, прийміть мій привіт. Верховний Головнокомандувач. Йосиф Сталін».

17 січня 1944 року Марія Октябрьська була смертельно поранена, коли намагалася під вогнем противника усунути пошкодження танка. Але навіть після її смерті «Бойова подруга» продовжувала звитяжний шлях.

Підготував
Роман БАКУМЕНКО,
«Народна армія»

НЕВИГАДАНІ ФРОНТОВІ ІСТОРІЇ

41-й рік. Наш танк КВ-1 зупинився через негаразди у двигуні на нейтральній смузі. Гітлерівці довго стукали по броні, пропонували екіпажу здатися, але марно. Тоді фашисти зачепили КВ двома легкими танками, щоб відтягнути його у своє розташування, і там без перешкод полонити екіпаж. Розрахунок виявився не зовсім вірним. Коли вони почали буксирування, наш танк завівся (мабуть, мав місце «запуск зі штовхача») і потягнув ворожі машини в наше розташування. Гітлерівські танкісти вимушені були залишити свої танки, і КВ притяг їх до наших позицій.

Фашистський винищувач налетів на наш «кукурузник» — літак У-2, якого ворог називав «русфанер», і намагався його розстріляти. Наш льотчик швидко знизився і сів на галявину, де стояв самотній будиночок. Там він заховав літак за спорудою. Гітлерівець проскочив, але доки розвертався для нової атаки, наш льотчик перемістив свою машину на інший від будиночка бік. Так він робив кілька разів. Велика швидкість ворожого літака стала його слабким місцем, тож йому довелося забиратися геть.

Іншого разу, коли гітлерівський винищувач атакував наш У-2, останній заклав віраж навколо дзвіниці. «Мессершміт» проскочив, розвернувся і атакував знову. Легкий літачок знову звернув за дзвіницю. Так два літаки кружляли навколо бані досить довго, доки ворог, у запалі погоні, не прогавив закінчення пального. А коли із заглухлим мотором він сяк-так сів на полі, його взяли в полон селяни. Наш «кукурузник» забрав бранця до штабу.

У 1941р. при доставці боєприпасів у свою роту червоноармієць Д.Овчаренко був оточений численним загоном солдатів і офіцерів противника. Ворогу вдалося заволодіти його гвинтівкою. Овчаренко не розгубився і, вихопивши з воза сокиру, розрубав офіцеру, який його допитував, голову, жбурнув у солдатів противника 3 гранати, знищивши 21 солдата. Решта в паніці розбіглись. Потім він наздогнав іншого офіцера і також розрубав йому голову. Третьому офіцеру вдалося втекти. Після чого зібрав у вбитих документи та карти і прибув у роту.

За перші 30 днів війни московський Кремль «зник» з території Москви. Напевно, фашистські аси були неабияк здивовані тим, що їхні карти брешуть, і вони не можуть виявити Кремль, літаючи над Москвою. Річ у тому, що за планом маскування зірки на баштах і хрести на соборах зачохлили, а бані соборів пофарбували в чорний колір. По всьому периметру кремлівської стіни побудували тривимірні макети житлових будівель, за ними не проглядалися її зубці.

«СМОЛЕНСЬК»

артилерійські батареї, вогневі точки, бойова техніка і жива сила противника. На цілу добу монітор перервав переправу гітлерівців у с. Паричі. За виконання цього завдання було заплачено велику ціну — третину особового складу корабля було поранено або вбито, загинув помічник командира лейтенант Заводовський. У серпні монітор «Смоленськ» вів вогонь по скупченнях противника в районах Хотова, Пирогова, Лісників. 26 серпня 1941-го року три ворожі бомбардувальники атакували монітор, корабель отримав пошкодження, черговий катер команди загинуло. Попри це, відважний екіпаж зміг привести монітор на базу до Києва.

Далі монітор «Смоленськ» став флагманом Чернігівського загону річкових кораблів. Завданням загону була підтримка і сприяння переправі наших відступаючих частин. Безперервний вогонь головного калібру монітора змусив фашистів припинити наступ, частини 45-ї і 62-ї стрілецької дивізії змогли переправитися східний берег річки Десна. Тільки 11 грудня «Смоленськ», прикриваючи переправу 193-ї, 215-ї і 195-ї дивізій, знищив три ворожі танки, спалив чотири ворожі аеростати-корегувальники. Далі справи пішли гірше, відступати кораблю було нікуди, прорив на Київ став неможливим. «Смоленськ» зайшов у затоку річки Десна поблизу села Ладинка, де 12 вересня 1941-го року був затоплений командою. Там, у намулі ладинської заплави його рештки лежать і досі.

У середині 70-х років до останків монітора було здійснено декілька аматорських експедицій військово-патріотичних клубів, з'явилися навіть плани щодо його підйому та встановлення як пам'ятника. Але планами все й обмежилося, а монітор тим часом руйнувався. У 2005 році з ініціативи київської громадської організації «Товариство ветеранів розвідки ВМФ» було обстежено корпус монітора, польська телекомпанія «Polonia» відзняла документальний фільм. У результаті подальших пошукових експедицій, ініційованих тією ж громадською організацією, навколо корабля було виявлено чимало унікальних предметів, пов'язаних з ним.

Михайло ШИТКО,
Київ

Народна армія
5–8 травня 2014 року

МОВОЮ ЦИФР

Велика Вітчизняна війна тривала 1418 днів і ночей. У перший же день гітлерівці знищили 1200 радянських літаків, понад 800 з них — на аеродромах.

Загалом у бойових діях протягом війни взяло участь 34476700 радянських військовослужбовців. Загальні втрати сягнули 29592749 осіб.

За роки війни в СРСР було зруйновано 1710 міст, понад 70 тисяч сіл, 32 тисячі заводів і фабрик, розграбовано 98 тисяч колгоспів і 2890 МТС — загальна вартість цих руйнувань становила 128000000000 доларів.

Кожен п'ятий учасник війни відзначений нагородою. Загалом же звання Героя Радянського Союзу присвоєно 11 681 воїну, а 2532 особи є повними кавалерами ордена Слави.

На радянсько-гітлерівському фронті була знищена основна частина військової техніки вермахту: до 75% танків і штурмових гармат, понад 75% авіації, 74% артилерійських гармат. Щодня противник втрачав тут у середньому 55 літаків, 118 артилерійських систем, 34 танки і штурмові гармати. Між червнем 1941 р. і червнем 1944 р., тобто до висадки англо-американських військ у Франції, 93% загальних втрат фашистські війська зазнали в боях з Червоною армією.

Про затятість бойових дій на радянсько-гітлерівському фронті свідчить і те, що тільки сухопутні війська і ВПС Червоної армії витратили понад 10 мільйонів тонн боєприпасів, 13,4 мільйона тонн пального, близько 40 мільйонів тонн продовольства і фуражу.

За роки війни втрати Червоної армії становили: танків і САУ — 96,5 тисячі, гармат і мінометів — 317,5 тисячі, бойових літаків — 43,1 тисячі одиниць. Втрати аналогічної військової техніки супротивника: танків і самохідних гармат — 50 878, гармат і мінометів — 493 439, бойових літаків — 101 671. Ці втрати означали, що вермахт як бойова сила перестав існувати.

ЛИСТИ З ФРОНТУ — ОБЕРЕГИ ПАМ'ЯТІ

«У ЖОРСТОКИХ БОЯХ ЖИВ І ЖИВУ ВІРОЮ У ТВОЄ КОХАННЯ»

Воістину невичерпна тема Великої Перемоги. Давайте поглянемо на той суворий час, спресований між датами 1941–1945 рр., через призму фронтових листів. Ці солдатські «трикутники» навіть пахнуть тим часом — страшним і смертельно небезпечним. Вони писались хімічним олівцем на етикетках від тушонки, військових картах, паперових мішках у перервах між боями, у вогких землянках і в госпіталях — і ці клаптики паперу були найдорожчими і найважливішими для солдата та його рідних…

І, можливо, саме вони допомагали виживати!

Листи — це особисте, але з дозволу родин деякі уривки з них заслуговують на те, щоб їх прочитали мільйони і відчули той смуток, той жах і ті переживання за свою родину, за свою Вітчизну і… своє кохання. Кожен лист сповнений величезної любові! Від них іде тепло, щирість. А в них — і суворі будні, і ніжність солдатських сердець, і віра в тоді ще далеку перемогу. Тільки от читати ці рядки складно — до горла підкочується клубок, дихання переривається, а на очі навертаються сльози…

***

«Ти не уявляєш, моя люба дружинонько, як війна посилила мою любов до тебе. Ця любов додає мені ненависті до ворога. Завтра знову в бій. Знову ще далі відкинемо фашистів. Про смерть ніколи думати. У жорстоких боях жив і живу вірою у твоє кохання. Ця віра рятує від ворожих снарядів. Чим дошкульніше ворога лупцюю, тим палкіше кохаю тебе...»

5.11.1943 р. Петро Федоренко, старший лейтенант, командир взводу

«БЕЗ КОХАННЯ НА ВІЙНІ ПЕРЕМОГ НЕ БУЛО Б. НІ», — ПИСАВ У 1943 РОЦІ АРМІЙСЬКИЙ ПОЕТ В ОДНІЙ З ДИВІЗІЙНИХ ГАЗЕТ

***

«Добрий день, мій ніжний друг, моя дорога Лізонька. Подумки обіймаю і цілую твоє гарне личко, притискаю твою голівоньку до своїх грудей. Цей невеличкий аркушик, списаний тобою, моя зірочка, кожен рядок, кожне слово сповнене любові. Мила Лізонька...»

2 червня 1944 р. Іван Зав'ялов, рядовий

***

«Здрастуй, кохана! Відсилаю тобі вісточку через кожні три дні. Образ твій надихає мене ще завзятіше громити фашистських мерзотників… Постійно лину думкою в рідні краї. Залишаюся вірним тобі, як і ти мені. Прошу тільки одне: бережи здоров'я…»

Григорій Яцина

***

«Кохана, я пишу тобі востаннє і хочу, щоб ти до цього поставилась із терпінням і розумінням. Наше життя коротке і зазвичай обривається в найнесподіваніший момент, хоча в даній ситуації цього варто було очікувати. Знаєш, тут, на фронті, сум за домом доводить до сліз навіть найсильніших. Ми кожного дня бачимо, як хтось з наших помирає в нас на руках, так само, як хтось зараз бачить мене...

Вчора я схибив. В мене поцілили. Наші лікарі, звісно, зробили все, що могли, але подарувати більше 2 діб життя вони не в змозі... Найбільше жаль, що я змушений помирати тут у той час, коли серце завжди залишалося вдома. Поруч з тобою. Ти — найкраще, що в мене було в житті, і мені нестерпно жаль, що я не зможу бути поряд з тобою, коли ти робитимеш мені найцінніший подарунок у моєму житті — нашого первістка. Мені не вистачило лише декілька тижнів... Проте тішить хоч те, що я встиг продовжити свій рід і можу бути спокійним, бо знаю, що ти виростиш найпрекраснішого хлопчика. Мого сина... І я картаю себе лиш за те, що він ніколи не зможе відчути обійми рідного батька...»

Автор невідомий

***

«Мила Лідо! Ти хочеш викликати мене телеграмою? Не можна. Не гнівайся. Польоти в розпалі. І ти ж розумієш, що мені довірено найдорожче — захищати Вітчизну. А щоб її захищати, треба вчитися. Адже навіть тобі я не буду потрібен неуком. А потім, розумієш, я цю даму зі звучним ім'ям «Авіація» люблю... Так само сильно, як тебе... Так що терпи. Дружина льотчика — це не так-то просто».

30.06.1941р. Юрій Бородін, 20-річний офіцер-льотчик. Загинув у боях під Києвом

***

«Ніколи я не прожив би життя так, якби не ти, Варя. Спасибі тобі, рідна! Людина старіє, а небо вічно молоде, як твої очі, в які тільки дивитися та милуватися. Вони ніколи не постаріють... Мине час, люди залікують рани, люди побудують нові міста, виростять нові сади. Настане інше життя, інші пісні будуть співати. У тебе будуть рости красиві діти, ти ще будеш любити. Твій Іван Колосов».

1941 р. Іван Колосов, танкіст

***

«Дорога Ольго! Сьогодні виповнилося рівно два роки відтоді, як я не отримував від тебе теплих, душевних слів, які гріють у холодні осінні ночі, які припали до душі. Якби ти знала, як тужу я за тобою. Якби ти знала, як багато хочеться мені розповісти тобі... За ці два роки я багато чого взнав. Коли я згадую минуле, мені здається, що я був хлопчиськом, а тепер я — доросла людина, у якої тільки одне завдання — мститися фашистам за все те, що вони накоїли».

1943 р. Василь Єрмейчук, з останнього листа

***

«Рідна моя, твої листи я перечитую десятки разів. Ці листи, твоє вірне кохання, додають мені сил, щоб бити ненависного ворога... Після Перемоги наше життя буде таким же радісним і світлим, як і до війни...»

Костянтин Акулич, офіцер-політпрацівник

***

«Добрий день, моя кохана дружино Марусино та мої дітки Кларочко, Лодику, Валю!

Пишу вам з надією, що ви отримаєте цього листа. Ми поки що відступаємо, йдемо на Бобринець. Зі мною йдуть хлопці з нашого села — Василь Корінний, Микола Лановський та мій брат Андрій. Не сумуйте за мною, я повернуся. Кохана дружино, бережи наших дітей. Не горюй, не плач — я повернуся. Цілую тебе та діточок. Твій чоловік».

Михайло Цуркан, с. Мала Вільшанка

***

«Сьогодні я одержав твого листа, з якого взнав, що народилася дочка Валентина. Передаю тобі, моя маленька Валечко, свій батьківський привіт і бажаю довгих років життя.

Я радий знати, що зросла моя сім'я, і разом з цим засмучений, що не можу бачити своїх дітей і виховувати їх. Весь тягар виховання лежить на твоїх плечах, Гашо. Доглядай, рости, виховуй синків і дочку як можна краще. Все віддавай дітям, що можеш.

Закінчим розгром ворога, і я приїду додому, тоді вдвох будемо виховувати дітей. В мене саме є на платячко і на хусточку для дочки, та не можу привезти і передати. Але жди мене, моя дитинко, і коли повернуся, все тобі буде, що потрібно…»

31.03.42 р. Тихін Петрик

ПРАВА ЗАХИСНИКІВ

ЗАКОН ЗБЕРІГАЄ РОБОЧІ МІСЦЯ

До громадської приймальні Міністра оборони України та газети «Народна армія» надходить чимало звернень-скарг від тих, кого призвали до війська після оголошення часткової мобілізації, а за місцем попередньої роботи звільнили. На жаль, таке траплялося не лише в установах та організаціях приватної форми власності, а й на державних підприємствах.

Так, Євгену Євцю, працівнику Держзем-агенства у Березанському районі, що на Миколаївщині, прийшла повістка з військового комісаріату, за якою йому належало прибути до установи 18 березня. Він з'явився у військкомат вчасно, а наступного дня був призваний на службу і приступив до виконання обов'язків у тому ж військкоматі. Проте того ж таки 18 березня його звільнили з роботи. В організації, де він працював, йому пояснили, що в редакції Закону України «Про військовий обов'язок та військову службу» на той час підстав для збереження за ним робочого місця і середньої заробітної плати не було.

Дійсно, в 2011 році частину другу статті 39, в якій йшлося про гарантії щодо збереження робочого місця протягом року, середньої зарплати на підприємстві (незалежно від підпорядкування та форм власності), з вищезгаданого закону було виключено.

Однак вже 27 березня поточного року Верховна Рада України повернула цю частину в статтю 39 Закону України «Про військовий обов'язок та військову службу». Виходить, що тих, кого відмобілізували до війська до відновлення її дії, серед них і Євген Євець, звільнені з роботи небезпідставно?

На жаль, доволі часто керівники різних рівнів бачать лише ті правові моменти, які їм вигідні. Проте закон для всіх один. Отже, у вищенаведеному випадку необхідно апелювати до керівництва даної організації, посилаючись, зокрема, на ч. 2 ст. 21 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», де зазначається, що «Громадяни України для виконання обов'язків, пов'язаних із взяттям на військовий облік, призовом або прийняттям на військову службу, а також особи, які направляються районними (міськими) військовими комісаріатами на медичний огляд (медичне обстеження в амбулаторних чи стаціонарних умовах), лікування, звільняються від роботи на час, необхідний для виконання зазначених обов'язків та перебування в лікувальному закладі охорони здоров'я, із збереженням за ними місця роботи, займаної посади і середньої заробітної плати».

ЗВІЛЬНЕННЯ З РОБОТИ ПРИЗВАНИХ ДО ВІЙСЬКА ПІД ЧАС ЧАСТКОВОЇ МОБІЛІЗАЦІЇ Є НЕПРАВОМІРНИМ

Тож виходить, що в законодавстві все ж таки були закріплені гарантії для громадян на випадок їхньої мобілізації. Тобто керівникам, які при звільненні працівника посилаються на виключення частини другої статті 39 Закону України «Про військовий обов'язок та військову службу», слід нагадати, що дія частини 2 статті 21 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу» залишалася чинною. Візьміть до уваги, що при розгляді судового позову про поновлення на посаді це слугуватиме додатковим правовим аргументом для звільненого працівника.

Важливо також розуміти, що повістка — ще не привід вважати працівника призваним на навчальні збори чи мобілізованим на військову службу.

У випадку Євгена Євця та його «колег по проблемі», звільнення відбулося ще за добу до того, як вони встигли вступити на військову службу. Отже, звільнення з роботи призваних до війська під час часткової мобілізації є неправомірним з боку керівників їхніх підприємств. Якщо не вдасться укласти мирову угоду, таким людям потрібно позиватися до суду, адже підстав для їхнього звільнення не було. Більше того, організації, підприємства та установи будуть змушені не лише поновити їх на роботі, але й виплатити середню зарплату з дня незаконного звільнення.

Крім того, з метою законодавчого врегулювання згаданих проблемних питань та забезпечення соціальних гарантій громадянам, призваним на військову службу під час мобілізації, Міністерством оборони України розроблено та подано до Верховної Ради України проект Закону України «Про внесення змін до деяких законів України щодо забезпечення проведення мобілізації та гарантії громадянам, які проходять військову службу за призовом під час мобілізації». У ньому також зазначено, що гарантії соціального захисту призваних на військову службу під час мобілізації, зокрема щодо збереження місця роботи, посади та середнього заробітку набувають законної сили з початком її проведення.

Як на мене, тут є й інший бік цього питання. Здається, що окремі керівники підприємств і установ не усвідомлюють, що їхні працівники, яких призвали на військову службу, за потреби будуть боронити від агресора рідну землю, українські родини й ті ж таки підприємства.

ГРОШОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ МОБІЛІЗОВАНИХ

ДЕРЖАВА ГАРАНТУЄ ВСІ ВИПЛАТИ

Одним із питань, які останнім часом найбільше хвилюють наших читачів, є грошове забезпечення нещодавно призваних до лав Збройних Сил України військовозобов'язаних після проголошення часткової мобілізації.

Так, до громадської приймальні Міністра оборони України звернувся Максим Р. із Запоріжжя із запитанням про грошове забезпечення мобілізованих військовозобов'язаних. Його брат був призваний Херсонським ОВК, при цьому працівники військкомату не надали пояснень стосовно оплати за службу. Загалом йому було виплачено лише чотири сотні гривень. Просить роз'яснити ситуацію стосовно розмірів грошового забезпечення і Валерій В. із групою військовослужбовців із Миколаївщини. Адже їм за місяць виплатили лише по кількасот гривень.

Схожих звернень чимало. Часто людина, яку призвали на військову службу, є чи не єдиним годувальником у сім'ї.

Тут слід відзначити, що

ЧАСТО ЛЮДИНА, ЯКУ ПРИЗВАЛИ НА ВІЙСЬКОВУ СЛУЖБУ, Є ЧИ НЕ ЄДИНИМ ГОДУВАЛЬНИКОМ У СІМ'Ї

уряд прийняв постанову від 9 квітня 2014 року №111 «Питання грошового забезпечення військовослужбовців, які проходять військову службу за призовом під час мобілізації, на особливий період». У ній, зокрема, йдеться про те, що з 18 березня поточного року військовослужбовцям, які проходять службу за призовом, ***під час мобілізації грошове забезпечення виплачується в порядку та розмірах, установлених для осіб офіцерського, рядового та сержантського складу, які проходять службу за контрактом.***

Більш детальну інформацію про належне грошове забезпечення призваним за мобілізацією військовослужбовцям нам надали представники Департаменту фінансів Міністерства оборони України.

Так, особам офіцерського складу військової служби за призовом грошове забезпечення нараховується з дня відправлення у військову частину з районного (міського) військового комісаріату та до дня виконання обов'язків на посаді, на яку вони призначені. Виплачуються оклад за військовим званням, мінімальний посадовий оклад, передбачений за первинною типовою офіцерською посадою «командир взводу», надбавка за вислугу років. З дня вступу до виконання обов'язків за посадою — оклад за військовим званням, посадовий оклад за займаною посадою, надбавка за вислугу років, щомісячні додаткова грошова винагорода.

ПРИЗВАНІ ДО ВІЙСЬКА ЗА ЧАСТКОВОЮ МОБІЛІЗАЦІЄЮ ВЖЕ ОТРИМАЛИ НАЛЕЖНЕ ЇМ ГРОШОВЕ УТРИМАННЯ

Особам рядового, сержантського та старшинського складу військової служби за контрактом з дня зарахування до списків особового складу та до дня вступу до виконання обов'язків за посадою, на яку вони призначені, грошове забезпечення розраховується, виходячи з окладу за військовим званням, мінімального посадового окладу за I тарифним розрядом, надбавки за вислугу років. Також з дня вступу до виконання обов'язків за посадою — оклад за військовим званням, оклад за займаною посадою, надбавка за вислугу років, щомісячні додаткові види грошового забезпечення, премія, щомісячна додаткова грошова винагорода.

Також в Департаменті фінансів Міністерства оборони України пояснили, що ті кошти, які отримали призвані військовослужбовці на початку служби, лише є частиною від повного грошового забезпечення.

За нашою інформацією, призвані до війська за частковою мобілізацією вже отримали належне їм грошове утримання.

Матеріали сторінки підготував Микола ФЕДОРКІВ, «Народна армія»

Народна армія
5–8 травня 2014 року

РИНОК ОВТ

УКРАЇНСЬКІ «СПИСИ» ДЛЯ «КОММАНДО»

Американська компанія Textron Systems (підрозділ компанії Textron Inc.) просуває на зовнішній ринок нову версію своєї чотириколісної броньованої машини з лінійки COMMANDO.

Нова машина названа COMMANDO Select 90mm Direct Fire і відрізняється наявністю озброєння з основною гарматою калібру 90 мм, що може вести вогонь прямим наведенням, включаючи постріл з керованою ракетою Falarick 90, створений Державним підприємством «Державне Київське конструкторське бюро «Луч».

На новому 90mm Direct Fire встановлена система озброєння CSE 90LP бельгійської компанії CMI Defence Cockerill, здатна вести вогонь удень і вночі, а також застосовуватися в різних тактичних сценаріях: починаючи від боротьби з повстанцями до звичайних бойових операцій. Двомісна низькопрофільна башта є легкою і простою в експлуатації та обслуговуванні, оснащена гарматою низького тиску Cockerill Mk3 90 мм. Понад 2300 гармат сімейства Mk3 на сьогоднішній день експлуатуються на таких машинах по всьому світу і зарекомендували себе як надійна і точна зброя.

При цьому важливо зазначити, що 2013 року ДККБ «Луч» і бельгійська компанія CMI (Cockerill Maintenance & Ingenierie) Defence реалізували спільний проект зі створення комплексу керованого озброєння для 90-мм гармати башти Cockerill. Вітчизняним підприємством був розроблений постріл з керованою ракетою, який отримав позначення Falarick 90 (у перекладі — «спис»). Ракета може вистрілюватися через канал ствола 90-мм гармати і вражати броньовані цілі на відстані до 4 км, що більш ніж удвічі перевищує можливості інших снарядів штатної боєукладки. Раніше бельгійська двомісна башта Cmi Defence Cockerill CSE 90LP з 90-мм гладкоствольною гарматою Cockerill була встановлена на український БТР-3Е. Цей проект ініціювала компанія «Укроборонсервіс», а базовий БТР зі збільшеним діаметром погона під масивнішу башту був виготовлений на ДП «Київський бронетанковий завод». За заявами представників CMI Defence на виставці IDEX 2013, орієнтовна вартість БТР-3 з новою баштою становитиме близько $2 млн.

Тепер Falarick 90 підсилить і бойовий потенціал бронемашини COMMANDO Select 90mm Direct Fire, яка є відповіддю на зростання міжнародного попиту на швидкорухомі броньовані машини з високим рівнем захисту та підвищеною вогневою потужністю. Старший віце-президент і генеральний менеджер TM&LS Том Холмсі повідомив: «Машина 90mm Direct Fire використовує нашу перевірену в боях платформу COMMANDO Select і додає до неї апробовану башту CMI Defence, щоб отримати ефективний комплекс для широкого кола військових завдань».

НАШ ПОТЕНЦІАЛ

МІКРОХВИЛЬОВІ «ДИВЕРСАНТИ» ВІТЧИЗНЯНОГО ВИРОБНИЦТВА

Нині провідні країни світу, розуміючи перспективність розвитку мікрохвильової зброї, активізували свою діяльність у сфері її розробки, виготовлення і прийняття на озброєння своїх армій.

При цьому слід зазначити, що освоїти виробництво такого технологічно складного виду зброї змогли поки що тільки деякі з них. Примітним є той факт, що Україна є одним зі світових лідерів у цій царині.

У сучасних системах озброєнь запроваджені передові й перспективні технології що суттєво підвищує їхні функціональні і бойові можливості. Утім таке озброєння стає потенційним об'єктом ураження таким перспективним видом зброї, як мікрохвильова, адже її дія якраз і спрямована на виведення з ладу всієї ворожої електроніки. Зважаючи на те, що тенденція до широкого застосування в сучасних зразках ОВТ останніх досягнень в галузі електроніки зберігатиметься й надалі, розробка і виробництво мікрохвильової зброї стають дедалі актуальнішими.

До речі, мікрохвильова зброя (МЗ) — це не що інше, як електромагнітне поле, яке насамперед впливає на електро- і радіоприлади озброєнь і військової техніки. Його застосування дозволяє частково або повністю виводити з ладу РЛС, комп'ютери, електростанції тощо.

ВІТЧИЗНЯНИМ ПІДПРИЄМСТВОМ РОЗРОБЛЕНО, ВИГОТОВЛЕНО І ПОСТАЧАЄТЬСЯ НА ЕКСПОРТ АВТОНОМНИЙ ПРИСТРІЙ ЕЛЕКТРОМАГНІТНОГО УРАЖЕННЯ

Залежно від зміни потужності, частоти і відстані до цілі дія МЗ може бути різною — від порушення функціонування електронного устаткування до його часткового або сильного пошкодження чи руйнування.

Примітивні види мікрохвильової зброї — так звані м'які бомби — застосовувалися США ще під час першої війни в Перській затоці, а також війни в Югославії. Крилаті ракети скидали на електростанції величезну кількість вуглецевого волокна, у такий спосіб виводячи з ладу джерела електроенергії.

Дослідження в царині технології мікрохвильового випромінювання великої потужності як перспективного класу систем зброї направленої енергії почалися ще на початку 80-х років минулого сторіччя у військових лабораторіях США. Нині, наприклад, науково-дослідна лабораторія ВПС США активно продовжує досліджувати результати їхнього впливу на електроніку. Основна увага зосереджена не тільки на наступальних, а й на оборонних аспектах застосування мікрохвильових технологій.

Як зазначалося вище, на такому перспективному напрямі з'явився і чіткий український відбиток. Йдеться про харківське ТОВ «Інститут електромагнітних досліджень» — головного виробника мікрохвильової зброї в Україні. Вітчизняне підприємство до того ж є одним зі світових лідерів у даному напрямі, про що свідчить прийняття на озброєння виробів ТОВ «НДІ електромагнітних досліджень» арміями таких країн, як США і Китай.

Зокрема, нині вітчизняним підприємством розроблено, виготовлено і постачається на експорт такий вид МЗ, як автономний пристрій електромагнітного ураження, заснований на використанні генератора з магнітною ізоляцією з живленням від магнітокумулятивного генератора. Такий пристрій може бути застосований для ураження або порушення штатного функціонування бортової радіоелектронної апаратури різного призначення: станцій радіолокації, навігаційного устаткування, устаткування систем передачі даних і систем управління.

ПОГЛЯД ФАХІВЦЯ

ПЕРЕОЗБРОЄННЯ ВІЙСЬКА — ПИТАННЯ НЕВІДКЛАДНЕ

У розвитку оборонного потенціалу України слід розділити стратегічні й оперативні завдання, вважає радник Президента України, академік Національної академії наук України Володимир Горбулін.

— Насамперед йдеться про те, що зараз необхідно в максимально стислі терміни підготувати Збройні Сили України до відбиття зовнішньої агресії, враховуючи її певні особливості. Окрім засобів захисту, засобів зв'язку і негайного ремонту/часткової модернізації всієї наявної техніки ППО, Україні необхідно в найкоротші терміни виконати завдання щодо постачання у війська переносних і мобільних комплексів — ПЗРК і ПТУР, перекидання вже створеної легкої бронетехніки з тандемними високоточними боєприпасами, — зазначив Горбулін.

Він також наголосив, що ДП «Державне Київське конструкторське бюро «Луч», яке спеціалізується на виготовленні високоточних засобів ураження, має переорієнтовуватися на постачання цієї номенклатури озброєння для потреб Збройних Сил України, а «Укроборонсервіс» (дочірня фірма ДК «Укрспецекспорт») має розширити спектр ремонту засобів ППО. Але особливо важливо виконати завдання щодо ремонту, модернізації, а в подальшому — і складання вертольотів. І це можливо, зважаючи на наявність у нас таких підприємств, як Конотопський авіаремонтний завод «Авіакон», АТ «Мотор Січ» і його складальний майданчик у Вінниці.

Особливо важливим завданням, яке має бути виконане найближчим часом, є підвищення можливостей спецпідрозділів СБУ, МВС і спецпризначення Міноборони шляхом їхнього оперативного оснащення і озброєння покращеними зразками, не виключено — західного виробництва, повідомляє Defense Express.

НЕОБХІДНО В МАКСИМАЛЬНО СТИСЛІ ТЕРМІНИ ПІДГОТУВАТИ ЗБРОЙНІ СИЛИ УКРАЇНИ ДО ВІДБИТТЯ ЗОВНІШНЬОЇ АГРЕСІЇ

Що ж до стратегічної перспективи, то Україні, в якій збереглася школа ракетобудування, поза сумнівом, слід розвивати ракетні технології. Нині розглядаються два проекти — створення крилатої ракети і оперативно-тактичного ракетного комплексу. В обох проектах наявний суттєвий прогрес, розробникам вже є що показати. В майбутньому військово-політичному керівництву доведеться вирішити, на який проект орієнтуватися при створенні зброї стримування зовнішньої агресії.

Фахівець також наголосив на гострій потребі у вертольотах й авіаційному озброєнні, в засобах розвідки, системах управління і цілевказання, системах РЕБ тощо. Водночас українські оборонні підприємства, які освоїли цикл виробництва легкої бронетехніки, повинні бути орієнтовані на постачання машин різного призначення Збройним Силам України.

— Але всі ці завдання необхідно виконувати після повного відновлення ешелонованої системи протиповітряної оборони держави, — наголосив Володимир Горбулін.

Матеріали сторінки підготував Сергій ВОРОНКОВ, «Народна армія»

ЗАСІДАННЯ РАДИ БЕЗПЕКИ ООН

ХТО ЗРИВАЄ ЖЕНЕВСЬКІ ДОМОВЛЕНОСТІ?

АБСОЛЮТНА БІЛЬШІСТЬ ЧЛЕНІВ РАДИ БЕЗПЕКИ ООН ВИСТУПИЛИ ЗІ СЛОВАМИ ПІДТРИМКИ АНТИТЕРОРИСТИЧНОЇ ОПЕРАЦІЇ, ЯКУ ПРОВОДИТЬ УКРАЇНА НА СВОЇЙ ТЕРИТОРІЇ

Наприкінці минулого тижня відбулося екстрене відкрите засідання Ради Безпеки ООН щодо ситуації в Україні, скликане Російською Федерацією як реакція на початок українською владою активної фази антитерористичної операції в Слов'янську та Краматорську. У засіданні взяли участь усі держави-члени РБ ООН та делегація України.

Заступник Генсекретаря ООН з політичних питань Джефрі Фелтман на брифінгу висловив занепокоєння з приводу загострення ситуації на Сході та Півдні України. Він, серед іншого, згадав про збиті українські вертольоти в Слов'янську, українських загиблих військовослужбовців та висловився за необхідність повернення до виконання всіма сторонами Женевських домовленостей.

Монолітна підтримка України

Засідання знову продемонструвало монолітну підтримку переважною більшістю членського складу РБ дій української влади та повну ізоляцію позиції Росії. Попри фальсифіковані звинувачення з боку РФ щодо методів ведення АТО жодна з держав-членів Ради Безпеки, включаючи КНР, не поставила під сумнів суверенне право української влади вживати усіх законних заходів, спрямованих на відновлення правопорядку на своїй території, включаючи адекватне застосування сили. Делегації були єдині в тому, що заходи, до яких сьогодні вдається українська влада та народ, були б вжиті в схожій ситуації кожним членом РБ.

«Монументальна брехня» північного сусіда

Як повідомили на брифінгу в МЗС України, на переконання Постійного представника США, РФ розповсюджує «монументальну брехню» щодо АТО в Україні, а тактика Росії із захоплення державних установ на Сході нашої держави дуже нагадує кримський сценарій.

— На думку Франції, світ сьогодні чітко бачить, хто саме намагається виконати Женевські домовленості, а хто їх зриває, систематично провокуючи неспокій та розпалюючи міжнаціональну ворожнечу агентами розвідки та оперативниками ГРУ, які консультують терористів, — повідомив прес-секретар МЗС України Євген Перебийніс.

За оцінкою Постійного представника Австралії, знищення двох українських вертольотів під Слов'янськом, а згодом ще одного, триваюче насильство на Сході України, яке вже розповсюдилося на Одесу, захоплення адміністративних будівель є складовими організованої провокації, спрямованої на подальшу дестабілізацію ситуації та намагання зірвати позачергові президентські вибори в Україні.

Президентські вибори за широкого моніторингу

Окрім цього, в ході екстреного відкритого засідання РБ ООН спільною тезою політиків стала критична важливість проведення 25 травня поточного року виборів Президента України за широкого міжнародного моніторингу, а також впровадження інклюзивної конституційної реформи.

Делегації Аргентини, Йорданії, Нігерії, Республіки Корея, Чаду, Чилі та інших непостійних членів РБ вкотре підтримали необхідність дотримання принципів Статуту ООН щодо гарантування територіальної цілісності України, невтручання у внутрішні справи держави та утримання від погрози військовою силою.

— Незважаючи на усі спроби Росії та організованих і контрольованих нею злочинних груп, що діють в Україні терористичними методами, зірвати президентські вибори в Україні, зокрема шляхом дестабілізації ситуації у східних і південних регіонах нашої держави, українська влада рішуче налаштована провести їх у визначений термін, тобто 25 травня, — зауважив Євген Перебийніс. — Підготовка до виборів триває відповідно до затвердженого ЦВК календарного плану: 4 квітня завершився процес висування та реєстрації кандидатів на посаду Президента України. Завершено формування окружних комісій, на завершальній стадії робота з формування дільничних виборчих комісій.

Україна робить все для того, щоб вибори пройшли вільно, прозоро, демократично, у повній відповідності до міжнародних стандартів та з максимально можливою участю міжнародних спостерігачів. З цією метою офіційно запрошені спостерігачі від ОБСЄ, Європейського парламенту, парламентських асамблей ОБСЄ, Ради Європи, НАТО, ОЧЕС, ГУАМ.

Ключовий етап врегулювання ситуації

Станом на 5 травня ЦВК вже зареєструвала 543 спостерігача від міжнародних організацій та окремих держав. Зокрема, зареєстровані спостерігачі від Канади, Литви, США, Франції, Японії, БДІПЛ ОБСЄ, ПА ОБСЄ та ПАЧЕС, Світового Конгресу Українців, Українського Конгресового Комітету Америки. Свої спостережні місії також планують надіслати Європейський парламент, Парламентські асамблеї Ради Європи, НАТО, ГУАМ, інші міжнародні організації, а також ціла низка держав. З 19 березня 2014 року в Україні працює довгострокова місія БДІПЛ ОБСЄ. Планована кількість короткострокових спостерігачів становить понад 900 осіб.

При цьому цілком зрозумілим для всіх є те, що президентські вибори в Україні є визначальними для подальшого розвитку України та ключовим етапом на шляху до нормалізації та стабілізації ситуації в країні. Будь-які спроби зірвати їхнє проведення або заклики до перенесення дати виборів є виключно намаганням завадити стабілізації внутрішніх процесів в Україні.

— Обрання Президента України є, зокрема, в інтересах Російської Федерації, якщо заяви її керівництва щодо зацікавленості у врегулюванні ситуації в Україні та налагодженні конструктивного двостороннього діалогу з Україною відповідають дійсності, — підсумували представники МЗС України.

Одна проти всіх

Запропонований російською делегацією проект короткої заяви Голови РБ ООН щодо підсумків засідання, який містив заклик до «негайного припинення насильства в Україні, включаючи використання збройних сил, та так званої антитерористичної операції», Радою Безпеки підтриманий не був.

Таким чином тринадцята зустріч РБ з українського питання в черговий раз унаочнила повну відсутність міжнародної підтримки позиції РФ щодо України.

Представник США в Раді Безпеки ООН Саманта ПАУЕР:
— Вимоги Росії відвести війська зі Сходу України парадоксальні. Минуло 60 днів після анексії Криму, і Україна всі ці дні йшла шляхом миру, тоді як Росія всі ці дні вдавалася до ескалації конфлікту і до захоплення територій. Сепаратисти захопили адміністративні будівлі в Донецькій і Луганській областях. У 18 містах Сходу 32 будівлі окуповані озброєними людьми. І Росія заявляє, що Україна не має права захищати свої території, — Україна має повне право захистити своїх громадян. Росія повинна відвести війська, деескалувати ситуацію, зробити все для звільнення заручників.

ВРЕГУЛЮВАННЯ КРИЗИ

ГЕНСЕК ООН ГОТОВИЙ СТАТИ ПОСЕРЕДНИКОМ

Генсек ООН Пан Гі Мун запропонував себе як посередника з врегулювання кризи в Україні. Про це повідомляють інформаційні агентства. Крім того, Генсек закликав Київ, Москву, Вашингтон і ЄС до «вирішення цієї проблеми мирним шляхом».

«Я готовий зіграти в цьому свою роль в разі необхідності», — заявив Пан Гі Мун, додавши, що стурбований ескалацією насильства в Україні. Він також в черговий раз наголосив на необхідності виконання Женевських домовленостей.

«Я наполягаю на тому, щоб всі зацікавлені сторони знову зустрілися і озирнулися назад, щоб зрозуміти, що пішло не так, чому цю угоду не було реалізовано, чому в країні триває запекле збройне протистояння», — зазначив Генсек.

За його словами, українська криза вимагає мирного розв'язання, перш ніж проблема вийде з-під контролю і призведе до наслідків, які «ніхто не зможе контролювати».

ЗОНА КОНФЛІКТУ

«НЕОГОЛОШЕНА ВІЙНА ПРОТИ УКРАЇНИ»

Польський прем'єр-міністр Дональд Туск закликає ЄС, США і Канаду вжити заходів для захисту кордонів ЄС і НАТО від агресії Росії і акцентує на тому, що проти України йде неоголошена війна.

«Події, особливо драматичні, що відбулися в Одесі, а також гостра конфронтація в Слов'янську і Краматорську, показують, що насправді маємо справу з війною. Це — війна, можливо, трохи іншого типу, без її оголошення, але де-факто це — війна... Тоді, коли рахунок жертвам йде на десятки, якщо застосовується зброя, коли збиваються вертольоти, коли застосовується ракетне озброєння і це роблять так звані сепаратисти, то, насправді, всі ми бачимо, що маємо справу вже з озброєною конфронтацією, організованою не демонстрантами, а державою, в даному випадку — Росією», — зазначив Дональд Туск.

Окрім цього, він визнав, що санкції Заходу щодо Росії на сьогодні не принесли бажаного результату. За його словами, Захід починає втрачати надію на дипломатичні заходи для вирішення конфлікту. У цьому контексті він наголосив на необхідності мобілізації ЄС, США та Канади, щоб запобігти подальшій ескалації конфлікту.

Також польський прем'єр зазначив, що звернення деяких західних політиків до президента Росії Путіна, щоб він приєднався до вирішення конфлікту, були не зовсім вдалими.

«Кожен, хто розуміє, що відбувається в Україні і не паралізований страхом, повинен чітко і відверто сказати, що сьогодні проблемою України і всієї цієї частини світу є активна діяльність президента Путіна, а не відсутність його дій», — констатував Дональд Туск.

Два найбільші безпосередні західні сусіди України — Польща і Угорщина — зацікавлені в мирному вирішенні української трагедії та мають «дуже схожі погляди» на події в Українській державі, адже в обох країн є спільні кордони з Україною, у якій живуть представники польської та угорської національних меншин.

Матеріали сторінки підготував Вадим КОВАЛЬОВ, «Народна армія»

НАЦІОНАЛЬНА СВІДОМІСТЬ

З УКРАЇНОЮ В СЕРЦІ ТА ВІРОЮ В МАЙБУТНЄ!

Про свою любов до Батьківщини та бажання допомагати Україні у Київському національному університеті культури і мистецтв може розповісти чимало студентів, викладачів та працівників. Тут патріотиному вихованню приділяють особливу увагу.

Варто зауважити, що саме своєю діяльністю студентська спільнота щодня відстоює національну ідею. Рідна мова, українські звичаї і традиції, розвиток національної культури — для КНУКіМівців завжди на першому місці.

Тому в кризовий час для країни студенти вишу не залишилися осторонь. Вони обороняли Україну і на Євромайдані, і після нього.

У березні студентами був організований і проведений масштабний флешмоб «За єдину Україну!» На центральній площі університету кілька сотень КНУКіМівців створили карту України. Фото та відео із заходу просто розірвали Інтернет. Студенти показали всім свою позицію — українців не перемогти!

До речі, студенти КНУКіМ часто відвідують київські школи та дитячі садки, щоб навчити малечу малювати картини, творити в стилі петриківського розпису, познайомити із народними музичними інструментами.

А у квітні за участю відомого навіть за межами України народного хору КНУКіМ ім. Станіслава Павлюченка відбувся благодійний концерт-реквієм пам'яті «Небесної Сотні» під назвою «Героям від народних хорових колективів».

Звичайно, Київський національний університет культури і мистецтв славиться тим, що за короткий час перетворився на потужну освітню корпорацію, відому навіть у Європі. Але, на мою думку, важливішим є інше.

У першу чергу, КНУКіМ об'єднує тисячі студентів із різних куточків України не лише жагою до знань та бажанням творити щось нове. Він єднає серця всіх тих, хто не може жити без України, хто прагне своїми діями служити саме її інтересам.

Олександр СКНАРЬ, проректор з навчально-виховної роботи Київського національного університету культури і мистецтв:

«В університеті ми сприяємо формуванню у майбутніх фахівців соціально-культурної сфери високих громадянських, моральних та професійних якостей. Почуття національної гідності, готовність розбудовувати українську державу та сприяти своєю діяльністю економічному, науковому, культурному зростанню Батьківщини — ось те, що ми намагаємося виховувати у студентах КНУКіМ».

Дар'я НАУМЕНКО, студентка 4 курсу спеціальності «Реклама і зв'язки з громадськістю», КНУКіМ:

«Мені подобається, що в нашому університеті проводиться так багато заходів патріотичного спрямування. Щорічне відзначення Шевченківських днів, проведення зустрічей з ветеранами в День Перемоги, організація концертів під час народних свят… Усе це стало чудовою традицією, яку, я вірю, будуть продовжувати і майбутні покоління КНУКіМівців!»

Студенти Київського національного університету культури і мистецтв одностайні у своїх переконаннях. Ми — українці! Ми — за єдину, неподільну, славетну, незалежну, рідну Україну!

Марина ХЛІБКО, «Народна армія»

Шановні читачі!

А як виховують патріотів у ваших навчальних закладах? Пишіть нам листи з історіями, які відбулися з вами чи вашими знайомими у місті чи селі, вчора чи місяць тому. Розкажіть всій Україні, що для вас патріотизм та любов до Батьківщини.

Листи надсилайте на e-mail «Народної армії» n_army@army.kiev.ua або за адресою: вул. Мельникова, 24, м. Київ, МСП, 04655.

Можливо, саме ваша історія надихне інших читачів на нові звершення!

ГРОМАДЯНСЬКА ІНІЦІАТИВА

У ТРЕНДІ — НАЦІОНАЛЬНЕ

Популярність серед молоді набув спеціальний сайт, розроблений київською дизайнеркою Анною Костенко. За допомогою різних інструментів на ньому можна створювати цікаві та особливі графічні зображення, зокрема аватари в українській стилістиці. На сьогодні ця ідея швидко поширюється серед інтернет-користувачів. Тепер, щоразу відкриваючи свій акаунт у Facebook чи Вконтакте у пункті «друзі», можна без обмежень роздивлятися патріотичні світлини своїх товаришів на тлі української державної символіки.

Хорошим прикладом підтримки цього тренду став веб-сервіс Instagram, який може бути встановлений на будь-якому смартфоні. На Великодні свята під посиланнями-хештегами «Україна єдина», «Україна неподільна» тощо, користувачами цього додатку публікувалися фотографії виключно в національному стилі. Свої доробки розмістили понад 220 тисяч користувачів сервісу. Палітра творів містила синьо-жовті крашанки, пасочки та всілякі оздоби державної символіки для великодніх кошиків.

У соціальній мережі Вконтакте за останні декілька місяців створено близько 1 млн 180 тис. публічних сторінок та груп патріотичного спрямування: «З Україною в серці», «Одна Батьківщина», «Україна єдина», «Народ з військом».

У Twitter — 10 млн 300 тис. постів на підтримку України, коли Facebook дає лише 695 тисяч повідомлень про незламність українського духу.

Люди з усіх куточків країни демонструють свою позицію з підтримки держави та військ. І не лише у мережі Інтернет: хлопці та дівчата у містах організовують різні заходи.

А на Миколаївщині шестеро школярів пофарбували в кольори українського прапора огорожу залізничного мосту. Схожа акція відбулася в Полтаві, де жителі міста розмалювали в жовто-блакитні кольори дерева та бруківку.

Варто також згадати акцію «Ланцюг єднання», коли майже 36 тисяч громадян у різних містах України одночасно об'єдналися в живий ланцюг, символізуючи єдність держави, непорушність її державних кордонів та готовність спільно дати відсіч ворогам.

Українці беруть активну участь й у заходах з підтримки українського війська. Проводиться збір коштів для українських вояків, творчі колективи створюють концертні програми та приїздять у військові частини, аби підтримати бойовий дух солдатів та показати, як пишається ними народ України.

Ірина ПРИЛІПКО, «Народна армія»

Фанати футбольного клубу «Дніпро» намалювали тризуб на найвищому довгобуді Дніпропетровська

ПАТРІОТИЧНІ ЗМАГАННЯ

«ЗІРНИЦЯ» ДЛЯ МАЙБУТНІХ ЗАХИСНИКІВ

На Дніпропетровщині на базі Криворізького ліцею з посиленою військово-фізичною підготовкою відбувся обласний етап Всеукраїнської військово-патріотичної гри «Зірниця».

— Треба робити все можливе, щоб залучати нашу молодь до занять спортом, прищеплювати їй любов до військової справи. Сьогодні ми як ніколи хочемо бути впевненими, що юнакам та дівчатам не знадобляться навички з володіння зброєю. Але основи військової справи вони повинні засвоїти та вдосконалювати, щоб у майбутньому за потреби стати справжніми захисниками нашої єдиної України, — зазначив член суддівської колегії змагань, офіцер-вихователь ліцею полковник запасу Олександр Супрун.

Кращих серед юних спортсменів визначали у восьми окремих видах змагань — конкурсі строю та пісні, воєнно-історичному змаганні, вогневій підготовці, метанні «гранати», долікарській допомозі, топографічній підготовці, спортивних змаганнях та воєнізованій естафеті «Десант».

Олександр КОЛЕСНИК, Дніпропетровськ

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ…

ЖИТТЯ ЗАРАДИ НОВОЇ УКРАЇНИ

«…Люди, молоді та не дуже, йдучи на бій з темною силою, втрачали життя. Перший упав, другий, третій — їхні серця зупинялися від куль. Але побачили люди, що герої не вмирають, що насправді їхні душі у світлі сходять у небо в золотих, сяючих обладунках, стаючи небесними ангелами, воїнами добра. Цілий загін ангелів, ціла небесна сотня постала перед райськими ворітьми. І Бог забрав їх до себе, всіх до одного, героїв із чистими душами, та наказав берегти свій народ, боронити від лихого. Відтоді наші ангели-охоронці ось такі — вродливі, сміливі, загартовані у бою воїни. І це вони бережуть нас від усього на світі зла…»

Ці рядки із оповідання, яке досі поширюється серед мільйонів людей. Його, як і безліч віршів та пісень, написали звичайні українці після кривавих подій на Майдані в пам’ять про загиблих.

Ким були люди, які ціною власного життя змінили історію України? «Народна армія» вирішила написати історію про кожного з них. Наш проект називається «Небесна сотня». Ми хочемо показати нашим читачам, що активісти, які полягли на Майдані, були з різних куточків України, різних національностей, різного віку й віросповідання, різних професій. Але їх назавжди об’єднали любов до України та прагнення змінити життя кожного українця на краще.

Хто вони — герої Майдану? Це київські студенти, які першими вийшли на акції у листопаді 2013 року, що стало початком Євромайдану. Це лікарі, які працювали в медичних пунктах на Майдані. Це воїни-афганці, які знають про війну не з чуток. Це тисячі волонтерів, які несли службу і в патрулі, і на кухні. Це священики, які завжди були на передовій, закликали до миру та припинення насильства. До кінця протистоянь в Києві вони надавали майданівцям психологічну підтримку. Це підприємці малого та середнього бізнесу, які були основним джерелом допомоги Євромайдану. Це митці, які неодноразово ставали опорою для багатьох акцій ненасильницького спротиву.

24 лютого Верховна Рада України присвоїла загиблим активістам Майдану звання Героїв України. Також Парламент розширив список вшанування учасників збройних конфліктів в Україні та надав звання «Герой України» всім загиблим від смертельних поранень і після 1 березня 2014 року.

У «Небесній сотні» на сьогодні 126 загиблих протестувальників.

Це Герої України, посмертно зараховані до «Небесної сотні». Сотні, яка піднялася у небо в ім’я свободи та справедливості. Сотні, яка навіки записана в історію України. Сотні титанів духу, які зайняли гідне місце в пантеоні великих героїв минулого.

Ми великою ціною виграли революцію, сотні сердець згоріли за перемогу і запалили ще мільйони сердець. Слава Україні! І вічна пам’ять героям!

Юрій ПАРАЩУК

Юрій Григорович, 47-річний громадський активіст, волонтер Євромайдану, родом із Черкащини. Був релігійною людиною та щирим патріотом. Приїхав на Майдан після побиття студентів. Відчував, що мусить там бути, що це його місія від Бога. Юрій працював столяром. Він не цурався роботи, їздив на заробітки і в Москву. Але навіть там завжди говорив лише українською. На Майдані під час лютневих подій рятував людей, виносив поранених, не маючи жодних захисних засобів. 20 лютого був убитий снайпером під час відступу силовиків від барикад на Інститутській. У Юрія залишилася мати Юзефа Іванівна, яка нещодавно перенесла інсульт, дорослий син від першого шлюбу, дружина і дві прийомні доньки. Юрій Григорович вважав, що на все свій час, у кожного своя доля, тому він не боявся смерті. Він лише прагнув, щоб українці нарешті могли вільно жити у своїй вільній країні.

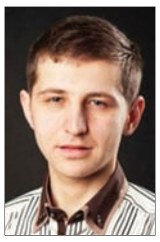
Микола ДЗЯВУЛЬСЬКИЙ

Микола Степанович, 56-річний майданівець, активний громадський діяч, вчитель географії та біології із Шепетівки. Він був політиком 90-х, вихідцем ще тих часів, коли ніхто ще й не думав про гроші за голосування чи просування якихось рішень. Він був непідкупний, щирий та вірний. Любив дружину та єдину доньку. Земляки говорять, що усі зусилля Миколи були спрямовані на патріотичне виховання молоді. Він переконував, що в цей нелегкий час неможливо стояти осторонь від того, що відбувається в Україні. Тому в Києві він завжди був у вирі подій, опікувався кожним шепетівчанином, який приїздив на Майдан. 20 лютого, коли Микола виносив на руках пораненого побратима-земляка, куля влучила йому в самісіньке серце.

Олександр ЩЕРБАНЮК

Олександр Миколайович, 46-річний активний учасник Євромайдану з Чернівців. На Майдан поїхав з книжечками «Нового завіту», щоб там роздавати людям. У рідному місті займався будівництвом, був приватним підприємцем. Він не шукав ні слави, ні статків. Жив скромно у невеликому будиночку зі своєю родиною — дружиною, мамою та двома дітьми: сином-дев’ятикласником та 22-річною донькою. Щербанюка всі пам’ятають щирим, відкритим та життєрадісним. 20 лютого його було вбито двома снайперськими кулями неподалік стели Незалежності. Олександр планував відкрити в Чернівцях книжковий магазин християнської літератури. Мрії не судилося збутися…

Ігор КОСТЕНКО

Ігор Ігорович, 22-річний студент-географ, євромайданівець з Тернопільщини. Хлопець займався спортом, працював журналістом Інтернет-видання «Спортаналітика». Був активним редактором української «Вікіпедії». Завжди усміхнений, охайний, пильнував за порядком. Ігор був надзвичайно віруючою людиною. Закінчуючи навчання у Бучацькому колегіумі імені святого Йосафата у 2009 році, написав у випускному альбомі: «Вірю, що колегіанти з патріотичним духом будуватимуть Україну! Будьмо українцями в душі і з Богом у серці!» Із перших днів брав активну участь у подіях Євромайдану, неодноразово їздив до Києва. 20 лютого його вбили вистрілами в голову та груди. Хлопець завжди намагався все встигнути зробити. Але він не встиг пожити…

Йосип ШИЛІНГ

Йосип Михайлович, 61-річний учасник Майдану з Дрогобича Львівської області. Патріотизм передався від батька. Йосип першим вивісив у Вороблевичах синьо-жовтий прапор, коли була проголошена незалежність України. Був членом Української гельсінської спілки. Він працював на будівництві, любив садівництво. Разом з дружиною Анною виховали 2 дочок, які подарували їм чотирьох онучок. Останні роки працював в Італії. На київський Майдан їздив кілька разів, затримувався там надовго. Хотів жити у вільній, заможній країні, аби внуки не шукали щастя по закордонах. Йосип Шилінг поїхав до столиці рятувати українців від загрози диктатури, яка нависла над країною, очищення її від бандитів та корупціонерів, а 20 лютого був розстріляний снайпером.

Богдан СОЛЬЧАНИК

Богдан Зіновійович, 28-річний історик, активіст Майдану. Він був учасником багатьох наукових конференцій, кількаразовим стипендіатом Міністерства освіти Республіки Польща, а також співорганізатором Лаврівської літньої школи для студентів програми Міжінституційних індивідуальних гуманітарних студій. Останні роки Богдан викладав нову та новітню історію в Українському Католицькому Університеті у Львові. Богдан Зіновійович не встиг захистити докторську дисертацію «Виборчі практики в малому західноукраїнському місті 1965–2006 рр.» Коли почалися протести на Євромайдані, він не міг залишатися осторонь. Покинув викладацьку роботу й приїхав захищати свою країну. 20 лютого, коли Богдан відновлював барикаду на Інститутській, куля снайпера обірвала життя історика…

Сергій БОНДАРЧУК

Сергій Михайлович, 52-річний громадсько-політичний діяч, активний учасник Євромайдану, вчитель фізики родом із Хмельниччини. Був головою старокостянтинівської міської організації ВО «Свобода». Захоплювався історією України, багато читав, був надзвичайно ерудованою людиною, пропагував здоровий спосіб життя. Член «Просвіти» та курінний Українського козацтва. З перших днів Євромайдану брав активну участь в акціях протесту. Коли в мирний час убивають людей, він не міг стояти осторонь. Без чоловіка і батька залишилися дружина Тетяна та син Володимир.

Матеріали сторінки підготувала Марина ХЛІБКО, «Народна армія»

Народна АРМІЯ
5–8 травня 2014 року

ШЛЯХИ, ЯКІ МИ ОБИРАЄМО

З перших хвилин спілкування цей чоловік вражає своєю відкритістю та добротою. Його щирість та відвертість обеззброює кожного, хто має якісь недобрі наміри. А ще він годинами може говорити про спорт, а особливо про своє найулюбленіше академічне веслування.

РОДИННА СПРАВА ВІКТОРА ДОВГОДЬКА

Адже саме йому він присвятив більшість свого життя. До речі, веслування стало життєвою справою всієї його родини. Це все про тимчасового виконувача обов'язків начальника Управління спорту Міністерства оборони України, заслуженого тренера України полковника Віктора Довгодька.

Травень 1959 року. 14 років тому закінчилася найстрашніша в історії людства війна. Країна «заліковує» жахливі рани тієї катастрофи. Люди наново вчаться жити в умовах такого жаданого мирного часу. Усміхнені обличчя, в очах — віра в світле майбутнє. Саме в цей час у родині київських вчителів Довгодьків з'явився на світ довгоочікуваний син Віктор. Батько — Іван Антонович пройшов усі кола пекла тієї війни. В'язень концтабору «Дахау», якому вдалося майже неможливе — втекти з цієї «фабрики смерті», а згодом, не зважаючи на прискіпливе око «компетентних органів», стати вчителем і навіть директором однієї з найкращих київських шкіл. Мати — Надія Григорівна, завуч елітної школи в центрі міста викладала математику. Здається, для сина життєвий шлях було визначено. Віктору «світив» найпрестижніший на той час Київський інженерно-будівельний інститут (КІБІ). Але життя внесло свої корективи.

Одного разу до Надії Григорівни прийшов її колишній випускник Анатолій Майстренко, який щойно завершив свою кар'єру веслувальника і набирав дітей у свою спортивну секцію. Він відразу звернув увагу на «фактурного» Віктора і запропонував йому спробувати себе в академічному веслуванні. Лише потім з'ясувалося, що майбутній спортсмен є сином його колишньої вчительки. Так, у житті, а згодом і в серці Віктора Довгодька оселилася пристрасть — академічне веслування.

Незабаром постало питання вибору — навчання чи наполегливі тренування, але вимогливі батьки Віктора відразу чітко розставили акценти. За кожну погану оцінку син позбавлявся права відвідувати спортивну базу. Отже, Віктор мусив поєднувати спорт з відмінним навчанням. Забігаючи наперед, слід сказати, що це йому вдалося.

Наполегливі спортивні тренування дали свої результати — з чергового чемпіонату світу серед юніорів Віктор повертався бронзовим призером. Згодом були й інші успіхи. Багаторазовий чемпіон України та Радянського Союзу, майстер спорту СРСР міжнародного класу — ось далеко не повний перелік досягнень Віктора Довгодька.

Паралельно йшло життя і поза спортом. Студентом такого омріяного КІБІ Віктору стати так і не вдалося. Натомість він блискуче склав іспити в Київський державний інститут фізичної культури і спорту. Згодом була служба у війську, навчання у Ленінградському військовому інституті фізичної культури і подальша служба у Київському військово-морському політичному училищі. Весь цей час Віктор Довгодько наполегливо тренувався, «намотуючи» безліч кілометрів на човнах різних класів.

Одного разу на тренуванні він зустрів чарівну Валентину, яка також займалася академічним веслуванням. Лейтенант Довгодько вирішив брати серце 18-річної красуні «на абордаж». Перше побачення на кіносеансі невмирущої комедії «В джазі тільки дівчата» переросло згодом у міцні родинні стосунки.

На моє запитання: «Чим вас полонив Віктор Іванович?» Валентина Дмитрівна, не вагаючись, відповіла: «Він — лицар! Віктор виріс у родині, де честь була понад усе. Він не може терпіти інтриг. Його кредо — чиста перемога, до якої він завжди прагнув у спорті й в житті».

У родині народилися двоє чудових дітей — Іван та Наталія. Діти відомих спортсменів не могли оминути в своєму житті спортивний шлях, адже майже з перших кроків весь свій час проводили на базі ДЮСШ, де їхня мати — Валентина Дмитрівна тренувала майбутніх чемпіонів-веслувальників.

— При вихованні дітей ми взяли на озброєння принцип батьків чоловіка: «тренування лише за умови гарних оцінок», тому віддавати пріоритет веслуванню спочатку ніхто не збирався, — говорить Валентина Дмитрівна.

ВІН НЕ МОЖЕ ТЕРПІТИ ІНТРИГ. ЙОГО КРЕДО — ЧИСТА ПЕРЕМОГА, ДО ЯКОЇ ВІН ЗАВЖДИ ПРАГНУВ У СПОРТІ Й В ЖИТТІ

Але з часом діти наполягли на серйозності своїх «веслувальних» амбіцій, і от вже 13-річний Іван на «одиночці» з усіх сил рветься до свого першого переможного фінішу, а на березі стурбована Валентина Дмитрівна щосили кричить: «Ваня, давай! Додай ще трохи!» Не відставала від старшого брата й Наталія. Так у родинній «медальній» скарбничці з'явилися перші нагороди, завойовані дітьми.

…Іван Довгодько — чемпіон та багаторазовий призер молодіжних чемпіонатів світу, срібний призер чемпіонату Європи — за своєю натурою людина суспільства. Він набагато краще себе почуває саме в колективі. Певно тому так наполегливо рік за роком він формує «свою» команду однодумців у «четвірці». Не хочу наврочити, але спостерігаючи за Іваном, з впевненістю скажу, що найбільші перемоги в нього ще попереду.

Наталія більш спрямована на досягнення результату самотужки. Але, як не дивно, найгучнішу свою перемогу — «золото» Олімпіади 2012 року — вона здобула, виступаючи у складі «четвірки».

— Згадайте ті емоції, які вас охоплювали під час змагань у Лондоні, — прошу я Валентину Дмитрівну.

— Тоді з родини я залишилася в Києві сама. Іван та Наталія були учасниками Олімпіади, а Віктор Іванович, як багаторічний віце-президент Федерації академічного веслування України, був у складі офіційної делегації в Лондоні. Отже, він мав змогу підтримувати дітей, так би мовити, на місці. Знаючи, що мої діти поїдуть на Олімпійські ігри, ще за декілька місяців до змагань колеги подарували мені телевізор, який поставили в робочому кабінеті й побажали, щоб я обов'язково на цьому екрані побачила тріумф когось із родини. Так врешті-решт і сталося. Пам'ятаю гонку Наталії я дивилася разом зі співробітниками. Кабінет був переповнений. І коли наша «четвірка» першою перетнула фінішну стрічку, вибух емоцій був неймовірний. Майже відразу «пішли» дзвінки на мобільний, який врешті-решт «заглючив» від великої кількості одночасних викликів, — згадує ті приємні миті Валентина Дмитрівна.

Їхні діти й надалі продовжують свій переможний шлях у спорті, здобуваючи на змаганнях усіх рівнів славу не лише для України, а й для наших Збройних Сил, адже й Іван і Наталія є армійськими спортсменами. Не звужується спектр їхнього життя лише до спортивних здобутків. Так, Іван і Наталія нещодавно отримали спеціальності в Національному технічному університеті «Київський політехнічний інститут». Диплом такого престижного навчального закладу говорить сам за себе.

Я запитав у Валентини Дмитрівни, яка вона — класична сімейна вечеря в родині Довгодьків? На що почув відповідь: «Діти постійно на дієті, адже завжди підтримують себе у належній спортивній формі. А ще за родинним столом обговорюються останні новини суспільного життя і обов'язково розмова зводеться до спорту. Методики тренувань, тактика та стратегія майбутніх перемог — це також найголовніші теми розмов за сімейним столом. Адже спорт — основна складова життя нашої родини».

ЇХНІ ДІТИ Й НАДАЛІ ПРОДОВЖУЮТЬ СВІЙ ПЕРЕМОЖНИЙ ШЛЯХ У СПОРТІ, ЗДОБУВАЮЧИ НА ЗМАГАННЯХ УСІХ РІВНІВ СЛАВУ НЕ ЛИШЕ ДЛЯ УКРАЇНИ, А Й ДЛЯ НАШИХ ЗБРОЙНИХ СИЛ

4 травня полковнику Віктору Довгодьку виповнилося 55 років. Як же характеризують його колеги? На це запитання відповів його заступник полковник Анатолій Пелих:

— Головна риса Віктора Івановича — чесність. Він чесний і з собою, і з підлеглими. Людські якості помножені на професійність і створюють той беззаперечний авторитет нинішнього керівника Управління спорту МО України.

P.S. Колектив газети «Народна армія» приєднується до численних побажань вісляких гараздів, які звучали на адресу Віктора Довгодька, та зичить йому козацького здоров'я і професійних успіхів на непростому шляху заради спортивних звершень в ім'я України та її Збройних Сил.

Андрій ЗАДУБІННИЙ,
«Народна армія»

ЛАУРЕАТИ МІСЯЦЯ

ЗАСЛУЖЕНІ НАГОРОДИ АРМІЙЦІВ

За рішенням Національного олімпійського комітету України найкращим спортсменом квітня визнано борця греко-римського стилю, спортсмена команди майстрів з єдиноборств ЦСК ЗС України працівника Збройних Сил України Жана Беленюка. Його наставники Віталій Киселиця та Олексій Добровольський стали найкращими тренерами другого весняного місяця.

Таке звання 23-річний киянин заслужив завдяки своєму блискучому виступу на європейській першості з боротьби, що відбулася у Вантаа (Фінляндія). На престижному турнірі він став володарем медалі найвищого ґатунку. Жан успішно пройшов шлях до фіналу, перемігши, зокрема у півфіналі, Олімпійського чемпіона з Росії Олексія Мішина. Золоту нагороду наш спортсмен виборов у надскладному поєдинку, де зустрівся з фінським борцем Рамі Хієтаініємі: Беленюк отримав серйозне розсічення, але вистояв до переможного кінця, не залишивши шансів супернику.

Найкращий спортсмен квітня Жан БЕЛЕНЮК

Загалом українці повернулися з чемпіонату Європи з 8 медалями: «золотом», «сріблом» та 6 бронзовими нагородами.

Слід додати, що армійські спортсмени вдруге поспіль стають лауреатами місяця. Нагадаємо, що найкращим спортсменом березня став працівник Збройних Сил України Олег Царьков, а найкращим тренером першого дня весни стала його наставниця — заслужений майстер спорту майор Леся Леськів з 95-ї групи спортсменів-інструкторів вищої спортивної кваліфікації Управління спорту Міністерства оборони України.

Свої заслужені нагороди вони отримали за перемогу на чемпіонаті Європи зі стрільби з пневматичної зброї.

Нашим стрілкам вдалося завоювати на континентальній першості 15 медалей (6 золотих, 8 срібних і 1 бронзову), що дозволило їм виграти загальнокомандний залік змагань, а також посісти перше місце в командному заліку серед дорослих та юніорів.

Олег ЦАРЬКОВ та його тренер майор Леся ЛЕСЬКІВ отримали нагороди лауреатів березня

Саме Олег Царьков став головним героєм чемпіонату, який переміг у стрільбі з пневматичної гвинтівки, при цьому встановивши рекорд України та Європи.

Інф. «НА»

НЕБЕЗПЕЧНА НЕДУГА

Медики зауважують — багато людей живуть із невиявленим діабетом. За словами фахівців, така ситуація пов’язана як із рівнем діагностування недуги, так і з недбалим ставленням самих людей до власного здоров’я.

НЕ СТІЛЬКИ ХВОРОБА, ЯК СПОСІБ ЖИТТЯ

Тож, як вважає лікар, упродовж наступних років кількість хворих зростатиме. Зокрема через захворювання на діабет другого типу. На цей — другий — тип діабету хворіє понад 1,2 млн українців. Яка між ними різниця?

— При діабеті першого типу клітини підшлункової залози виробляють недостатньо або зовсім не виробляють інсулін. Такі пацієнти від самого початку лікуються ін’єкціями інсуліну, який замінює їхній власний, — пояснює Микола Васильович. — У більшості випадків недуга спадкова. Іноді її провокують автоімунні захворювання. Такий діагноз ставлять у дитячому або молодому віці. Тому, за прогнозами вчених, показники захворювання на діабет першого типу не повинні збільшуватися.

А ось при діабеті другого типу підшлункова залоза інсулін виробляє, однак він не може «пробитися» всередину клітини для утилізації глюкози.

— Тому клітини підшлункової починають працювати ще напруженіше, аби виробити більше інсуліну. Із часом клітини просто виснажуються і взагалі припиняють виробляти інсулін. У такому разі лікар призначає хворому препарати, які допомагають впускати інсулін у клітину, щоб утилізувати глюкозу. Завдяки цьому рівень цукру у крові знижується, — розповідає Микола Гульчій.

«Фастфуд» — швидкий «помічник» діабету

Лікарі просять уважніше ставитися до власного здоров’я тим, хто ризикує «нажити» діабет другого типу. Насамперед, людям із надмірною вагою, гіпертонічною хворобою (підвищеним артеріальним тиском), тим, хто палить, зловживає алкоголем, веде малорухливий спосіб життя.

— Найбільший відсоток захворювання маємо серед людей з ожирінням, — наголошує головний ендокринолог України. — Тому не чекайте, доки захворієте, — стежте за фігурою, а в разі надмірної ваги терміново починайте худнути. Велике значення має щоденний раціон. Діабет другого типу дедалі частіше зустрічається в молодих людей, і в цьому «винне» сучасне харчування. Якщо у вашому раціоні — солодкі газовані напої, багато жирного і копченого, продукти з різними синтетичними добавками (підсилювачі смаку, барвники тощо), то знайте, що ви самі провокуєте виникнення діабету. Не меншу роль відіграє і «фастфуд» — «швидка», але дуже шкідлива їжа.

Нині людина з діабетом має всі можливості прожити довге і безпечне життя. Головне — уважно ставитися до свого організму, вести здоровий спосіб життя, дотримуватися дієти і режиму дня, мати помірні фізичні навантаження, виконувати рекомендації фахівця. Тому лікарі й наголошують, що діабет — не стільки хвороба, як спосіб життя.

«Колотися» чи ні — ось у чому питання...

Ще один важливий момент: інсулін. Його вчасне призначення дуже важливе для людей з діабетом. Однак для хворого з другим типом недуги це питання часом стає болісним. Багато хто відмовляється від ін’єкцій інсуліну, намагаючись вирівняти ситуацію за допомогою таблеток, що знижують рівень цукру. Але нехтування порадами лікаря може обернутися для хворого важкими наслідками і навіть призвести до інвалідності.

— Якщо при діабеті першого типу людині не призначити інсулін, вона може померти, — каже завідувач кафедри діабетології Національної академії післядипломної освіти ім. П. Шупика, професор Борис Маньковський. — Тому вибору ні в лікарів, ні в пацієнтів немає. Що відбувається при діабеті другого типу? Інсулін уже потрібен, показники глюкози крові дуже високі, але безпосередньої загрози смерті наразі ще немає. Тому вмовити таких людей колоти інсулін дуже складно. Через це в багатьох випадках доводиться призначати препарат тоді, коли вже справді немає іншого виходу.

Пацієнти хвилюються: а чи не призведе раннє призначення інсуліну до того, що підшлункова залоза стане «лінивою», не вироблятиме інсулін самостійно? Навпаки, залоза відпочиває, а потім знову починає працювати сама. Були випадки, коли прийом інсуліну після певного періоду відміняли на кілька років. Але хворим з діабетом першого типу інсулін не можна відміняти за жодних обставин. При діабеті другого типу — допустимо, але тільки тоді, коли лікар точно знає, що недуга на даний момент повністю контрольована.

КОРИСНІ ПОРАДИ

ТРИВАЛІСТЬ СНУ — ВІСІМ ГОДИН

Інформація про значення 8-годинного сну, влітаючи нам у одне вухо, зазвичай одразу вилітає через інше. Ми просто не можемо собі дозволити розслаблятися, адже справи не чекають. Утім, ураховуючи належні кожному з нас обов’язкові 8 годин сну, ми наближаємо цим свою старість. Адже постійне недосипання призводить до втомленого зовнішнього вигляду, блідості шкіри, синців під очима, а також, як це не здається дивним, до утворення зайвої ваги.

Як відомо, в людини є два типи сну — повільний і швидкий. Людина, засинаючи, спочатку занурюється в повільний сон (коли активність мозку знижується, а дихання стає повільним і глибоким), поступово досягаючи найглибшої його стадії, що триває годину-півтори. Потім настає фаза швидкого сну (саме в цей час вважається, що ми бачимо сни) — на 10–15 хвилин, потім — знову повільного. Кожен такий цикл триває від півтори до двох годин. У результаті ми прокидаємося не тільки свіжими і відпочилими, а й вечірні проблеми бачимо вже в дещо іншому ракурсі.

Якщо ж сон з якихось причин порушений, то збивається його цикл. І тоді спочатку людині важко заснути, вона спить неміцно, після нетривалого повільного сну прокидається, швидкий сон наступає занадто пізно або не настає взагалі. А вранці людині здається, що вона всю ніч не стулила очей. Але й це ще не все. Порушення нормальної структури сну призводить до хронічної втоми, пригніченого стану, дратівливості.

У проблем порушення сну може бути багато джерел: це наші три-воги, неправильний режим, занадто інтенсивний ритм життя, деякі хвороби (як психічні, так і фізичні), стреси і психологічні травми. Всі ці розлади призводять до того, що людина відчуває вдень обтяжливу сонливість, що заважає їй вести звичний спосіб життя. Однак, якщо виключити захворювання, що заважають нормальному сну, то ситуація з порушенням сну цілком поправна.

Позбавтеся від звички спати на спині або на животі, особливо якщо ви перед сном добре повечеряли. Що стосується розташування ліжка, то відпочиваюча на ньому людина повинна лежати головою на схід.

Чи знаєте ви, яким має бути правильний перехід від сну до активного дня? Йдеться не про будильник і занурення під крижані струмені душа, щоб прокинутися. Виявляється, наш улюблений спосіб: відкрити очі, потягнутися і полежати ще хвилин п’ятнадцять — абсолютно вірний! Щодня зустрічаючи світанок таким чином, ми легко можемо вберегтися від багатьох фізичних і нервових недуг та й виглядати значно краще.

ВІЗЬМІТЬ ДО УВАГИ

ОЗНАКИ ПРОБЛЕМ З ПЕЧІНКОЮ

Печінка — найтерплячіший орган. Вона працюватиме, навіть якщо зруйнується наполовину, тому потрібно знати три ознаки, що сигналізують про наявність проблем.

Уявіть, що наш організм — це наша квартира. Печінка в ній — хатня робітниця, яка робить всю основну роботу. Вона очищає кров — миє посуд, виводить токсини, алергени і отрути — миє підлогу, робить запаси глюкози і вітамінів — заготовки на зиму, видаляє з організму надлишок гормонів — пилососить, бере участь у травленні — готує їжу. Загалом у печінці відбувається велика кількість життєво важливих процесів.

А тепер уявіть, що ви — господар квартири — починаєте смітити: алкоголем, жирною їжею, ліками, харчовими барвниками і консервантами. Навантаження на печінку зростає — їй доводиться прибирати все більше і більше, вона не встигає готувати, робити запаси. Але при цьому довгий час мовчазно терпить, адже печінка — найтерплячіший орган.

Проте поступово цьому терпінню приходить кінець. Коли печінка руйнується на 65 відсотків, вона оголошує страйк. У квартирі буде скупчуватися сміття: токсини, отрути, вільні жирні кислоти, амінокислоти, гліцерин, молочна кислота. І одного разу господар квартири буквально задихнеться у власних токсинах і помре.

З’являється жовтявість шкіри та склер очей. Справа в тому, що при захворюваннях печінки в кров викидається пігмент білірубін. Він має жовте забарвлення. З потоком крові білірубін розноситься по всьому організму та забарвлює шкіру і склеру в жовтий колір. Це може бути симптомом таких захворювань, як жовчнокам’яна хвороба і гепатит.

При пошкодженні клітин печінки і розвитку запалення вона стає набряклою та збільшується в розмірах. І з’являються болі в правому боці після їжі, особливо жирної. Вони виникають через 20 хвилин після їжі й тривають близько години. Болі віддаються в груди та в праву лопатку і часто викликають оніміння у всій правій стороні тіла до ноги.

Якщо на область печінки покласти руку, то можна відчути її биття. Дискомфорт посилюється від руху, кашлю, дихання і їжі та проходить, коли людина лягає на спину або на правий бік. Болі зазвичай супроводжуються відсутністю апетиту, гірким смаком у роті й блювотою. Це відбувається при цирозі, рідко при гепатитах. Також це можуть бути холецистити, жовчнокам’яна хвороба. Крім того можлива поява болю в правому підребер’ї при паразитарних ураженнях печінки.

Через пошкодження клітин цього органа знижується синтез речовин, відповідальних за зупинку кровотечі, а також зменшується синтез фібриногену, який бере участь у підтримці міцності судинної стінки. У підсумку судини стають більш ламкими, і з’являються точкові крововиливи на шкіру — судинні «зірочки». Це свідчить про тяжкі ураження печінки: токсичний гепатит, цироз і рак.

Отже, ці симптоми проявляються, коли печінка вже досить серйозно уражена. Щоб такого не сталося, необхідно хоча б раз на рік перевіряти печінку — УЗД і біохімічний аналіз крові. Це допоможе виявити хворобу цього органа на ранній стадії і вчасно вжити заходів.

Матеріали сторінки підготувала Світлана ЯРОВА, «Народна армія»

БЛАГОДІЙНІСТЬ

УСІМ НЕБАЙДУЖИМ — ПОДЯКА

На початку квітня український інтернет-простір «вибухнув» світлинами старенького патріота з українським прапором. Ледве пересуваючись, він вийшов на акцію в Одесі на підтримку єдності України.

Спочатку ніхто не знав імені цього чоловіка, але його вчинок викликав хвилю позитивних відгуків від інтернет-спільноти. Втім, цей позитив відразу ж набув активної фази.

Спочатку небайдужі одесити знайшли ветерана Великої Вітчизняної війни. Ним виявився Костянтин Плотников. У соцмережах було кинуто заклик на збір коштів, аби придбати для «дідуся Коті», як його ласкаво називають одесити, електричний візок-скутер. Знадобився всього один день, щоб зібрати необхідну суму — 1400 доларів.

Нещодавно візок купили та подарували Костянтину Павловичу. Радості ветерана не було меж. «Я ніяк такого не очікував, дуже вдячний всім небайдужим», — зізнався старенький.

Підготував Володимир КОРНІЯКА, «Народна армія»

НІХТО НЕ ЗАБУТИЙ

ГЕРОЇВ ВШАНУВАЛИ ЧЕРЕЗ ДЕСЯТИЛІТТЯ

Кажуть, війна не закінчується доти, доки не буде похований останній солдат. Отже, напередодні Дня Перемоги на території Спасо-Преображенського монастиря в урочищі Суха, що поблизу Києва, відбулося перепоховання 75 бійців Червоної армії, загиблих у цих краях під час Великої Вітчизняної війни. Їхні останки знайшли пошуковці благочинного фонду «Пам'ять».

На жаль, час невблаганний. І з кожним роком, кожним днем дедалі важче встановлювати особистості загиблих. Так, серед перепохованих того дня — червонофлотець Пінської флотилії, чиє ім'я так і не вдалося встановити. Але його та його товаришів по зброї подвиг ми пам'ятатимемо завжди. А от червоноармійця Петра Грицаєнка вдалося ідентифікувати завдяки записам у «солдатському медальйоні». Цей харків'янин був призваний на фронт у 1941-му. Загинув під час визволення Києва у 1943-му. Зараз пошуковці загону «Корчагінець» шукають родичів загиблого.

— Ми нині працюємо над тим, щоб втілити в життя гасло «Ніхто не забутий», — наголосив під час урочистостей голова фонду «Пам'ять» Михайло Крисько. — Десятки бійців, які сьогодні нарешті належно поховані — це краплина в морі безвісти зниклих у кривавих жерновах війни. Лише урочище Суха під час битви за Київ сім разів переходило з рук у руки. А скільки таких місць по всій Україні?

Роман БАКУМЕНКО, «Народна армія»

СЛОВО КЛАСИКУ

ЯКИЙ САВА, ТАКА Й СЛАВА

ЛИСТ КОМЕНДАНТОВІ МОСКОВСЬКОГО КРЕМЛЯ

Пане-товаришу!

Нас, жителів хутора «Мозамбік», дуже здивувало, що з подвір'я «старшого брата» останнім часом піднявся істеричний гавкіт. Проти незалежності України. На всі голоси. І «демократи», і партократи, і анархісти, і монархісти. Усе «великорусское державное держимордие» дме в одну дуду. Мовляв, здійснення Україною своєї державності не що інше, як «...оскорбление великой русской нации». Бо, виявляється, «...Крым, Одесса, Севастополь — все это часть национальной русской истории и часть ее величия...»

А якась кримська шавка ще й з-за спини гавка: «...Солдаты, матросы, офицеры, адмиралы! Не присягайте Украине!.. Нет отечества великого Советского Союза, — осталась его часть — малое отечество — республика Крым. Теперь ей, только ей может присягнуть на верность каждый имеющий честь и имеющий достоинство...»

Словом, який Сава, така й слава. Яке було «отечество», така й зосталася «часть». Солдати, матроси, офіцери, адмірали, думаю, висновок зроблять. І достойно оцінять «достоїнства» цієї гавкотні.

Громадськість хутора «Мозамбік» турбує інше: безвідповідальні заяви ваших відповідальних осіб.

Ні-ні. Ми не втручаємося у ваші внутрішні справи. І те, чого вашого президента не зустрічах з трудящими не закидають тухлими яйцями, аналізувати не збираємося. Чи в даній ситуації «наличие» любові до президента, чи «неналичие» тухлих яєць, нас не хвилює. Нас обурює тухла, як стара монархістська торба, позиція ваших державних мужів щодо України. Та й щодо інших незалежних держав, які виборюють свою свободу. Але Україна, як видно, вашим діячам стоїть поперек горла особливо.

Всі мають претензії до України. То вона «...главный поставщик армии сахаром, не дает сахара». Ніби український народ — вічний інтендант російської армії. То Україна «...не реагирует на предложение красноярцев заключить соглашение на поставку продуктов...», і ті не беруть атомні відходи. То наш президент не такий, якого хотілося б російським «політологам». То наш парламент не ті приймає рішення. То наш уряд підриває російську економіку. Виходить, якби не Україна, то північний сусіда жив би у суцільних «песнях й плясках». Виходить, український народ має робити те, що заманеться кожному російському двірникові. Інакше «Украина отказывается», «Украина не поставляет», «Украина замышляет»... Виходить, вчорашній «старший брат» вирішив зробити неслухняного вчорашнього «молодшого брата» сьогоднішнім «врагом народов» Росії. Щоб вони не лише писали транспоранти: «Президент! Заставь хохлов накормить Россию!» Але й сіли в танки і показали «южным сепаратистам», що таке «гордость великороссов».

Бо, виявляється, за логікою «великорусского державного держимордия», «возрождать свое величие» має право тільки «русская нация». Честь і гідність може мати «только истинно русский человек...» Бо тільки «истинно русский человек» може великодушно заявити: «Грешно й опасно обижать даже самую маленькую нацию...» І для підтвердження такої гуманності запропонувати переселити цю націю на полігон.

Отака, вибачте, мораль. Отака, вибачте, честь. І отаке «достоїнство».

У зв'язку з такими, як каже свинарка Астраущенко, інсинуаціями, громадськість «Мозамбіка» вважає своїм обов'язком спитати вас, пане-товаришу коменданте:

— На який час у вас зараз переведено кремлівські куранти? На валуєвсько-романовський, сталінсько-берїівський, брежнєвсько-сусловський?

«Звезды Кремля». Куди вони спрямовують свої «лучи чучхе»? На зігрівання голодних народів Росії чи на підігрівання міжнародних конфліктів у незалежних державах?

Нові господарі вашого Кремля дуже часто заявляють про те, що «Россия не позволит». А хто «позволил» Росії пхати всюди свого агресивного носа?

З цього приводу є дуже гарне прислів'я: «Не суньте носа до чужого проса... А подивіться, як із просом під власним носом!»

Гаврило. Хутір «Мозамбік». Євген ДУДАР, 1992 рік

ПРОГНОЗ ПОГОДИ ВІД ВІЙСЬКОВИХ МЕТЕОРОЛОГІВ

По Україні на 9 травня: *мінлива хмарність. Місцями короткочасні дощі, грози. Вітер східної чверті, 5-10 м/с, при грозах пориви 15-20 м/с. Температура повітря вночі +8...+13°С; вдень +18...+23°С, на сході та в Криму до +25°С.*

По Києву та області на 9 травня: *мінлива хмарність. Місцями дощ, гроза. Вітер східної чверті, 5-10 м/с, при грозі пориви 15-20 м/с. Температура повітря у Києві вночі +10...+12°С, вдень +20...+22°С; по області вночі +8...+13°С, вдень +18...+23°С.*

Прогноз погоди по Україні на тиждень: *серпанок, місцями короткочасні дощі, грози, лише 12 травня, крім заходу, переважно без опадів. Температура повітря вночі +9...+14°С, місцями до +16°С, вдень +18...+23°С, місцями до +25°С.*

ОГОЛОШЕННЯ

Військова частина А0515 оголошує конкурс на заміщення посади начальника Военно-дипломатичної академії, штатно-посадова категорія «генерал-лейтенант», посадовий оклад 2140 гривень.

Умови конкурсу:

Можуть брати участь особи офіцерського складу, які є громадянами України, вільно володіють українською мовою, мають вчене звання професора, науковий ступінь доктора або кандидата наук, стаж науково-педагогічної діяльності не менше десяти років, а також практичний досвід роботи (дипломатичної служби).

Дата проведення конкурсу — до 30 червня 2014 року, термін подання документів — до 30 травня 2014 року.

Для участі в конкурсі надсилаються такі документи (матеріали): рапорт за командою, автобіографія, копії документів про освіту та кваліфікацію, науковий ступінь, учене звання, список наукових праць (винаходів), службова характеристика, службова картка, медична книжка та довідка про проходження військової служби.

Особи офіцерського складу, які проходять військову службу за місцем проведення конкурсу, разом із рапортом про бажання взяти участь у конкурсі подають тільки службову характеристику та список наукових праць.

Документи (матеріали) надсилати на адресу: 04176, м. Київ-176, вул. Електриків, 33, начальнику 7-го управління військової частини А0515.

***

Служба безпеки України, за адресою: 01601 м. Київ, вул. Володимирська, 33, оголошує конкурс на заміщення вакантних посад начальника відділу та заступника начальника відділу Управління роботи з особовим складом.

До участі в конкурсі допускаються особи, які мають вищу освіту за напрямами підготовки — військові науки, гуманітарні науки та стаж роботи не менше семи років, а також досвід роботи на керівних посадах або на відповідних посадах в органах місцевого самоврядування не менше п'яти років.

Додаткова інформація щодо основних функціональних обов'язків та умов оплати праці буде надана кадровим підрозділом: тел. 255-85-54.

Термін прийому документів протягом 30 календарних днів з дня оголошення про проведення конкурсу.

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Реєстраційне свідоцтво КВ № 2026 від 25.06.1996 р.
Передплатний індекс – 68618

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега–Поліграф» (м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14).
Наклад 38782
Ціна вроздріб – договірна
Зам. №35289

ТВО головного редактора Роман ДРАПАК
Відділ передплати: тел.: 0(44) 489 50 12
Чергові по номеру — Костянтин МАШОВЕЦЬ, Володимир КОРНІЯКА, Сергій ВОРОНКОВ
Провідні літературні співробітники — Наталія ШАРОЙКО, Оксана МАРЧУК

Адреса редакції: вул. Мельникова, 24, м. Київ, МСП, 04655
e-mail: n_army@army.kiev.ua
http://www.narodka.com.ua

Pp - Реклама редакції (подається безкоштовно)
P - Реклама платна

Листування з читачами тільки на сторінках газети.
Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці.
Редакція може не поділяти погляди автора.
При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.